

การศึกษาวิจัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ
สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ศิวพงศ์ ไชยพร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
มีนาคม 2548

ตีพิมพ์โดย ไชยพร. (2548). การศึกษามิวนัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขต
กรุงเทพมหานคร. ปรินต์งานพิมพ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพรพรณ สิริแพทย์พิสุทธิ์, อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาจำแนกตามเพศ
ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และ
ค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา
ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู
ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 692 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่
แบบสอบถามวินัยในตนเอง แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา
แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย
และแบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t-test for independent samples และ One-Way Analysis of Variance

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. นักศึกษามีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า
นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง และ
ความเป็นผู้นำอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง และความอดทน
อยู่ในระดับน้อย
2. นักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

8. นักศึกษาที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

9. นักศึกษาที่รับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

10. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

11. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรม การมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A STUDY OF SELF-DISCIPLINE OF COMMERCE STUDENTS IN DIPLOMA OF
RAJAMANGALA INSTITUTE OF TECHNOLOGY IN BANGKOK METROPOLITAN

AN ABSTRACT
BY
SIVAPHONG CHAIYAPORN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Business Education
at Srinakharinwirot University
March 2005

Sivaphong Chaiporn. (2005). *A Study of Self-Discipline of Commerce Students in Diploma of Rajamangala Institute of Technology in Bangkok Metropolitan*. Master thesis, M.Ed. (Business Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Subhapharn Siribaedbisuddhi, Mr. Sittakorn Choosup.

The purpose of this study was two-fold. First it aimed to investigate self-Discipline by higher certificate students in commerce under the jurisdiction of Rachamangala Institute of Technology in Bangkok Metropolitan, second to compare self-discipline of student according to class level, learning achievement, parent's occupation, parent's education level, parent's economic status, parent's marriage status, perception of institute rule and value, parent's rearing and identity of discipline, and teacher's instruction and identity of discipline. The subjects consisted of 692 higher certificate students in commerce under the jurisdiction of Rachamangala Institute rule and value, parent's rearing and identity of discipline, and teacher's instruction and identity of discipline. Then data were analyzed by percentage, mean, standard diviation, t-test for independent samples, and One-way Analysis of Variance.

The results revealed that:

1. Students' self-discipline was at a low level as a whole. When considered each aspects, it was found that those of self-discipline on conformity of social regulation, self-confidence, and leadership were at a moderate level, whereas those of self-discipline on responsibility, true intention, and tolerance were at a low level.
2. There was a significant difference at .05 level among those of self-discipline of students with different gender as a whole and on each aspects.
3. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different class level as a whole and on each aspects.
4. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different learning achievement as a whole and on each aspects.
5. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different parent's occupation as a whole and on each aspects.

6. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different parent's education level as a whole and on each aspects.

7. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different parent's economic status as a whole and on each aspect.

8. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different parent's marriage status as a whole and on each aspects.

9. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different perception of Institute rule and value as a whole and on each aspects.

10. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different parent's rearing and identity of discipline as a whole and on each aspect.

11. There was no significant difference among those of self-discipline of students with different teacher's instruction and identity of discipline as a whole and on each aspect.

การศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ
สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ศิวพงศ์ ไชยพร

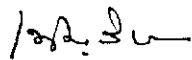
เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
มีนาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ
สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร

ของ
นายสิวพงศ์ ไชยพร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

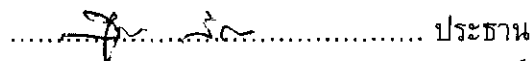

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

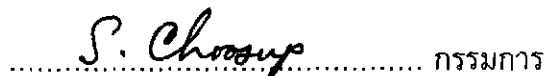
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

วันที่...12...เดือน.....เมษายน..... พ.ศ. 2548

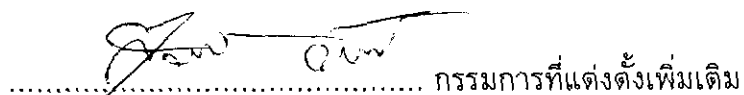
คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

 ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพรณ สิริแพทย์พิสุทธิ)

 กรรมการ

(อาจารย์ สัมฤทธิ์กร ชูทรัพย์)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ภักธร สกลรักษ์)

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพรรณ สิริแพทย์พิสุทธิ์
ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ กรรมการควบคุม
ปริญญาโท เป็นอย่างสูงที่ได้ส่งเสริม สนับสนุนแนะแนวทางแก่ผู้วิจัย จนทำให้
ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง และ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์
ตรวจเครื่องมือในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ และอาจารย์ภัคกร สกลรักษ์
กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมเป็นอย่างสูงที่ได้ให้ข้อสังเกตที่เป็นประโยชน์ ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้
ที่กว้างขวางและลึกซึ้งมากขึ้น

ขอขอบคุณนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพณิชยการ
สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546
ที่ได้เสียสละเวลาและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถามการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีไว้ ณ โอกาสนี้
คุณคำ และประโยชน์ทั้งหลายที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่ คุณพ่อจิรพัชร
คุณแม่สุวิมล ไชยพร ครู-อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ศิวพงศ์ ไชยพร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	4
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
สมมติฐานในการวิจัย	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
บทนำ	13
วินัยในตนเอง	15
ความหมายของวินัยในตนเอง	15
ความสำคัญของวินัยในตนเอง	16
ผลของการขาดวินัย	18
ทฤษฎีเกี่ยวกับวินัยในตนเอง	19
แนวทางการเสริมสร้างวินัย	22
บทบาทของสถาบันต่อการเสริมสร้างวินัย	27
ปัญหาวินัยนักเรียน	30
สาเหตุของปัญหา	30
คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง	31
ความแตกต่างระหว่างบุคคล	34
เพศ	34
ชั้นปี	34
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	35
ความแตกต่างทางสังคม	35
การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา	35

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
2(ต่อ)	
การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาต้านพฤติกรรม	
การมีวินัย	36
การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมี	
วินัย.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
งานวิจัยในประเทศ.....	38
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	42
3	วิธีดำเนินการวิจัย
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	44
ประชากร.....	44
กลุ่มตัวอย่าง	44
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	47
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	48
เกณฑ์การให้คะแนน	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล	52
การวิเคราะห์ข้อมูล	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	56
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	87
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	87
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	87
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	87
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	87
	สมมติฐานในการวิจัย.....	88
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	88
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	89
	การวิเคราะห์ข้อมูล	89
	สรุปผลการวิจัย	90
	อภิปรายผล	91
	ข้อเสนอแนะ.....	95
	ข้อเสนอและสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้.....	95
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	95
	บรรณานุกรม	96
	ภาคผนวก	101
	รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	102
	แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	104
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	114
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	141

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
2 จำนวนจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	57
3 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวม และรายด้าน	60
4 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	61
5 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง	62
6 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความรับผิดชอบ	64
7 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความตั้งใจจริง	65
8 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความเป็นผู้นำ	66
9 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองของนัก ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัด สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความอดทน	67

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
10 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	69
11 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามชั้นปี.....	70
12 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนัก ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัด สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน	71
13 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	72
14 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อาชีพของผู้ปกครอง	73
15 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพ ของผู้ปกครอง	75
16 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	76

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง		หน้า
17	การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	77
18	คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง	79
19	การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง	80
20	คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา.....	82
21	การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา.....	83
22	การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา	84
23	การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการมีวินัย	85

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
24	การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามการอบรม สั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมความมีวินัย 86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีความสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทัน การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะมาถึง ต้องอาศัยการศึกษา การจัดการศึกษาในแนวทางที่เหมาะสมกับสภาพความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศ จะสามารถสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สังคมไทย ทั้งยังสร้างความสมดุลและความกลมกลืนของการพัฒนาระหว่างด้านต่าง ๆ ได้ และเพื่อให้การศึกษาเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยให้เป็นไปตามแนวทางที่พึงประสงค์ เหมาะแก่กาลเวลา และบริบทของสังคมไทย พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 จึงกำหนดแนวทางในการปฏิรูปการศึกษา โดยให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นหลัก ทั้งนี้เพื่อรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ให้ความสำคัญสูงสุดกับการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รู้จักแสวงหาความรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต จัดกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ คือ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขอย่างแท้จริง (กองวิจัยทางการศึกษา. 2544 : 1)

ในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นยุคที่โลกไร้พรมแดนหรืออาจเรียกว่าโลกเป็นหนึ่งเดียวทั้งในด้านข่าวสารข้อมูล ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง และด้านวัฒนธรรมนั้น การจัดการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียน นอกโรงเรียนได้รับการพัฒนาตามไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระบบโรงเรียนซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ทักษะและเจตคติที่ดีทางวิชาชีพ ในสาขาใดสาขาหนึ่งนั้น คุณลักษณะของผู้จบอาชีวศึกษาที่พึงประสงค์จะมีบางส่วนที่แตกต่างไปบ้างตามยุคสมัย จากผลการวิจัยทางอาชีวศึกษาหลายเรื่องทั้งที่ดำเนินการโดยสำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และหน่วยงานอื่น บุคลากรอื่นชี้ชัดว่าสถานประกอบการอุตสาหกรรมต้องการผู้จบอาชีวศึกษาที่เป็นทั้ง “คนดี” และ “คนเก่ง” ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าสถานประกอบการต้องการผู้จบอาชีวศึกษาที่เป็นคนดีมาเป็นอันดับแรก โดยให้เหตุผลว่าในเรื่องของการเป็นคนเก่งงานนั้นสามารถฝึกเพิ่มเติมได้ในภายหลังถ้ามีพื้นฐานที่ดีมาก่อนแล้ว แต่สำหรับความเป็นคนดีนั้นเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวที่ต้องใช้เวลาและบรรยากาศ สภาพแวดล้อมในการปลูกฝัง สร้างสมและเฉพาะในช่วงของการศึกษาในวัยหนึ่งเท่านั้นที่จะสร้างคุณลักษณะของความเป็นคนดีได้ง่าย (สบสันต์ อดิศักดิ์. 2538 : 14)

ซึ่ง สุมณ อมรวิวัฒน์ และคณะ (2542) และ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2542) ได้ให้ความหมายของคุณลักษณะความเป็นคนดีในลักษณะเดียวกัน สรุปได้ว่า ดี หมายถึง การมีวินัย

วินัยนั้นมีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม วินัยเป็นการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ แบบแผนหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้ประพฤติตามเพื่อความสงบสุขของส่วนรวมและสังคม ประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยต้องมีวินัยเป็นพื้นฐานประชากรต้องเคารพกฎเกณฑ์และกติกาสังคม เคารพในสิทธิและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หากไม่สามารถสร้างวินัยแก่คนในชาติ การพัฒนาประชาธิปไตยย่อมหวังผลสำเร็จได้โดยยาก (ประยุทธ์ ปยุตโต, 2538 : 1) ซึ่ง กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 61) ได้กล่าวว่า วินัย (discipline) เป็นแนวทางที่ช่วยให้เด็กเรียนรู้ เพื่อเข้าใจ การดูแลตนเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่น ซึ่งการเรียนที่จะให้รู้จักตัวเองและผู้อื่นนั้นเป็นงานที่ยาก แต่เป็นคุณสมบัติสำคัญที่สุดสำหรับเด็กที่จะต้องสร้างให้เกิดขึ้นแก่ตน การปลูกฝังวินัยแก่คนในชาติให้ได้ผลระยะยาวจึงควรเน้นวินัยในตนเอง เพราะการมีวินัยในตนเอง แสดงถึงการเป็นคนรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริง อดทน ซื่อสัตย์สุจริต ตรงต่อเวลา มีระเบียบ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น และยอมรับการกระทำของตน

การเกิดวินัยในตนเองนั้น ดวงเดือน พันธมนาวิน (2529 : 72) ได้เคยกล่าวไว้ว่า วินัยในตนเองเกิดขึ้นตั้งแต่วัยทารกและสะสมประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งทางตรงและจากครอบครัว โรงเรียนและสังคม พัฒนาเป็นพลังในการควบคุมตนเองหรือความมีวินัยในตนเองในการแสดงพฤติกรรมใด ๆ อย่างเหมาะสมคือเป็นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์ ดังเช่นงานวิจัยของ กลุค และ เอเลียเนอร์ (Gluck and Eleanor, 1950) พบว่า ถ้าสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัวไม่เหมาะสมแล้ว โอกาสที่เด็กจะไม่มีความมีวินัยในตนเอง สูงถึงร้อยละ 98 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาจำแนกพฤติกรรมการมีวินัย สามารถร่วมกับตัวแปรอื่นทำนายพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนได้ และ จิราพร อรุณพลทรัพย์ (2541) ได้ศึกษาพบว่า แบบแผนการอบรมเลี้ยงดู การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ส่วนเพศและสถานภาพของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ สีนินาฏ สุทธจินดา (2543) ได้ศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกัน นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ในระดับที่ต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น สถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษามีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยสถาบันครอบครัวนั้นต้องอบรมสั่งสอนให้บุตรหลานรู้จักกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผน นอกจากนั้นผู้ปกครองต้องประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2537 : 8) ส่วนสถาบันการศึกษานั้นจำเป็นจะต้องสร้างเสริมและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตนสามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียนและของสังคมทั่วไป สามารถควบคุมดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ไปได้ด้วยความสงบเรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถทำการศึกษเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่นปราศจากความเดือดร้อนวุ่นวายอันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้นการที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของตนให้สามารถประพฤติตนในแนวทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ย่อมจะช่วยให้นักเรียนเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเองและแก่สังคมเป็นส่วนรวมในอนาคต (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. 2544 :7-13)

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เป็นสถานศึกษาที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาประเภทอาชีวศึกษา จัดตั้งในปี พ.ศ.2518 ปัจจุบันเปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปริญญาตรี และประกาศนียบัตรบัณฑิต ซึ่งหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการนั้นมีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตนักศึกษาให้มีทั้งความรู้ ทักษะ คุณธรรม มีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์สุจริต ขยันหมั่นเพียรด้วยความสำนึกในจรรยาบรรณของวิชาชีพ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2543)

ด้วยเหตุนี้ จึงควรมีการศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ เพราะเนื่องจากผู้จบการศึกษาหลักสูตรดังกล่าวมีบางส่วนไม่ได้ศึกษาต่อต้องออกไปประกอบอาชีพ ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการจัดการเรียนการสอนด้านอาชีวศึกษา เพื่อเสริมสร้างผู้เรียนด้านอาชีวศึกษาให้เป็นคนดี เก่ง และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ เหมาะแก่กาลเวลาและบริบทของสังคมไทย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมความมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมความมีวินัย

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้จะทำให้ได้ทราบถึงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อบิดา มารดา ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้อง ได้ตระหนักและร่วมมือกันเสริมสร้างนักศึกษาให้มีวินัยในตนเอง ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สังคมต้องการ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังทำให้ทราบว่า มีกลุ่มตัวอย่างใดบ้างที่ควรได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยเป็นการเร่งด่วน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 2,886 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ บพิตรพิมุข มหาเมฆ พาณิชยการพระนคร และเทคนิคกรุงเทพ

กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 692 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักศึกษาจากกลุ่มวิชาเอกการตลาด การบัญชี เลขานุการ และ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางประมาณจำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ. 2545 : 135) ที่ระดับความเชื่อมั่น 99% ความคลาดเคลื่อน(E) ของการประมาณค่าเฉลี่ย $\pm 10\%$ ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นชนิดสัดส่วน โดยเทียบตามสัดส่วนจำแนกตามกลุ่มวิชาและชั้นปี

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) แบ่งเป็นดังนี้

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ชั้นปี

1.2.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1

1.2.2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2

1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

1.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

1.3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1.4 อาชีพของผู้ปกครอง

1.4.1 อาชีพข้าราชการ และรัฐวิสาหกิจ

1.4.2 อาชีพรับจ้าง

1.4.3 อาชีพค้าขาย

1.4.4 อาชีพเกษตรกรรม

1.5 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

1.5.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

1.5.2 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

1.5.3 สูงกว่าปริญญาตรี

1.6 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

1.6.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ

1.6.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง

1.6.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง

1.7 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

1.7.1 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

1.7.2 บิดามารดาแยกกันอยู่

1.7.3 บิดามารดาหย่าร้างกัน

1.7.4 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

1.8 การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

1.8.1 กลุ่มสูง

1.8.2 กลุ่มต่ำ

1.9 การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรม

การมีวินัย

1.9.1 กลุ่มสูง

1.9.2 กลุ่มต่ำ

1.10 การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย

1.10.1 กลุ่มสูง

1.10.2 กลุ่มต่ำ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

ความมีวินัยในตนเอง (Self-discipline) ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

2.2 ความเชื่อมั่นในตนเอง

2.3 ความรับผิดชอบ

2.4 ความตั้งใจจริง

2.5 ความเป็นผู้นำ

2.6 ความอดทน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมการควบคุมตนเองของนักศึกษาและปฏิบัติตนตามระเบียบ กฎ กติกาของสังคมโดยสมัครใจ ไม่มีใครบังคับหรือถูกบังคับจากอำนาจใด ๆ ประกอบด้วย การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรับผิดชอบ ความตั้งใจ ความเป็นผู้นำ และความอดทน

1.1 การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะเห็นด้วย คล้อยตาม ปฏิบัติตามกฎหมายเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นแบบแผนอยู่ในสังคมด้วยความเต็มใจ มิได้กระทำไปเพราะถูกบังคับหรือลงโทษ การปฏิบัติตามกฎระเบียบเหล่านั้นเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาทั้งต่อหน้าและลับหลัง และมีความเชื่อว่าการปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งที่ถูกที่ดีแล้ว ตลอดจนมีความชื่นชมในบุคคลอื่น ๆ ที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมว่าเป็นผู้ที่มีส่วนจรรโลงสังคมให้สงบสุขเรียบร้อย

1.2 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะการกระทำ การตัดสินใจในสิ่งที่ได้พิจารณาแล้วว่าดี ว่าถูกต้องเหมาะสม กล้าแสดงความคิด กล้าทำ กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นในงานใด ๆ ด้วยทำทางมั่นใจ อดอาจ ไม่ลังเลหรือหวั่นวิตกในความสามารถของตน

1.3 ความรับผิดชอบ หมายถึง การมีใจจดจ่อ การเอาใจใส่และรับเป็นภาระในหน้าที่การงาน การดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ของตนและผู้อื่นที่อยู่ในความดูแล ตลอดจนสังคมของตน พยายามทำหน้าที่ต่าง ๆ อย่างเต็มความสามารถและตรงเวลา

1.4 ความตั้งใจจริง หมายถึง ความมุ่งมั่นที่ผลักดันให้มีความพยายามประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งใจไว้ เช่น การทำการบ้านตามที่อาจารย์สั่ง และมีการวางแผนล่วงหน้า

1.5 ความเป็นผู้นำ หมายถึง ความสามารถในการควบคุม และโน้มน้าวให้ผู้อื่นมีความเคารพเชื่อถือ ศรัทธา มีความเต็มใจที่จะกระทำตามในทางที่เหมาะสม ตลอดจนสามารถที่จะกระตุ้นผู้อื่น แสดงความคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจร่วมกันเป็นหมู่คณะ

1.6 ความอดทน หมายถึง ความสามารถทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจที่จะทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ประสบความสำเร็จ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใด ๆ และบังคับตัวเองได้เมื่อรู้สึกเกียจคร้าน

2. ชั้นปี หมายถึง ระดับชั้นเรียนที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ได้แก่

2.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1

2.2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับผลการเรียนของนักศึกษาแต่ละคนที่ได้จากผลการสอบปลายภาคของสถานศึกษา โดยการนำเอาคะแนนวิชาที่นักศึกษาแต่ละคนได้รับมาคิดเฉลี่ย วิธีการคิดเฉลี่ยคือเอาคะแนนที่นักศึกษาได้ในแต่ละวิชาคูณกับหน่วยกิตในวิชานั้นแล้วนำมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนหน่วยกิตทั้งหมด ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ระดับผลการเรียนที่ต่ำกว่า 2.00

3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.00 ถึง 2.99

3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 3.00 ถึง 4.00

4. อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง อาชีพที่ผู้ปกครองของนักศึกษาทำประจำเพื่อเลี้ยงชีพ โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้

4.1 อาชีพข้าราชการ และรัฐวิสาหกิจ หมายถึง ข้าราชการ ลูกจ้างรัฐบาล ข้าราชการบำนาญ พนักงานหรือลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ

4.2 อาชีพรับจ้าง หมายถึง ลูกจ้างในบริษัทเอกชน ร้านค้า ตลอดจนสถานธุรกิจเอกชนอื่น ๆ

4.3 อาชีพค้าขาย หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพอิสระในด้านการขายสินค้า รวมทั้งการค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ

4.4 อาชีพเกษตรกรรม หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพในการทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ และประมง

5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง หมายถึง วุฒิการศึกษาของผู้ปกครองของนักศึกษา ซึ่งเป็นแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

5.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

5.2 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

5.3 สูงกว่าปริญญาตรี

6. ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หมายถึง รายได้ของผู้ปกครองของนักศึกษา ซึ่งเป็นรายได้ประจำเดือนของบิดามารดา รวมกัน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

6.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ได้แก่ ครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน

6.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง ได้แก่ ครอบครัวที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001 – 20,000 บาทต่อเดือน

6.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ได้แก่ ครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน

7. สถานภาพสมรสของบิดามารดา หมายถึง ลักษณะการครองชีวิตสมรสของบิดามารดา จำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

7.1 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

7.2 บิดามารดาแยกกันอยู่

7.3 บิดามารดาหย่าร้างกัน

7.4 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

8. การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา หมายถึง การที่นักเรียนรับรู้ถึงสถานศึกษาของตนมีกฎเกณฑ์และค่านิยมอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์วินัย วัดได้โดยใช้แบบวัดการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของโรงเรียน ของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

8.1 นักเรียนที่มีการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษากลุ่มสูง หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาเท่ากับหรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

8.2 นักเรียนที่มีการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษากลุ่มต่ำ หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาน้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

9. การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามาราด้านพฤติกรรมการณ์วินัย หมายถึง การที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองทำตนเป็นแบบอย่างและอบรมสั่งสอนนักเรียนให้ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ กิจวัตรประจำวัน และค่านิยมในสังคม เพื่อเสริมสร้างความมีวินัยแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ วัดได้โดยใช้แบบวัดการรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามาราด้านพฤติกรรมการณ์วินัย ของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

9.1 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามาราด้านพฤติกรรมการณ์วินัยกลุ่มสูง หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามาราด้านพฤติกรรมการณ์วินัยเท่ากับหรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามาราด้านพฤติกรรมการณ์วินัย

9.2 นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย

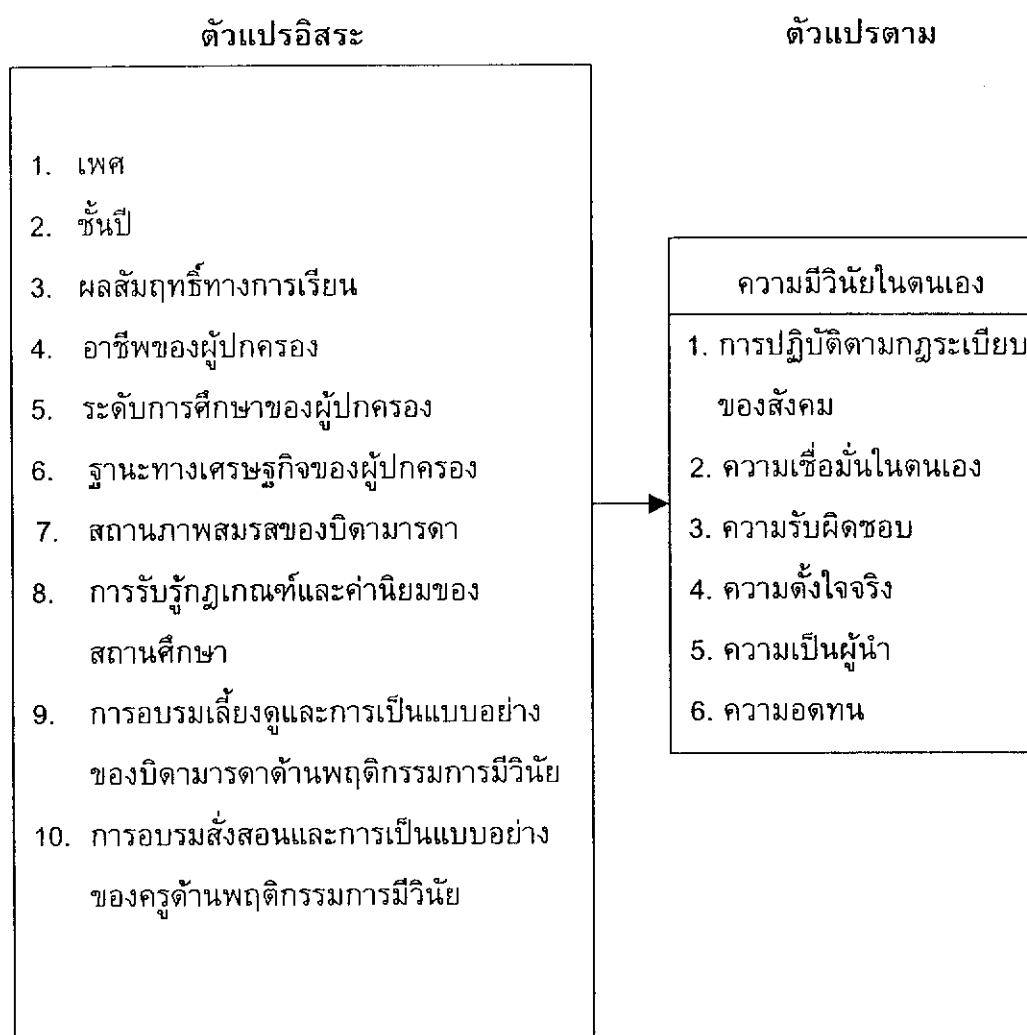
10. การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย หมายถึง การที่ครูทำตนเป็นแบบอย่างและอบรมสั่งสอนนักศึกษาให้ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และค่านิยมของโรงเรียน เพื่อเสริมสร้างความมีวินัยแก่นักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ วัดได้โดยใช้แบบวัดการรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย ของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

10.1 นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มสูง หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยเท่ากับหรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย

10.2 นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย

11. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา พณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน.
7. นักศึกษาที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่รับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
9. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
10. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรม การมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. บทนำ
2. วินัยในตนเอง
3. ความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทนำ

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ประเภทอาชีวศึกษา จัดตั้งในปี พ.ศ. 2518 ปัจจุบันเปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปริญญาตรีและประกาศนียบัตรบัณฑิต

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีสถานศึกษาที่เปิดทำการสอนจำนวน 33 วิทยาเขต สำหรับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ ในเขตกรุงเทพมหานคร มีสถานศึกษาที่เปิดทำการสอนจำนวน 5 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขต จักรพงษ์ภูวนารถ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ บพิตรพิมุข มหาเมฆ พาณิชยการพระนคร และเทคนิคกรุงเทพ โดยเปิดทำการสอนในกลุ่มวิชา ภาษาอังกฤษ การโรงแรม การประเมินราคาทรัพย์สิน การตลาด คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การเลขานุการ การจัดการ การบัญชี การเงิน การโฆษณา และการท่องเที่ยว

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ ทุกกลุ่มวิชาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ นั้นมีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกันอยู่ประการหนึ่งที่สำคัญคือ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้รับการปลูกฝังให้มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์สุจริต ขยันหมั่นเพียร ด้วยความสำนึกในจรรยาบรรณของวิชาชีพ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2543) ซึ่งหมายถึงเป็นผู้มีวินัยนั่นเอง

ดังนั้น การจัดการศึกษาจำเป็นจะต้องสร้างเสริมและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้มีวินัย ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตนสามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียนและของสังคมทั่วไป สามารถควบคุมดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ไปได้ด้วยความสงบ

เรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถทำการศึกษาล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่นปราศจากความเดือดร้อนวุ่นวายอันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้นการที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของตนให้สามารถประพฤติตนในแนวทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเองย่อมจะช่วยให้นักเรียนเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเองและแก่สังคมเป็นส่วนรวมในอนาคต (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. 2544)

นอกจากนี้ผลการวิจัยทางอาชีวศึกษาหลายเรื่องทั้งที่ดำเนินการโดยสำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และหน่วยงานอื่น บุคลากรอื่นชี้ชัดว่า สถานประกอบการอุตสาหกรรมต้องการผู้จบอาชีวศึกษาที่เป็นทั้ง “คนดี” และ “คนเก่ง” ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าสถานประกอบการต้องการผู้จบอาชีวศึกษาที่เป็นคนดีมาเป็นอันดับแรก โดยให้เหตุผลว่าในเรื่องของการเป็นคนเก่งงานนั้นสามารถฝึกเพิ่มเติมได้ในภายหลังถ้ามีพื้นฐานที่ดีมาก่อนแล้ว แต่สำหรับความเป็นคนดีนั้นเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวที่ต้องใช้เวลาและบรรยากาศสภาพแวดล้อมในการปลูกฝัง สร้างสมและเฉพาะในช่วงของการศึกษาในวัยหนึ่งเท่านั้นที่จะสร้างคุณลักษณะของความเป็นคนดีได้ง่าย (สบสันต์ อุตกฤษฎ์. 2538) ซึ่ง สุมณ อมรวิวัฒน์ และคณะ (2542) และ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2542) ได้ให้ความหมายของคุณลักษณะความเป็นคนดีในลักษณะเดียวกันสรุปได้ว่า ดี หมายถึง การมีวินัย

วินัยนั้นมีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม วินัยเป็นการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ แบบแผนหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้ประพฤติตามเพื่อความสงบสุขของส่วนรวมและสังคม ประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยต้องมีวินัยเป็นพื้นฐาน ประชากรต้องเคารพกฎเกณฑ์และกติกาสังคม เคารพในสิทธิและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หากไม่สามารถสร้างวินัยแก่คนในชาติ การพัฒนาประชาธิปไตยย่อมหวังผลสำเร็จได้โดยยาก (ประยุทธ์ ปยุตโต. 2538 : 1) นอกจากนี้ กุลยา ดันติผลาชีวะ (2542) ได้กล่าวว่า วินัย (discipline) เป็นแนวทางที่ช่วยให้เด็กเรียนรู้ เพื่อเข้าใจ การดูแลตนเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่น ซึ่งการเรียนที่จะให้รู้จักตัวเองและผู้อื่นนั้นเป็นงานที่ยาก แต่เป็นคุณสมบัติสำคัญที่สุดสำหรับเด็กที่จะต้องสร้างให้เกิดขึ้นแก่ตน การปลูกฝังวินัยแก่คนในชาติให้ได้ผลระยะยาวจึงควรเน้น “วินัยในตนเอง” เพราะการมีวินัยในตนเอง แสดงถึงการเป็นคนรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริง อดทน ซื่อสัตย์สุจริต ตรงต่อเวลา มีระเบียบ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น และยอมรับการกระทำของตน กระทรวงศึกษาธิการจึงมุ่งพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง เพราะเป็นลักษณะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม (กองวิจัยทางการศึกษา. 2540)

วินัยในตนเอง

ความหมายของวินัยในตนเอง

คำว่า “วินัยในตนเอง” นั้น มีผู้ให้ความหมายไว้หลายลักษณะ ดังนี้

อิงลิชและอิงลิช (English and English. 1958 : 487) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง เป็นลักษณะของการนำตนเอง การควบคุมหรือการบังคับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ

วินเซนต์ (Vincent. 1961 : 42 – 43) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลไม่กระทำใด ๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองในอนาคต

เดรเวอร์ (Drever. 1972 : 262) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การควบคุมพฤติกรรมที่กระทำโดยบุคคลที่เหนือความรู้สึกเพื่อสร้างแรงกระตุ้นของตนเองขึ้นให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

กู๊ด (Good. 1973 : 525) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคลไม่ใช่การบังคับจากอำนาจภายนอก แต่เป็นการบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั่นเอง และเป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527 : 59) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการที่จะให้รางวัลตนเองเมื่อตนทำดีและลงโทษตนเองเมื่อทำชั่ว ซึ่งเป็นความสามารถในการควบคุมตนเองหรือความสามารถที่จะยับยั้งเป็นตัวของตัวเอง

ประภาพรรณ เอี่ยมสุภานิจ (2532 : 759) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจโดยไม่ต้องมีการลงโทษหรือควบคุม

วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเลือกข้อประพฤติปฏิบัติสำหรับตนขึ้นโดยสมัครใจไม่มีใครบังคับหรือถูกควบคุมจากอำนาจใด ๆ และข้อประพฤตินี้ต้องไม่ขัดกับความสงบสุขของสังคม (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2537 : 5)

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 5) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง คุณลักษณะทางจิตหรือจิตลักษณะ และพฤติกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อตกลง เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมโดยไม่ต้องได้รับการควบคุมดูแลจากผู้อื่น เนื่องจากสามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองตามที่มุ่งหวังไว้ได้ โดยพฤติกรรม

ที่นำไปสู่ความมีวินัยนั้น หมายถึง การกระทำที่ควรได้รับการส่งเสริม เพื่อนำไปสู่การมีวินัยในตนเอง เช่น การเคารพสิทธิของผู้อื่น การทำตามข้อตกลง ส่วนจิตลักษณะที่นำไปสู่ความมีวินัย หมายถึง คุณลักษณะทางจิตที่ควรได้รับการส่งเสริมเพื่อนำไปสู่การมีวินัยในตนเอง เช่น ความอดทน ความมีน้ำใจ

ลัตดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 6) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเอง การตัดสินใจและเลือกทำด้วยความสมัครใจของตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากความเคยชินที่ดี มีความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อหรือจริยธรรม ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ เพื่อแก้ปัญหาของส่วนรวม ซึ่งจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข

วินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลตามแบบแผนกฎเกณฑ์ที่พึงประสงค์ของสังคมอันจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข (กองวิจัยทางการศึกษา. 2540 : 22)

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 60) ให้ความหมายว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจและนำตนเองไปในทางที่ถูกต้องอย่างมีเหตุผล

ปรีชา ธรรมา (2545 : 33) ให้ความหมายว่า วินัยแห่งตน (Self-discipline) หมายถึง การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลด้วยความสามารถของตนเองได้เป็นผลสำเร็จตามเป้าหมาย อันเป็นที่ยอมรับ โดยดเว้นหรือระงับยับยั้งการกระทำอันไม่เหมาะสมและนำตนไปสู่การกระทำอันเหมาะสมยิ่งขึ้น

จากความหมายดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมการควบคุมตนเองของบุคคลและปฏิบัติตามระเบียบ กฎ กติกาของสังคมโดยสมัครใจ ไม่มีใครบังคับหรือถูกบังคับจากอำนาจใด ๆ

ความสำคัญของวินัยในตนเอง

การที่ประเทศหนึ่ง ๆ จะพัฒนา หรือมีความเจริญก้าวหน้าได้มากน้อยเพียงไร นอกจากจะต้องอาศัยปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขสำคัญหลายประการประกอบเข้าด้วยกันแล้ว คุณภาพของคนหรือประชากรของประเทศนั้น ๆ นับว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญยิ่งโดยเฉพาะคุณภาพของคนในส่วนที่เกี่ยวกับ “ความมีวินัย” ความสำคัญของวินัยต่อการพัฒนาประเทศนั้นอาจแยกประเด็นพิจารณา ได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2537)

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจ เชื่อมมั่นระหว่างสมาชิกทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัวเมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มี

สัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล่าวที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นกำลังคนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพและไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตามประเพณีแบบแผนปฏิบัติของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลในสังคมเป็นไปอย่างสงบสุข

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันที่มีการดำเนินงานทางภาคธุรกิจอย่างรวดเร็วโดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้นการมีวินัยตรงต่อเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนั้นการมีวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในการดำเนินงานทางธุรกิจก็มีส่วนสำคัญยิ่งที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศ มีความเจริญเติบโตเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แตกต่างไปจากตนและตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบบของการปกครองแบบประชาธิปไตยในฐานะประชาชนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการบริหารราชการแผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตของนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลและการหมั่นตรวจสอบการบริหารงานของคณะรัฐบาลอย่างใกล้ชิดด้วยความตระหนักในหน้าที่ของพรรคฝ่ายค้านอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้เป็นวินัยในตนเองที่สำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้อย่างง่ายดาย

วินัยมีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม วินัยเป็นการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ แบบแผนหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้ประพฤติตามเพื่อความสงบสุขของส่วนรวมและสังคม ประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยต้องมีวินัยเป็นพื้นฐานประชากรต้องเคารพกฎเกณฑ์และกติกาสังคม เคารพในสิทธิและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หากไม่สามารถสร้างวินัยแก่คนในชาติ การพัฒนาประชาธิปไตยย่อมหวังผลสำเร็จได้ยาก (พระธรรมปิฎก. 2538 : 1)

ผจงจิต อินทสุวรรณ กล่าวไว้ว่า วินัยมีความสำคัญต่อคุณภาพชีวิตของบุคคลและสังคมอย่างมาก และมีความจำเป็นยิ่งขึ้นในสังคมอนาคตที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและมีความเป็นอุตสาหกรรมมากขึ้น (อ๋างใน ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ. 2539 : คำนำ)

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2544 : 7 – 8) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยนักเรียน ไว้ว่า โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกแห่งจำเป็นต้องสร้างเสริมและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตนสามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียนและของสังคมทั่วไป สามารถควบคุมดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกัน

ได้ด้วยความสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจการต่าง ๆ ไปได้ด้วยความสงบเรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถทำการศึกษาเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่นปราศจากความเดือดร้อนวุ่นวายอันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้น การที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของตนให้สามารถประพฤติตนในแนวทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ย่อมจะช่วยให้นักเรียนเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเองและแก่สังคมส่วนรวมในอนาคต

ปรีชา ชรรมา (2545 : 33) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยแห่งตน ไว้ว่า หากปราศจากการมีวินัยแห่งตนแม้จะมีคุณธรรมหรือความรู้อันลุ่มลึกเพียงใดก็ไม่สามารถยังผลอันพึงปรารถนาให้บังเกิดขึ้นได้ จึงอาจกล่าวได้ว่าวินัยแห่งตนเป็นส่วนผสมสำคัญในการกระทำทุกอย่างให้เป็นผลสำเร็จ อันนับว่าเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่ความมุ่งหมาย การมีวินัยแห่งตน นอกจากจะเป็นการกระทำเพื่อนำความรู้และคุณธรรมภายในตัวบุคคลไปใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพแล้วยังเป็นการกระทำในอีกหลายประการด้วยกันอันได้แก่ เป็นการจัดระเบียบของชีวิตให้ดำเนินไปด้วยความเข้าใจอันดี ให้ได้บรรลุถึงความมุ่งหมายในชีวิต เป็นการกระทำที่ให้ความสำคัญกับสิ่งที่อยู่ไกลในอนาคตและมีความตึงามมากกว่าสิ่งที่อยู่ใกล้ในขณะปัจจุบันและมีความตึงามน้อยกว่า เป็นการกระทำเกี่ยวกับการระงับยับยั้งความรู้สึกชั่วแล่น การบังคับควบคุมขจัดความอยากได้และการผัดผ่อนความพึงพอใจออกไป เป็นการเสียสละความสุขสบายและความอยากได้และการผัดผ่อนความพึงพอใจออกไป เป็นการเสียสละความสุขสบายและความเพลิดเพลินใจเฉพาะหน้า ตลอดจนการพิจารณาเลือกกระทำในแนวทางที่ยากกว่าขณะที่มีแนวทางที่ง่ายกว่าเปิดโอกาสให้เลือก วินัยแห่งตนมิใช่การตามใจตนเองแต่อาจเป็นการกระทำที่เข้มงวดกวดขัน ที่เป็นเช่นนี้มีสาเหตุที่ความเข้มงวดกวดขันเป็นคุณลักษณะของวินัยแห่งตนแต่เป็นเพราะความเข้มงวดกวดขันเป็นเงื่อนไขของการที่จะได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมายมากกว่า

ผลของการขาดวินัย

การขาดวินัยของคนในชาติก็ทำให้เกิดผลเสียหลายประการ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2537 : 6 - 7)

1. ด้านครอบครัว เมื่อสมาชิกในครอบครัวขาดระเบียบวินัยไม่ยอมรับปฏิบัติตามกฎเกณฑ์แบบแผนปฏิบัติของครอบครัวตลอดจนการไม่ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ซึ่งกันและกันก็จะทำให้ความเป็นสถาบันครอบครัวเสื่อมสลายไป พื้นฐานความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมที่สมาชิกผู้เยาว์ควรจะได้รับ การปลูกฝังไว้จากครอบครัวก็ขาดหาย บุคคลเหล่านี้เมื่อเติบโตเข้าสู่สังคมอื่น ๆ ก็จะกลายเป็นผู้มีส่วนสร้างปัญหาให้กับสังคมได้สืบไป

2. ด้านสังคม สังคมใด ๆ ก็ตามที่สมาชิกในสังคมไร้ระเบียบวินัยทั้งที่เป็นวินัยในตนเองและวินัยที่เกิดจากการยอมรับปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับ ย่อมทำให้สังคมนั้น ๆ

ตกอยู่ในสภาวะสับสน สมาชิกในสังคมปราศจากจิตสำนึกร่วมกันต่อการสร้างสรรค์สังคมและต่างมุ่งหวังแย่งชิงผลประโยชน์เข้าสู่ตนโดยไม่มีขอบเขตจำกัด สภาวะดังกล่าวนี้ในท้ายที่สุดแล้วอาจนำไปสู่ความล่มสลายของสังคมนั้น หากไม่ได้รับการป้องกันแก้ไขอย่างจริงจัง

3. ด้านเศรษฐกิจ ความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นครั้งละจำนวนมาก ๆ และหลายกรณีส่วนใหญ่เป็นเพราะความไร้วินัยของบุคคลแทบทั้งสิ้น เช่น การเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ และทางเรือ การเกิดอัคคีภัย ตลอดจนการสูญเสียรายได้จากการส่งสินค้าต่าง ๆ ไปยังต่างประเทศ ในกรณีที่ผู้ส่งสินค้าออกทำการปลอมแปลงปะปนสินค้าที่ไม่ได้คุณภาพ และภายหลังก็ได้รับการปฏิเสธส่งสินค้าเข้าดังกล่าวจากประเทศต่าง ๆ เป็นต้น

4. ด้านการเมือง เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองของไทยหลาย ๆ กรณีเกิดขึ้นเนื่องจากนักการเมือง และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเมืองขาดระเบียบวินัยทางการเมือง เช่น การก่อการจลาจล การปฏิวัติรัฐประหาร การใช้อำนาจหน้าที่ทางการเมืองเพื่อเบียดบังเอาผลประโยชน์ที่ได้รับเข้าสู่ตน เป็นต้น เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองเหล่านี้ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของประเทศในสายตาของชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาลงทุนประกอบกิจการต่าง ๆ และส่งผลเสียต่อการดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

ทฤษฎีเกี่ยวกับวินัยในตนเอง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่ามีการกล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับวินัยในตนเองสามทฤษฎีคือ ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมและทฤษฎีควบคุม ทฤษฎีทั้งสามนี้จะช่วยให้เข้าใจการเกิดพัฒนาการและการพัฒनावินัยในตนเองของบุคคลว่ามีการเกิดและมีการพัฒนาอย่างไร

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

การเกิดวินัยในตนเองในบุคคลแต่ละคนนั้น นักทฤษฎีจิตวิทยาเชื่อว่ามีพื้นฐานมาตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโต จุดเริ่มต้นคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา หรือผู้เลี้ยงดู อันจะนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเองและการควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ (Mowrer) ได้อธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กและทารกจะเกิดขึ้นหลายระดับและหลายขั้นตอนเริ่มจาก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2529 : 72)

ขั้นที่ 1 ทารกได้รับการบำบัดความต้องการ เช่น หิวก็ได้อกิน ร้อนก็ได้อาบน้ำ ทารกจะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุข ความรู้สึกนี้ของทารกจะรุนแรงมากและติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนโต

ขั้นที่ 2 ขณะที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการนั้นจะมีสิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์นี้อยู่เสมอเป็นประจำ คือการปรากฏตัวของมารดาหรือผู้เลี้ยงดูที่มาปรนนิบัติเด็ก

ขั้นที่ 3 ความสุขความพอใจของเด็กจะถ่ายทอดมายังมารดาหรือผู้เลี้ยงดู ทำให้การปรากฏตัวของมารดาหรือผู้เลี้ยงดูก่อให้เกิดความสุขและความพอใจแก่เด็ก

ขั้นที่ 4 การที่มารดาปรากฏตัวพร้อมกับคำอบรมสั่งสอนทำให้เด็กเรียนรู้และยอมรับเอาคำอบรมสั่งสอน และการทำต่าง ๆ ของมารดาหรือผู้เลี้ยงดูเข้าไปเป็นเงื่อนไขในตัวเด็ก

ขั้นที่ 5 เด็กเกิดความสุขความพอใจได้เองจากการเลียนแบบการกระทำของมารดาหรือการทำตามที่มารดาอบรมสั่งสอน ซึ่งความสุขความพอใจนี้มีลักษณะเป็นการให้รางวัลและชมเชยตนเองโดยที่ไม่ต้องหวังผลจากภายนอก ความสามารถในการให้รางวัลตนเองนี้เป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุภาวะทางจิตของบุคคล โดยจะสามารถปรากฏขึ้นได้ในเด็กอายุประมาณ 8 – 10 ปี และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ฉะนั้น ผู้ที่บรรลุภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนเอง ให้ปฏิบัติอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่าง ๆ ส่วนผู้ที่ขาดการเรียนรู้ดังกล่าวจะเป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ

ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและแฮวิกเฮสต์ (Peck and Havighurst)

ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงวินัยในตนเองว่าเป็นลักษณะทางบุคลิกภาพของบุคคล อันเกิดจากการทำงานร่วมกันของอีโก้และซูเปอร์อีโก้ โดยอธิบายว่าการทำงานร่วมกันของอีโก้และซูเปอร์อีโก้อาจทำให้เกิดความแตกต่างทางบุคลิกภาพขึ้นได้ 5 ประเภท คือ

1. พวกปราศจากจริยธรรม (Amoral Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้และซูเปอร์อีโก้้น้อยมากจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียวโดยไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น ไม่สามารถควบคุมตนเองได้และจะกระทำการต่าง ๆ อย่างไม่ได้ใครตรวจสอบ บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมด้วยความเห็นแก่ตัวของตัวเอง เป็นผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือน้อยมาก

2. พวกเอาแต่ได้ (Expedient Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้้น้อย แต่พลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มีมากขึ้น แต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้ยังยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางและกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ของตนเองเป็นคนที่ไม่จริงใจ จะยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจถ้าจะทำให้เขาได้รับผลที่เขาต้องการได้ ลักษณะนี้มักจะปรากฏในวัยเด็กตอนต้นและบางประเภทจะติดตัวไปตลอดชีวิต

3. พวกคล้อยตาม (Conforming Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้้น้อยเหมือนบุคคล 2 ประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมซูเปอร์อีโก้มากกว่า คืออยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลักและคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ต้อง

ใคร่ตรง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม เป็นผู้มีวินัยในตนเอง ปานกลางแต่ไม่แน่นอน

4. พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational - Conscientious Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้ในระดับปานกลาง แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้. จะเป็น ผู้ที่ยอมรับกฎเกณฑ์และค่านิยมของสังคมเข้าไปเป็นลักษณะของตนเองจะเป็นผู้ที่ทำตาม กฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างยึดมั่นและมีศรัทธาและถูกควบคุมโดยค่านิยมและปทัสถานของ สังคม แต่บุคคลประเภทนี้ยังเป็นผู้ที่ทำตามกฎอย่างเคร่งครัดโดยเห็นว่ากฎเกณฑ์เป็นของ ศักดิ์สิทธิ์ แม้ว่าจะก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ผู้อื่นก็ไม่สนใจเอาใจใส่ บุคคลประเภทนี้จะเป็นผู้ที่ เป็นหลักของชุมชน เพราะมีความมั่นคงในความเชื่อและการกระทำคนอื่นเห็นได้ง่าย แต่ การขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผลของคนประเภทนี้จึงยังเป็นคนประเภทที่ยังไม่สมบูรณ์ ทางจริยธรรม

5. พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational-Altruistic Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้มาก และในขณะเดียวกันก็มีพลังควบคุมซูเปอร์อีโก้มากด้วย ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผล โดยยึดการเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้จะสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล มิได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มในสังคม หรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของกฎเกณฑ์อย่างปราศจาก เหตุผล แต่เป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของการกระทำของตนเองที่มีต่อผู้อื่น ก่อนที่จะทำอะไรต้อง พิจารณามีเหตุผลพร้อมที่จะร่วมมือกันกับสังคม มีความรับผิดชอบและให้ความเคารพ เพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม บุคคล ประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคม

เมื่อพิจารณาทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมอเรอร์ และทฤษฎีแรงจูงใจทาง จริยธรรมของเพคและฮาวิกเฮิร์ส จะเห็นความสอดคล้องกันของทั้งสองทฤษฎี คือ ในทฤษฎีของ เมอเรอร์ แสดงให้เห็นว่าการวางพื้นฐานให้เกิดวินัยในตนเองเริ่มมาจากการเลี้ยงดูตั้งแต่แรก จนเกิดความผูกพัน และเกิดความพึงพอใจที่จะปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนของผู้เลี้ยงดูหรือ เลียนแบบ เด็กจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาจนกลายเป็นผู้มีวินัยในตนเอง ส่วนทฤษฎีของเพค และฮาวิกเฮิร์สนั้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กเติบโตมาแล้วได้รับประสบการณ์และความรู้ทาง จริยธรรมจากสังคม และรับเข้าไปในตนเองจนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเองหรือเกิดเป็น ความมีวินัยในตนเอง จึงสามารถสรุปได้ว่ากำเนิดของความมีวินัยในตนเองนั้นเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่ วัยทารกและสะสมประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งทางตรงและจากครอบครัว โรงเรียนและสังคม พัฒนาเป็นพลังในการควบคุมตนเองหรือความมีวินัยในตนเองในการแสดงพฤติกรรมใด ๆ อย่างเหมาะสมคือเป็นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์

ทฤษฎีการสร้างวินัยและจริยธรรมแบบสามมิติ

แนวคิดของทฤษฎีการสร้างวินัยนี้เป็นกระบวนการที่ต้องมีเป้าหมายแน่นอนและต้องดำเนินการต่อเนื่อง 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างศรัทธา หมายถึง ถ้าจะให้คนมีวินัยในเรื่องใดต้องสร้างศรัทธาเสียก่อน โดยใช้เทคนิคแนวคิดของกระบวนการทำค่านิยมให้กระจ่าง (Value clarification) หรือ V.C. ซึ่งเป็นการตรวจสอบของบุคคลว่าสิ่งที่เขาเห็นมีคุณค่าสำหรับเขาหรือไม่ การจะทำให้คนเห็นคุณค่าในเรื่องใดนั้นขึ้นอยู่กับเขาได้เลือกสรรจนได้เห็นคุณค่าในสิ่งที่เขาพบเห็นด้วยตัวเขาเองแล้วแสดงออกเป็นพฤติกรรม

ขั้นที่ 2 การสร้างพฤติกรรมแบบอย่าง หลังจากเกิดศรัทธาแล้วใช้อิทธิพลกลุ่มช่วยกำหนดพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่าง (Modeling) ให้ปฏิบัติ และกลุ่มจะทำหน้าที่ควบคุมให้มีการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่มอีกด้วย เทคนิคการสร้างพฤติกรรมแบบอย่างนี้เป็นแนวคิดของการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning) หรือ S.L. ซึ่งถือว่า พฤติกรรมของคนเป็นผลของการลอกเลียนแบบพฤติกรรมในสังคม

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติเป็นนิสัยแนวคิดของการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) หรือ B.M. เชื่อว่า พฤติกรรมของคนเป็นผลของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองถ้าพฤติกรรมใดทำแล้วให้ผลน่าพอใจหรือได้รับการเสริมแรง เช่น ยกย่อง สนใจ ชมเชย ฯลฯ ก็มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นอีกในสภาพแวดล้อมเดิม ในทางตรงข้ามหากแสดงพฤติกรรมนั้นแล้วได้ผลตอบแทนไม่น่าพอใจหรือได้รับการลงโทษ เช่น ไม่ได้รับความสนใจมีแต่ความเฉยเมย ถูกตำหนิ ก็มีแนวโน้มจะไม่แสดงพฤติกรรมนั้นอีกภายใต้สิ่งเร้าเดิม

จากทฤษฎีดังกล่าวสรุปได้ว่า ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการวินัยในตนเองทั้งสามทฤษฎีอธิบายการเกิดการพัฒนาวินัยในตนเองของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด กล่าวคือ ในทารก วัยเด็ก พัฒนามาจนกระทั่งค่อนข้างคงที่ในวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น แต่ก็ยังสามารถส่งเสริมหรือพัฒนาไปได้อีกโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น ตามทฤษฎีการสร้างและพัฒนาวินัยแบบสามมิติ

แนวทางการเสริมสร้างวินัย

การเสริมสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับบุคคลในสังคมไทย สามารถดำเนินการได้หลายกรณีขึ้นอยู่กับลักษณะวินัยและกลุ่มบุคคลเป้าหมายที่ต้องการเสริมสร้าง ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 17 – 18) ได้เสนอแนวทางการเสริมสร้างวินัยอย่างกว้าง ๆ สำหรับกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายเด็กและเยาวชน

1.1 สนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้ปกครองเด็กและเยาวชน ตระหนักเห็นความสำคัญในคุณค่าของการมีวินัย

1.2 หนุนเสริมให้สถาบันครอบครัว ตระหนักในบทบาทที่มีต่อการเสริมสร้างวินัยที่พึงประสงค์ให้แก่สมาชิกในครอบครัว

1.3 สนับสนุนและกระตุ้นให้สถาบันครอบครัวหรือผู้ปกครองมีการอบรมถ่ายทอดวินัยที่พึงประสงค์แก่สมาชิกผู้เยาว์ในครอบครัว

1.4 หนุนเสริมการสร้างวินัยที่พึงประสงค์ให้แก่เด็กและเยาวชนโดยผ่านทางสื่อมวลชน

1.5 ให้มีการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวินัยที่พึงประสงค์ในสถาบันการศึกษา ระดับและประเภทต่าง ๆ

1.6 ให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวินัยที่พึงประสงค์ให้สอดคล้องกับพัฒนาการตามวัยต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชน

2. กลุ่มเป้าหมายเจ้าหน้าที่ของรัฐและเอกชน

2.1 ปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบของหน่วยงานบางประการให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย

2.2 ประสานกับหน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนให้มีการดำเนินการปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายของหน่วยงานองค์กรนั้น ๆ

2.3 กระตุ้น สนับสนุนให้หน่วยงาน องค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชนกำหนดเลือกระเบียบหรือวินัยบางประการเพื่อปฏิบัติโดยให้มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวของหน่วยงาน องค์กรนั้น ๆ

2.4 จัดให้มีการยกย่องผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของหน่วยงาน องค์กรให้ปรากฏเป็นที่รับรู้ต่อสาธารณชน

2.5 ควบคุมดูแลให้บุคลากรมีการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนของหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน

3. กลุ่มเป้าหมายประชาชนทั่วไป

3.1 สร้างจิตสำนึกให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความสำคัญและปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนประเพณีของสังคม

3.2 จัดให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย

3.3 ดูแลให้ประชาชนทั่วไปปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนประเพณีอย่างจริงจัง

3.4 กระตุ้นและสนับสนุนให้ผู้รักษากฎหมายดำเนินการใช้กฎหมายและปฏิบัติตามระเบียบอย่างจริงจัง

3.5 ประกาศยกย่องบุคคลที่ปฏิบัติตามกฎหมายให้เป็นที่ยอมรับและปรากฏต่อสาธารณชน

3.6 รณรงค์การเสริมสร้างวินัยที่พึงประสงค์ให้แก่ประชาชนทั่วไปโดยผ่านทางสื่อมวลชน

การเสริมสร้างวินัยของคนในชาติ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางไว้หลากหลายพอสรุปได้ดังนี้ (ฉันทนา ภาคบังกช และคณะ. 2539 : 37 – 38)

1. ควรเริ่มต้นส่งเสริมวินัยจากเรื่องที่ย่ายในชีวิตประจำวันก่อน แล้วทำการปลูกฝังและฝึกวินัยของหมู่คณะ วินัยของชุมชน และวินัยของคนในชาติ โดยขั้นแรกวินัยจะอยู่ในลักษณะฝึกเพื่อสร้างจิตสำนึกในการพัฒนาตนเอง เกิดเป็นความเคยชินที่ดีในการปฏิบัติตามวินัย

2. ควรลดการชี้แนะ บังคับ สั่งสอน และอบรมลง เพราะวินัยที่เกิดจากการบังคับควบคุมจากภายนอกมักไม่ถาวร พยายามสร้างวินัยในตนเอง โดยส่งเสริมให้เด็กรู้จักคิดตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง

3. ควรรณรงค์ให้มีการส่งเสริมวินัยในด้านต่าง ๆ อย่างจริงจัง โดยใช้สื่อต่าง ๆ ผ่านสื่อมวลชน เช่น ให้เข้าใจถึงความมีวินัย ประชาสัมพันธ์เรื่องวินัย

4. บุคคลทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นบิดามารดา ครูอาจารย์ เจ้านาน ฯลฯ ต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องความมีวินัย

5. สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันการเมืองและการปกครอง สื่อมวลชน องค์กรอิสระ ควรมีส่วนช่วยในการกำหนดวินัย การปลูกฝังวินัย และร่วมมือกันเสริมสร้างวินัย โดยที่รัฐต้องให้ความสนใจในเรื่องวินัยอย่างจริงจัง และดำเนินการทันทีและควรแทรกเรื่องความมีวินัยในทุกกิจกรรม เช่น กีฬา วัฒนธรรม

6. การกำหนดวินัยควรปรับให้ทันสมัย สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและเป็นธรรม และคำนึงถึงรากฐานของความเป็นไทย

7. ควรนำผลการวิจัยมาช่วยในการเสริมสร้างวินัย

การฝึกเด็กให้มีวินัยในตนเองเป็นการสร้างเด็กให้เป็นคนรับผิดชอบ รู้จักบังคับใจตนเอง ตรงต่อเวลา ไม่เอาเปรียบหมู่คณะ ทำตามหน้าที่โดยไม่มีใครบีบบังคับ หากเด็กได้รับ

การฝึกวินัยในตนเองนี้แล้ว จะไม่ยากที่จะเป็นผู้มีวินัยต่อผู้อื่น ซึ่งการสร้างควมมีวินัยให้กับเด็ก เริ่มต้นมาตั้งแต่แรกเกิดด้วยการเรียนรู้และซึมซับจากการปฏิบัติของพ่อแม่ ผู้ปกครอง เด็กสามารถพัฒนามีวินัยได้ดีถ้า (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542 : 61)

1. ได้รับการตอบสนองความต้องการให้รู้สึกสบาย พอใจ และมีความสุขจากพ่อแม่ เมื่อหิวมีคนป้อน เมื่อร้อนมีคนอาบน้ำ เป็นต้น
2. ได้รับการอบรมสั่งสอน ให้รับรู้ต่อการประพฤติปฏิบัติที่เหมาะสมตามกระบวนการของสังคม การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม การควบคุมบังคับตนเองและ

3. การเห็นแบบอย่างที่ดีจากพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู การผ่านกระบวนการเรียนรู้เหล่านี้ จะทำให้เด็กพัฒนาตนเอง เป็นผู้มีวินัยทั้งที่เป็นวินัยในตนเองและวินัยต่อผู้อื่น

ฉันทนา ภาคบังกช และคณะ (2543 : 17 – 18) กล่าวว่า การเสริมสร้างวินัยในตนเองแก่นิสิตนักศึกษาเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้ และการพัฒนาตนเองด้วยการรู้จักมุ่งอนาคตและควบคุมตนโดยอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลและความพึงพอใจ เป็นสิ่งที่น่าส่งเสริมให้เกิดผลดีแก่นิสิตนักศึกษาและบุคลากรของรัฐและเอกชนที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกัน โดยการสร้างความตระหนักอยู่เสมอว่า “ปัญหาวินัยในสังคมเกิดขึ้นจากทุกคนในสังคม เมื่อคนเป็นหน่วยหนึ่งที่สำคัญของสังคม การแก้ปัญหาวินัยในสังคมจะสำเร็จได้ถ้าทุกคนช่วยกันแก้ โดยเริ่มต้นที่การพัฒนาตัวเราเองและไม่ลืมที่จะคำนึงถึงผลกระทบที่ตนเองมีต่อสังคมเสมอ” เหล่านี้คือความหวังที่จะเห็นนิสิตนักศึกษาทั้งหลายมีความก้าวหน้าในการนำความรู้ต่าง ๆ ไปปรับใช้สังคมอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นพลังที่มีคุณภาพในการแก้ปัญหาหรือสร้างสรรค์จริยธรรมสังคมและประเทศชาติต่อไป

ปรีชา ธรรมา (2545 : 37 – 38) ได้กล่าวถึงการศึกษาเกี่ยวกับการมีวินัยแห่งตน ไว้ว่าในการเรียนการสอน การให้การศึกษ การอบรมแก่เด็กและเยาวชนหรือนักเรียนโดยทั่วไปมีภาวะเงื่อนไขหลายประการที่เอื้อต่อการมีวินัยที่ดีและมีภาวะเงื่อนไขบางประการที่ควรหลีกเลี่ยงเพื่อป้องกันมิให้เกิดความยุ่งยาก ทางจิตวิทยาได้ให้ความสำคัญในองค์ประกอบที่เอื้อต่อการมีวินัยแห่งตน ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ความไม่แออัดในห้องเรียน แสงสว่าง อุณหภูมิ การถ่ายเทของอากาศ โต๊ะที่นั่ง อุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการทำงาน ซึ่งมีความสำคัญทั้งในโรงเรียนและสถานฝึกงานทั่วไป
2. ความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมของหลักสูตรกับความสามารถของผู้เรียน
3. การให้คำปรึกษาและการจัดกลุ่มในชั้นเรียนเป็นวิชาที่เด็กไม่สนใจเรียน บางครั้งก็ก่อให้เกิดปัญหาตามมานานาประการ

4. การจัดที่นั่งให้นักเรียน ขอนี้บางครั้งก่อให้เกิดปัญหาขึ้นมาได้ เช่น การให้เด็กชนมาก ๆ นั่งอยู่หลังชั้นอยู่ไกลสายตาคูจะเป็นปัญหาเวลาเรียนได้มากกว่าการให้เขานั่งแถวหน้า

5. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ควรแสดงออกถึงความเป็นมิตรไมตรีต่อกัน ครูสนใจและช่วยแก้ไขปัญหานักเรียน

6. ความเป็นผู้นำและความสามารถของครู องค์ประกอบนี้ก็เป็นสิ่งจำเป็นต่อการสร้างวินัยให้กับนักเรียน

7. การมีสำนึกในความยุติธรรม ความไม่ลำเอียงด้วยอคติต่าง ๆ หากครูขาดจิตสำนึกนี้ไปนักเรียนจะไม่เคารพเชื่อฟัง

8. การเป็นที่ยอมรับว่าครูเป็นหัวหน้าของกลุ่มนักเรียน และเป็นหัวหน้าที่ไม่ได้ใช้อำนาจเผด็จการ

9. การให้นักเรียนมีการปกครองด้วยตนเองมากขึ้น

10. การพัฒนาการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยแห่งตนนั้นควรกระทำตั้งแต่อายุยังน้อย ๆ เพราะจะได้ผลมากกว่าการมีอายุมากขึ้น เริ่มทำเมื่อเด็ก เข้าทำนอง “ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก”

องค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวเหล่านี้จะเป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เป็นครู ผู้บริหาร การศึกษา ผู้ให้บริการแนะแนวและผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยแห่งตนของนักเรียน ให้เกิดผลได้สมจริงมากขึ้นตามความมุ่งหมายของการศึกษาโดยทั่วไป

ดังนั้น เป้าหมายสำคัญของการศึกษาควรจะเป็นการพัฒนาการควบคุมตนเองหรือการสร้างวินัยแห่งตนให้บังเกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เพื่อจะได้หมดความจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมโดยใช้อำนาจ บุคคลในวงการศึกษาเห็นความจำเป็นของการมีวินัยและภายใต้เงื่อนไขบางประการยังจำเป็นต้องมีการควบคุมอย่างเข้มงวด การมีวินัยแห่งตนหรือการควบคุมตนเองได้เป็นเครื่องหมายสำคัญที่บ่งบอกถึงการมีวุฒิภาวะ คนที่ควบคุมตนเองอย่างมีวุฒิภาวะเท่านั้นที่จะสามารถผัดผ่อนการสนองความพึงพอใจออกไปและยอมรับกับความไม่สะดวกสบายเฉพาะหน้าด้วยความเต็มใจ เพื่อที่จะได้บรรลุเป้าหมายที่อยู่ไกลออกไป

การฝึกฝนวินัยแห่งตนของโรงเรียนควรมีจุดประสงค์เพื่อการพัฒนาการควบคุมตนเองโดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialized self-control) คือให้เป็นคนปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมทางสังคม มีการควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยคำนึงถึงสวัสดิภาพของผู้อื่น ภายในสังคมตามความเหมาะสม ซึ่งจะต้องค่อย ๆ ฝึกฝนอบรมกันไป เพราะจะกระทำไม่ได้เสร็จเรียบร้อยภายในระยะเวลาอันสั้นและเมื่อเด็กมีการควบคุมตนเองได้มากขึ้น ผู้ใหญ่ก็ต้อง

ลดการควบคุมให้น้อยลงไป และให้เสรีภาพแก่เด็กเท่าที่เด็กสามารถใช้เสรีภาพนั้นได้ด้วยความรับผิดชอบอย่างเหมาะสม

บทบาทของสถาบันต่อการเสริมสร้างวินัย

สังคมไทยประกอบไปด้วยสถาบันต่าง ๆ ที่มีความสำคัญและมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับคนซึ่งเป็นสมาชิกของสถาบันนั้น ๆ ซึ่งสถาบันสำคัญ ๆ ที่มีบทบาทในการเสริมสร้างวินัย ได้แก่ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2537 : 8 - 10)

1. สถาบันครอบครัว ครอบครัวเป็นหน่วยทางสังคมขนาดเล็กที่สุดและสำคัญที่สุดในการหล่อหลอมบุคลิกภาพ และสร้างการเรียนรู้ระหว่างสมาชิก โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัวนั้น ถ้าได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้ปกครองให้รู้จักกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนปฏิบัติมีความอดทนไม่ทำอะไรตามความพอใจหรือตามความต้องการของตนตั้งแต่ในระยะแรก ๆ ของชีวิต ก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีระเบียบในภายหลัง นอกจากนั้นการประพฤติตนเป็นแบบอย่างของผู้ปกครองหรือผู้อาวุโสภายในครอบครัว กรณีการมีวินัยบางประการก็จะยิ่งทำให้สมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัวเกิดการเรียนรู้ยอมรับปฏิบัติตามได้ง่ายขึ้น

2. สถาบันการศึกษา สถาบันการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับและประเภทการศึกษาใดก็ตามนอกจากจะทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนโดยตรงแล้ว การสั่งสอนอบรมจากครูอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนตลอดจนตัวแบบทางพฤติกรรมภายในสถาบันการศึกษาที่ผู้เรียนเลือกยอมรับเป็นแบบอย่างหลายกรณีเหล่านี้รวมกันก็มีส่วนสำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยของผู้เรียน

3. สถาบันศาสนา หลักธรรมคำสอนจากศาสนาต่าง ๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมาต่างก็มุ่งสอนให้บุคคลมีความประพฤติปฏิบัติที่ดีสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้อย่างสงบสันติสุข การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งยอมรับเข้าถึงหลักธรรมคำสอนในศาสนานั้น ๆ อย่างแท้จริงก็จะพบว่าบุคคลดังกล่าวย่อมมีวินัยในตนเอง ด้วยเหตุนี้สถาบันศาสนาจึงมีส่วนสำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยของบุคคลทั่วไปในสังคมไทยด้วยเช่นกัน

4. สถาบันอาชีพ การเข้าสู่อาชีพใด ๆ ของบุคคลก็ย่อมมีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนปฏิบัติสำหรับกลุ่มอาชีพนั้น ๆ โดยเฉพาะซึ่งกฎเกณฑ์ระเบียบดังกล่าวนี้จะช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ปรับตัวอยู่ร่วมในกลุ่มอาชีพดังกล่าวได้ในที่สุด ดังนั้น สถาบันอาชีพแต่ละอาชีพก็มีส่วนที่สำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยให้กับผู้ประกอบอาชีพดังกล่าว

5. สถาบันการเมือง หมายถึง คณะรัฐบาล และพรรคการเมือง มีส่วนสำคัญในฐานะเป็นองค์กรกำหนดนโยบาย แนวทางการบริหารประเทศตลอดจนการควบคุมดูแลการปฏิบัติงานราชการของข้าราชการประจำให้ตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ดังนั้น การดำเนินงานเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของคนในชาติจึงเป็นสิ่งที่สถาบันการเมืองควรเข้ามา

มีบทบาทโดยการนำมากำหนดเป็นแนวทางนโยบายการดำเนินงานทางการเมืองของพรรคการเมืองหนึ่ง ๆ นอกจากนี้สำหรับตัวพรรคการเมืองเองก็ยังสามารถช่วยเสริมสร้างวินัยให้กับสมาชิกพรรคได้โดยตรงด้วยการกำหนดเป็นระเบียบของพรรค ในท้ายที่สุดพฤติกรรมตัวแบบของนักการเมืองที่มีการรักษาวินัยอย่างจริงจังก็จะช่วยให้ประชาชนทั่ว ๆ ไปในสังคมไทยยอมรับปฏิบัติตามได้เช่นกัน

6. สถาบันสื่อสารมวลชน สื่อสารมวลชนมีบทบาทสำคัญยิ่งในการเสริมสร้างวินัยให้กับคนในสังคม โดยกระบวนการให้การศึกษาอย่างไม่เป็นระบบ ซึ่งอาศัยสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ทำหน้าที่เผยแพร่ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับการมีวินัยหรือไม่มีวินัยของคนให้ปรากฏรับรู้โดยกว้างต่อไป ทั้งนี้ ข่าวสารข้อมูลดังกล่าวย่อมทำให้บุคคลเรียนรู้ที่จะมีระเบียบวินัยหรืออาจจะไม่มีระเบียบวินัยก็ได้เช่นกันขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นเรียนรู้ที่จะเลือกปฏิบัติเช่นไร ดังนั้น สถาบันสื่อสารมวลชนจึงควรที่จะตระหนักในความสำคัญดังกล่าว

และจากการสำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย ซึ่งดำเนินการโดยฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 37) พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นพ้องต้องกันว่า สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันการเมืองและการปกครอง สื่อมวลชน องค์การอิสระและประชากร ต่างมีส่วนร่วมในการปลูกฝังวินัยแก่คนในชาติและมีบทบาทในการช่วยแก้ปัญหาวินัย

ในการปลูกฝังหรือเสริมสร้างนักเรียนให้เป็นผู้มีวินัยในตนเองนั้น มีข้อคิดหรือองค์ประกอบหลายประการที่โรงเรียนจะต้องให้ความสำคัญ ได้แก่ (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์, 2544 : 8 – 9)

1. ควรคำนึงถึงสิทธิและความรับผิดชอบของนักเรียนในการมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียน ในการกำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ ตลอดจนการปกครองดูแลกันเอง เพราะการที่เด็ก ๆ ได้รับการยอมรับให้ทำอะไร ๆ ได้ด้วยตนเองย่อมจะทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างแท้จริง

2. ปรักษา ความมุ่งหมาย ตลอดจนวิธีดำเนินการด้านวินัยนักเรียน ควรเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายทั้งผู้บริหาร ครูอาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองนักเรียนมีความเห็นร่วมกัน เพื่อเป็นการง่ายในการนำไปใช้บังคับและเพื่อพัฒนาบุคลากรทุกฝ่ายไปพร้อม ๆ กัน

3. กฎระเบียบที่กำหนดขึ้นใช้บังคับจะต้องมีเหตุผลเพียงพอและกำหนดขึ้นเท่าที่มีความจำเป็น เพื่อให้กิจการต่าง ๆ ของโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดีเท่านั้น หากมีมากเกินไปก็จะยิ่งทำให้โรงเรียนต้องเสียเวลาไปในการควบคุมดูแลมากขึ้นและทำให้นักเรียนรู้สึกถูกบีบบังคับหรือขาดเสรีภาพ อันจะก่อให้เกิดความยุ่งยากเมื่อนำไปใช้บังคับ

4. นโยบายและวิธีดำเนินการปกครองนักเรียนควรเขียนให้ปรากฏชัดและพิมพ์ลงในคู่มือนักเรียน ครูและผู้ปกครองทุกปี ถ้อยคำและภาพที่ใช้ก็ควรเน้นที่เข้าใจง่าย และควรเน้นความสำคัญไปที่ความรับผิดชอบและพฤติกรรมที่มุ่งหวังมากกว่าจะเน้นไปที่พฤติกรรมที่เป็นความผิดและการลงโทษนักเรียน คู่มือดังกล่าวนี้ทุกคนควรจะได้อ่านเมื่อเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่ทุกปี เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนความจำ

5. ควรมีการทบทวนและปรับเปลี่ยนกฎระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดไว้สำหรับใช้ในห้องเรียนและในโรงเรียนอยู่เสมอ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป

6. ครูอาจารย์ในโรงเรียนจะต้องวางแผนดำเนินการสอนและมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและน่าสนใจสำหรับนักเรียนทุกคน

7. ควรมีการจัดระเบียบชั้นที่ดี มีการทำความเข้าใจกับนักเรียนในเรื่องการงานที่นักเรียนจะต้องรับผิดชอบ ตลอดจนขอบเขตของการปฏิบัติตนตามมาตรฐานความประพฤติ ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามความมุ่งหวังของทางโรงเรียน

8. ครูประจำชั้นและบุคคลอื่น ๆ ที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานใกล้ชิดกับนักเรียนโดยตรงจะต้องเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของนักเรียน เพื่อจะได้เข้าใจในพฤติกรรมของนักเรียนที่มีลักษณะเฉพาะในแต่ละวัย ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถช่วยเหลือแก้ไขปัญหาของนักเรียนได้อย่างถูกต้องและด้วยความเห็นอกเห็นใจ

9. ครูอาจารย์และผู้ที่อยู่ใกล้ชิดนักเรียนจะต้องตระหนักอยู่เสมอในเรื่องที่ตนมีส่วนอย่างยิ่งในการสร้างความรู้สึกรักของนักเรียนทุกคนที่มีต่อตนเองว่าเป็นคนดีมีคุณค่าเท่าเทียมกับคนอื่น อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้เขามุ่งมั่นที่จะประพฤติตนไปในแนวทางที่ตั้งงามอยู่เสมอ ในการนี้บุคคลแวดล้อมใกล้ชิดนักเรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถในการปฏิบัติและแสดงออกต่อนักเรียนเพื่อให้เกิดผลดังกล่าว เช่น จะต้องช่วยให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสประสบความสำเร็จในงานที่ทำและได้รับการยกย่องหรือเป็นที่ยอมรับของคนอื่นอยู่เสมอ จะต้องไม่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกด้อยหรืออับอายขายหน้า จะต้องส่งเสริมให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมกับเพื่อน ๆ ในกิจกรรมต่าง ๆ ที่สร้างสรรค์โดยงานที่มอบหมายจะต้องพอเหมาะกับความรู้ความสามารถของเด็กแต่ละคน เป็นต้น

10. ผู้บริหารและครูจะต้องมีความสม่ำเสมอในการรักษาระเบียบวินัยในชั้นเรียนและในโรงเรียนให้เป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ด้วยความจริงจังและด้วยความยุติธรรม

หากโรงเรียนสามารถสร้างเสริมหรือพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้มีวินัย โดยยึดหลักการสำคัญ ๆ ที่กล่าวมาแล้วอย่างจริงจัง ก็น่าเชื่อว่าโรงเรียนจะประสบความสำเร็จในงานด้านวินัยนักเรียนได้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีนักเรียนที่มีปัญหาส่วนตัวแต่ละอย่างที่เป็น

ต้นเหตุให้เกิดการกระทำผิดในลักษณะต่าง ๆ อยู่อีกบ้างเป็นธรรมดา ซึ่งทางโรงเรียนจะต้องถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องดำเนินการช่วยเหลือแก้ไขให้หมดไปโดยเร็ว

ปัญหาวินัยนักเรียน

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2544 : 9 – 10) กล่าวไว้ว่า นักการศึกษาได้รวบรวมและแบ่งประเภทของปัญหาทางวินัยของนักเรียนต่าง ๆ ที่มักพบอยู่เสมอไว้แบ่งเป็น

ปัญหาในชั้นเรียน ได้แก่ การตอบโต้กับครู การไม่ตั้งใจเรียน การรบกวนผู้อื่น การกินขนมในชั้น การชอบทำลายของ การพูดหยาบคาบ การพูดปด การทำร้ายคนอื่น เป็นต้น

ปัญหานอกชั้นเรียน เช่น การต่อสู้ทำร้ายกัน การทำลายสิ่งของ การสูบบุหรี่ การใช้จ่ายเสพติด การแต่งกายผิดระเบียบ การขโมย การเล่นการพนัน การทำสกปรกกรู้งรัง การต่อต้านครูและโรงเรียน การเข้าไปในบริเวณที่หวงห้าม

ปัญหาการหนีเรียน เช่น การไม่เข้าชั้นเรียน การไม่มาโรงเรียน การหนีเรียนไปต่อสู้ทำร้ายกัน

ปัญหาความเฉื่อยชา เช่น การเข้าชั้นเรียนช้าอยู่เสมอ การมาโรงเรียนสายบ่อย ๆ การไม่ส่งงานตามกำหนด

ส่วนการที่จะนับว่าความประพฤติแบบใดเป็นปัญหาทางวินัยหรือไม่นั้นย่อมขึ้นอยู่กับสภาพโรงเรียนและการพิจารณาของผู้บริหารของโรงเรียน ซึ่งแต่ละแห่งอาจจะกำหนดไว้กว้างหรือแคบกว่าก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ อย่างไรก็ตามการที่จะตัดสินว่าการกระทำใดเป็นปัญหาหรือไม่นั้น มีการพิจารณาให้ต้องแน่ใจว่าพฤติกรรมนั้น ๆ เป็นปัญหาจริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงพฤติกรรมรูปแบบใหม่ ๆ ที่ไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งก็ไม่จำเป็นต้องเป็นปัญหาเสมอไป

สาเหตุของปัญหา

สาเหตุที่ทำให้นักเรียนกระทำความผิดระเบียบวินัยของชั้นเรียนหรือของโรงเรียนมีอยู่หลายชนิด และมีการแบ่งปันหมวดหมู่ไว้หลายรูปแบบ กล่าวโดยสรุปอาจแบ่งได้ว่ามีสาเหตุมาจากทางโรงเรียน จากตัวนักเรียนเองและจากทางบ้านและชุมชน (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์, 2545 : 10)

1. สาเหตุที่มาจากโรงเรียน เช่น การสอนที่ขาดประสิทธิภาพ หลักสูตรหรือวิชาที่จัดให้เรียนขาดหลักวิชาครู ตารางสอนตายตัวเกินไป ภาระงานที่มอบหมายหนักไป หรืออธิบายไม่ชัด กิจกรรมต่าง ๆ จัดไม่เหมาะสมไม่น่าสนใจ ห้องเรียนที่มีนักเรียนมากเกินไป การจัดที่นั่งเรียนไม่เหมาะสม เด็กที่เรียนไม่ทันไม่ได้รับการดูแลช่วยเหลือ ความขัดแย้งระหว่างครูกับนักเรียน เป็นต้น

2. สาเหตุจากตัวนักเรียนเอง เช่น การไม่เข้าใจกฎระเบียบต่าง ๆ รวมถึงไม่เข้าใจถึงเหตุผลของกฎระเบียบเหล่านั้น พื้นฐานการศึกษาไม่ดีพอ การมีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ไปในทางเลื่อม การมีเรื่องกระทบกระทั่งกันจิตใจ การมีความรู้สึกขัดแย้งกับครูกับเพื่อน ๆ และกับทางโรงเรียน มีนิสัยการเรียนที่ไม่ดี เจือยชา ขาดความกระตือรือร้น สุขภาพไม่ดี มีปมด้อย

3. สาเหตุจากทางบ้านและชุมชน เช่น สภาพความขาดแคลนทางเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนขาดแคลนความรักความสัมพันธ์ที่ดีภายในบ้านสภาพการใช้อำนาจภายในครอบครัว สภาพบ้านที่อยู่ในทำเลที่มีสิ่งยั่วยุและอาชญากรรม สภาพนักเรียนที่มีงานต้องทำที่บ้านมากเกินไป เป็นต้น

ต้นเหตุทั้งหลายนี้ถ้าเกิดขึ้นเมื่อใดสามารถทำให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติไปในทางที่ผิดหรือไม่เหมาะสมขึ้นได้เสมอ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหาร ครูอาจารย์ และผู้ปกครองจะต้องมีความเข้าใจถึงที่มาของการประพฤติผิดของนักเรียนอย่างแท้จริง

คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

มีผู้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง ไว้ดังนี้

โดโรธี วอลเตอร์ บาร์ช (Baruch. 1949 : 4 – 5) สรุปลักษณะบุคคลผู้มีวินัยในตนเอง

ดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีความรับผิดชอบ
3. ปฏิบัติตนตามระเบียบของสังคม

เดวิด พี ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 459 – 460) สรุปว่า ผู้มีวินัยในตนเองมี

คุณลักษณะดังนี้

1. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม
2. เชื่อมั่นในตนเอง
3. พึ่งตนเอง
4. ควบคุมอารมณ์ได้
5. อดทน

วินเซนต์ (Vincent. 1961 : 42 – 43) กล่าวว่า iva บุคคลที่มีวินัยในตนเองนั้นจะเป็นบุคคลที่รู้จักการบังคับใจตนเอง ตั้งใจและไม่คิดเอาเปรียบเมื่อทำงานเป็นหมู่คณะ สามารถรักษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้อยู่ในระดับที่ดี รู้จักการดำเนินการอย่างได้ผลแก่ส่วนรวม รู้จักควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความต้องการและรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527 : 59) กล่าวถึง ลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเองว่ามี
คุณลักษณะดังนี้

1. มีความสามารถควบคุมอารมณ์
2. มีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของสังคม
3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
4. มีความรับผิดชอบสูง
5. มีความสามารถในการชะลอความต้องการ
6. สามารถคาดหวังผลกรรมที่จะเกิดขึ้นภายหลัง
7. มีการตั้งเป้าหมายเพื่ออนาคต

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 26 คน เกี่ยวกับพฤติกรรมและจิตลักษณะที่มีผล
ต่อการปลูกฝังวินัยของคนไทย สามารถวิเคราะห์ได้เป็น 3 กลุ่มคือ พฤติกรรมวินัย จิตลักษณะ
และวิธีการปลูกฝังวินัย (ฉันทนา ภาคบังกช และคณะ. 2539 : 41)

พฤติกรรม

1. ช่วยเหลือพึ่งพาตนเอง
2. ทำตามข้อตกลง
3. ช่วยเหลือผู้อื่นและส่วนรวม
4. รับฟัง/เคารพความคิดเห็น
5. เคารพในสิทธิของผู้อื่น

จิตลักษณะ

1. มีน้ำใจ/เมตตา (Prosocial)
2. มีความร่วมมือ (Cooperation)
3. อดทน/ควบคุมตนเอง (Self-Control)
4. มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)

วิธีการปลูกฝัง

ยกย่องคนดี/ความดี

ให้แก่ปัญหาในชีวิตประจำวัน

ให้ความรักความเข้าใจ

ให้อิสระ/รับฟังความคิดเห็น

กวดขันให้ทำตามข้อตกลง

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 10) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการแสดงออกถึงความมีวินัยในตนเองนั้นประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีความตั้งใจ มีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความเป็นผู้นำ มีเหตุมีผล และเคารพในสิทธิของผู้อื่น

พฤติกรรมมีวินัยในตนเอง ได้แก่ (กองวิจัยทางการศึกษา. 2540 : 22 - 23)

1. ตรงต่อเวลา พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ ปฏิบัติงานทันเวลาที่กำหนด
2. วางแผนใช้เวลาในการทำงานและการดำเนินชีวิต พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ แบ่งเวลาในการปฏิบัติกิจกรรม การดำเนินชีวิตประจำวัน
3. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของหมู่คณะและเคารพกติกาของสังคม พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ เคารพกฎหมายบ้านเมือง กฎจราจร ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม
4. รู้จักประเมินตนเอง พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ บอกข้อดี-ข้อเสียในการทำงาน
5. ประพฤติตนเสมอต้นเสมอปลาย พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ แสดงมารยาทได้ถูกต้องตามกาลเทศะอย่างสม่ำเสมอ
6. ซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ ไม่พูดเท็จ ไม่แอบอ้าง หรือนำของคนอื่นมาเป็นของตน

ณัฐพร สตาภรณ์ (2540 : 94) ได้ศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเอง ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทหารและนักเรียนพลเรือน ได้จำแนกองค์ประกอบ 6 องค์ประกอบ คือ

1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความรับผิดชอบ
4. ความตั้งใจจริง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความอดทน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 61) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้มีวินัยในตนเองนั้นเป็นคนรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริง อดทน ซื่อสัตย์สุจริต ตรงต่อเวลา มีระเบียบ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น และยอมรับการกระทำของตน

ความแตกต่างระหว่างบุคคล

การเกิดวินัยในตนเองของมนุษย์นั้นเกิดตั้งแต่วัยทารก วัยเด็ก พัฒนามาจนกระทั่งก่อนเข้าคงที่ในวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น แต่สามารถส่งเสริมหรือพัฒนาไปได้อีก ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนด เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย มาประกอบการพิจารณาถึงความแตกต่างของวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ

เพศ

ความแตกต่างในเรื่องต่าง ๆ ทางเพศชายและหญิง ซึ่งวัฒนธรรมมีส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่าชายเป็นช้างเท้าหน้าหญิงเป็นช้างเท้าหลัง หรือชายเป็นผู้นำหญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่าผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทนอ่อนแอไม่ได้ ผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในระดับสูง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ชายและหญิงจึงมีความแตกต่างกันหลายด้าน เช่น ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านอารมณ์ ด้านบุคลิกภาพ ฯลฯ (อารีย์ พันธุ์มณี. ม.ป.ป. : 38-39)

ชั้นปี

แบนดูรา (Bandura, 1977 : 16-22) ถือว่าจริยธรรมเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ สำหรับการประเมินความถูกต้องของพฤติกรรมและกฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น เป็นการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ฟังคำบอกเล่าและอ่านจากบันทึก จากแนวคิดนี้จึงกล่าวได้ว่าคนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางสังคมต่างกันย่อมมีความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้แตกต่างกัน เด็กสามารถเรียนรู้ได้เฉพาะสิ่งที่ง่ายใกล้ตัว มีลักษณะเป็นรูปธรรม ในขณะที่ผู้ใหญ่สามารถพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่าและเป็นนามธรรมกว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เป็นความสามารถด้านระดับไอคิวหรือเกณฑ์ภาคเซาว์ของบุคคลแตกต่างกัน คนเราแต่ละคนย่อมมีความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกัน เป็นต้นว่าในเรื่องการคิด การทำความเข้าใจ การแก้ปัญหา ความรวดเร็วในการรับรู้ การตอบโต้สถานการณ์และการปฏิบัติตนต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งลักษณะความแตกต่างดังกล่าวเป็นผลมาจากระดับสติปัญญาของบุคคลเป็นสำคัญ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ค้นคว้าพบว่า ระดับสติปัญญาของคนแตกต่างกันตั้งแต่ระดับสูง-ต่ำ ซึ่งมีผลทำให้เกิดความแตกต่างในด้านประสิทธิภาพของบุคคล

ความแตกต่างทางสังคม

พฤติกรรมของแต่ละคนแตกต่างกัน นับตั้งแต่การรับประทาน ลักษณะการพูด การแต่งกาย บุคลิกภาพทางด้านสังคม เป็นต้น ทั้งนี้เพราะแต่ละบุคคลมาจากสังคมที่แตกต่างกัน หรือมาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน อาชีพของบิดามารดาที่แตกต่างกัน ฐานะเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน เช่น คนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจดี ร่ำรวย ย่อมจะมีโอกาสได้ศึกษาในระดับชั้นสูงกว่าคนที่มาจากครอบครัวยากจน คนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีอาชีพนักธุรกิจ ย่อมจะแตกต่างจากคนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีอาชีพเกษตรกรรมทำนา ทำไร่ เป็นต้น

การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษานั้น ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539 : 23) ได้กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใดก็ตาม สาเหตุประการหนึ่งน่าจะมาจากการที่บุคคลนั้นได้รับรู้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ หรือไม่มากนักน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพราะการรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลตีความต่อสิ่งที่ได้ยิน ได้เห็นสิ่งที่ได้รับรู้จากประสาทสัมผัส เพื่อให้เกิดความเข้าใจว่าสิ่งนั้นคืออะไร ดังนั้นการรับรู้จึงมีความสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะพฤติกรรมการมีวินัยก็เช่นกัน บุคคลจะมีพฤติกรรมการมีวินัยหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รับรู้เกี่ยวกับการมีวินัยหรือได้เคยฝึกอบรมเกี่ยวกับการมีวินัยมากน้อยเพียงใด ซึ่งบทบาทหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของโรงเรียนที่นอกเหนือจากการให้ความรู้ทางวิชาการก็คือ การอบรมให้นักเรียนได้รู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยของการดำเนินชีวิตในสังคม พัฒนาบุคลิกภาพของสมาชิกทั้งการอบรมให้สมาชิกของสังคมด้วยการปลูกฝังลักษณะนิสัยเฉพาะตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของสังคมนั้น ๆ รวมทั้งการอบรมให้สมาชิกของสังคมมีความคิด ทัศนคติ ค่านิยม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ด้วย โรงเรียนจึงเปรียบเสมือนเป็นสังคมจำลองที่มีลักษณะใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกับสภาพสังคมที่เป็นจริง เพราะโรงเรียนประกอบด้วยกลุ่มบุคคลหลายกลุ่ม เช่น ผู้บริหาร ครู เจ้าหน้าที่ รวมทั้งนักเรียน ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์และมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้นโรงเรียน

จึงต้องมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ค่านิยมต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกให้นักเรียนได้รู้และปฏิบัติตนเพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขในสังคมของโรงเรียนนั้น โดยที่การฝึกนั้นมีทั้งการฝึกอบรมทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้บางครั้งอาจทำให้นักเรียนเกิดการรับรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และค่านิยมของโรงเรียนแตกต่างกันไป ซึ่งอาจทำให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และค่านิยมของโรงเรียนแตกต่างกันไปได้เช่นกัน ดังนั้นการรับรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาจึงอาจทำให้พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาแตกต่างกัน

การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาตามพฤติกรรมการมีวินัย

การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาตามพฤติกรรมการมีวินัยนั้น ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539 : 18 – 19) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบและกิจวัตรประจำวันให้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม และช่วยเสริมสร้างความมีวินัยแก่เด็กอย่างสม่ำเสมอ โดยการทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี ชมเชยหรือให้กำลังใจเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และฝึกให้เด็กพิจารณาแก้ปัญหา และสร้างข้อตกลงเพื่อปฏิบัติตาม ทั้งนี้ต้องเน้นในเรื่องของการใช้เหตุผล การช่วยเหลือและการเสียสละเพื่อส่วนรวม การควบคุมตนเอง การไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น และการร่วมมือกับผู้อื่น

แนวทางในการปฏิบัติของบิดามารดาเกี่ยวกับการส่งเสริมให้เด็กเกิดวินัยดังกล่าวข้างต้นนั้น มีดังนี้

1. ความแน่นอนสม่ำเสมอ ควรกำหนดกิจวัตรประจำวันที่น่านอน เด็กจะรู้สึกสบายใจถ้าเขา รู้กำหนดการที่น่านอนของตนเองล่วงหน้า การตั้งกฎเกณฑ์ต้องคำนึงว่ามีความสำคัญ และเด็กสามารถที่จะทำตามได้ เด็กต้องการรู้อย่างชัดเจนว่าผู้ใหญ่ต้องการอะไรจากตน ทั้งนี้เพื่อเด็กจะสามารถตัดสินใจได้แน่นอน หากมีการเปลี่ยนแปลงต้องอธิบายเหตุผลว่าเป็นเพราะอะไร
2. ชมเชยให้กำลังใจ เด็ก ๆ ต้องการความสนใจและการยอมรับที่สม่ำเสมอจากบิดามารดา ซึ่งควรบอกให้เด็กรู้ถึงความต้องการอย่างชัดเจนและชมเชยเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ดี
3. ทำเป็นตัวอย่าง เด็กจะเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ดังนั้นบิดามารดาจึงควรทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กเห็น เพื่อให้เด็กเป็นไปตามความคาดหวัง
4. ใช้เหตุผลที่ถูกต้องตามสถานการณ์ เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันและมีพัฒนาการทางร่างกายและอารมณ์แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเวลาและสถานการณ์ก่อนที่จะใช้วินัยกับเด็ก ต้องพิจารณาว่าเด็กกำลังเหนื่อย ป่วย หิว กำลังไม่สบายใจ เด็กอาจจะเลิกเกินไปกว่าที่จะเป็นไปตามที่คาดหวังหรือไม่

5. การลงโทษอาจทำได้ หากพูดชี้แจงหรือกระทำโดยวิธีต่าง ๆ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ อาจจำเป็นต้องมีการลงโทษ แต่ไม่ควรรุนแรงนัก เช่นการไม่ยอมรับในสิ่งที่เด็กกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง การงดการปฏิบัติบางอย่างหรือสิทธิบางประการ การจำกัดบริเวณหรือการไม่พูดด้วยระยะเวลาหนึ่ง

จากวิธีการดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า การส่งเสริมให้เด็กมีวินัยในตนเองควรเกิดจากความรัก ความอบอุ่น การให้อิสระในการแสดงความคิดเห็น การให้เด็กมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา การอธิบายด้วยเหตุผลและการรับฟังความคิดเห็นของเด็ก รวมทั้งการเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเด็กที่จะเลียนแบบ

การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย

การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยนั้น ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539 : 20 – 21) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นพฤติกรรมของครูในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียนให้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม และช่วยเสริมความมีวินัยแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยการทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีชมเชยหรือให้กำลังใจเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และฝึกให้นักเรียนพิจารณาแก้ปัญหาและสร้างข้อตกลงเพื่อปฏิบัติตาม ทั้งนี้ต้องเน้นในเรื่องของการใช้เหตุผล การช่วยเหลือและการเสียสละเพื่อส่วนรวม การควบคุมตนเอง การไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น และการร่วมมือกับผู้อื่น

การส่งเสริมให้นักเรียนเกิดวินัยดังกล่าวข้างต้นนั้น ครูควรปฏิบัติตามแนวทาง ดังนี้

1. ความแน่นอนสม่ำเสมอ ครูควรมีตารางสอนและตารางกิจกรรมเสริมหลักสูตรในแต่ละภาคเรียนที่ชัดเจนแน่นอน นักเรียนจะรู้สึกสบายใจถ้าเขารู้กำหนดการที่แน่นอนของตนเองล่วงหน้า การตั้งกฎเกณฑ์และระเบียบปฏิบัติต้องคำนึงว่ามีความสำคัญ และนักเรียนสามารถที่จะทำตามได้ นักเรียนต้องการรู้อย่างชัดเจนว่าครูและโรงเรียนต้องการอะไรจากตน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนจะสามารถตัดสินใจได้แน่นอน หากมีการเปลี่ยนแปลงครูต้องอธิบายเหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุใด

2. ชมเชยให้กำลังใจ นักเรียนต้องการความสนใจและการยอมรับที่สม่ำเสมอจากครู ครูจึงควรบอกให้นักเรียนรู้ถึงความต้องการอย่างชัดเจนและชมเชยเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ดี

3. ทำเป็นตัวอย่าง นักเรียนจะเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ดังนั้นครูจึงควรทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนเห็น เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมตามที่ครูคาดหวัง

4. ใช้เหตุผลที่ถูกต้องตามสถานการณ์ นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันและมีพัฒนาการทางร่างกายและอารมณ์แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเวลาและสถานการณ์ ก่อนที่จะใช้วินัยกับนักเรียนครูต้องพิจารณาว่า นักเรียนกำลังเหนื่อย ป่วย หิว กำลังไม่สบายใจหรือไม่ ครูต้องพยายามเข้าใจและให้โอกาสนักเรียนได้ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

5. การลงโทษ อาจทำได้หากครูพูดชี้แจงหรือกระทำโดยวิธีต่าง ๆ แล้วแต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของนักเรียนได้อาจจำเป็นต้องมีการลงโทษแต่ไม่ควรรุนแรงเกินเหตุ เช่น ครูอาจแสดงการไม่ยอมรับในสิ่งที่นักเรียนกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง การงดปฏิบัติบางอย่างหรือสิทธิบางประการ การจำกัดบริเวณหรือการไม่มีปฏิสัมพันธ์ด้วยในช่วงเวลาที่เหมาะสม

จากวิธีการดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูในด้านพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนควรเกิดจากความรัก ความอบอุ่นที่มีให้แก่เด็กนักเรียน การให้อิสระในการแสดงความคิดเห็น การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา การอธิบายด้วยเหตุผล และการรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน รวมทั้งการเป็นตัวแบบที่ดีให้เด็กเลียนแบบในด้านพฤติกรรมการมีวินัยที่พึงปรารถนาได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 86 - 87) ได้สำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย โดยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวินัยจากแนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับวินัย ตลอดจนความคิดเห็นเกี่ยวกับวินัยจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อศึกษาพฤติกรรมและจิตลักษณะที่นำไปสู่การพัฒนาความมีวินัย ผลการวิจัยพบว่า จิตลักษณะที่มีผลต่อความมีวินัย คือ ความมีน้ำใจ/เมตตา/เสียสละ (Prosocial) ความอดทน/ควบคุมตนเอง (Self Control) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self – Confidence) นอกจากนี้ยังพบว่าพฤติกรรมที่มีผลต่อความมีวินัย คือ การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การทำตามข้อตกลงและการใช้เหตุผล

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 99 – 104) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัย โดยประชากรที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายในที่เป็นลักษณะทางจิตใจของผู้กระทำและปัจจัยภายนอกที่เป็นสภาพแวดล้อมทางสังคมร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ศึกษาได้ร้อยละ 39.27 ผลการค้นหาค้นหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการทำนาย

พฤติกรรมการณ์มีวินัยจากตัวแปรอิสระ 20 ตัวแปร พบว่า ตัวแปรอิสระที่สำคัญในการทำนายพฤติกรรมการณ์มีวินัยเป็นลำดับแรกของทุกกลุ่มตัวอย่าง ยกเว้นกลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน ส่วนตัวแปรอิสระที่สำคัญรองลงไปคือ ทศนคติต่อพฤติกรรมการณ์มีวินัย การรับรู้ค่านิยมของโรงเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาต้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยและการสนับสนุนจากครูด้านสิ่งของ ผลการค้นหาดัชนีพยากรณ์ที่ดีในการทำนายพฤติกรรมการณ์มีวินัยจากตัวแปรการรับรู้สภาพแวดล้อมทางสังคม จำนวน 12 ตัวแปร ตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมการณ์มีวินัยเป็นลำดับแรกในหลายกลุ่มตัวอย่างคือ การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูต้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาต้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยได้มากกว่าร้อยละ 50 นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนหญิงทั้งระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยมากกว่านักเรียนชาย

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาศักยภาพของเด็กไทย ระยะที่ 1 (พ.ศ.2540) ซึ่งวินัยในตนเองเป็นศักยภาพหนึ่งของการศึกษาครั้งนี้ ผลการเปรียบเทียบระดับศักยภาพของนักเรียน มีดังนี้

1. เพศ พบว่า นักเรียนหญิงมีศักยภาพสูงกว่านักเรียนชายทุกด้าน ทุกระดับชั้น
2. สถานที่ตั้ง พบว่า ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลมีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่นอกเขตเทศบาล
3. ขนาดของโรงเรียน พบว่า ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก
- 4.สังกัดของโรงเรียน พบว่า ระดับประถมศึกษานักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติและเทศบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาล และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีศักยภาพรวมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

กฤษมันต์ วัฒนานรงค์ และคณะ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยกรรมของสถานศึกษาวิชาชีพเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพาณิชยกรรม ของสถานศึกษาวิชาชีพเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับ ปวส. ที่กำลังศึกษาใน 4 สาขาวิชาเอก ได้แก่ คอมพิวเตอร์ บัญชี การตลาด และเลขานุการ จากสถานศึกษาเอกชน 4 แห่ง ประกอบด้วย ดุสิตพาณิชยการ พาณิชยการสีลม วิมลพาณิชยการ และเซนต์จอห์น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 รวมทั้งสิ้น 395 คน ได้มาจากการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามพฤติกรรม 4 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมในชั้นเรียน นอกชั้นเรียน ทางสังคม และการใช้เวลาว่าง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาพาณิชยกรรม ส่วนมากเป็นเพศหญิง อยู่กับครอบครัวที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร มีความตั้งใจเรียน ชอบพูดคุยในชั้นเรียนบ้าง เข้าห้องสมุดค้นคว้าเมื่อต้องทำรายงาน มาเข้าเรียนสาย และแต่งกายผิดระเบียบบ้างบางเวลา ไม่ชอบร่วมกิจกรรมถ้าไม่บังคับ ไม่นิยมทำงานนอกเวลาเรียน ไม่ใช้สิทธิ์เลือกตั้งและร่วมกิจกรรมทางการเมือง และชอบใช้เวลาว่างในการนอน เนื่องจาก การเรียนสาขาวิชาชีพไม่มีพฤติกรรมการแข่งขันในทางวิชาการ นักศึกษาจึงไม่มีการเรียนพิเศษ การใช้จ่ายส่วนมากเป็นค่าอาหารและของใช้ส่วนตัว

จิราพร อรุณพลทรัพย์ (2541 : 106) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า แบบแผนการอบรมเลี้ยงดู การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ส่วนเพศและสถานภาพทางครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

อรรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์ (2542 : 50) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและการอบรมเลี้ยงดูเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✱ สีนินา สุทธจินดา (2543 : 98 – 99) ได้ศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร สรุปผลได้ดังนี้

1. นักเรียนมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม ในระดับสูง
2. นักเรียนหญิงและชายมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีแนวโน้มว่านักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชายทุกด้าน

กวดขันและนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ในระดับที่ต่างกัน มีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนที่เลียนแบบน้อยกับนักเรียนที่เลียนแบบปานกลางมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เลียนแบบมากกับนักเรียนที่เลียนแบบปานกลาง มีวินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนนอกห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ถวิล จันท์สว่าง (2545 : 43) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ความอดทน ความเชื่อมั่นในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และความมีวินัยในตนเอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อการเรียนของนักเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

กลุค และ เอเลียเนอร์ (Gluck and Eleanor. 1950 : 261) ได้ศึกษาเด็กเกรกับเด็กไม่เกรในเมืองบอสตัน ซึ่งผลการศึกษาค้นพบว่า ถ้าสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัว อันได้แก่ ความมีระเบียบวินัย การอบรมสั่งสอน ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตร และความสามัคคีภายในครอบครัว ไม่เหมาะสมแล้ว โอกาสที่เด็กจะเกรมีถึงร้อยละ 98 นั่นคือเด็กจะไม่มีความมีวินัยในตนเองสูงถึงร้อยละ 98

แบนดูรา รอส และรอส (Bandura, Ross and Ross. 1963) ทำการศึกษาผลของการใช้ตัวแบบต่อการเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าว โดยจัดแบ่งตัวแบบเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ตัวแบบที่เป็นชีวิตจริง ตัวแบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงโดยคนจริง และตัวแบบที่ทำเป็นการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้รับตัวแบบก้าวร้าว แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น แต่กลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบไม่ค่อยมีพฤติกรรมก้าวร้าวปรากฏ และตัวแบบที่เป็นภาพยนตร์มีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกตัดเทียมกับตัวแบบจากชีวิตจริง

ฮิก (Hick. 1965) ได้ทำการทดลองให้ตัวแบบกับพฤติกรรมการเลียนแบบโดยใช้ตัวแบบเป็นภาพยนตร์แสดงถึงความก้าวร้าว กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 31 คน หญิง 31 คน อายุระหว่าง 41 – 47 เดือน แบ่งเด็กเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 12 คน ให้ได้รับตัวแบบต่าง ๆ กันคือ กลุ่ม 1 ให้ตัวแบบเป็นผู้ใหญ่เพศชาย กลุ่มที่ 2 ให้ตัวแบบเป็นผู้ใหญ่เพศหญิง กลุ่มที่ 3 ให้ตัวแบบเป็นเด็กชายวัยเดียวกับผู้รับแบบ กลุ่มที่ 4 ตัวแบบเป็นเด็กหญิงวัยเดียวกับผู้รับแบบ และกลุ่มที่ 5

เป็นกลุ่มควบคุมไม่ให้ตัวแบบเลย ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่ได้รับตัวแบบเป็นเด็กชายวัยเดียวกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากที่สุด และกลุ่มที่ได้รับตัวแบบเป็นผู้ใหญ่เพศชายมีพฤติกรรมก้าวร่ววน้อยที่สุด

สไตน์ และ ไบรอัน (Stein and Bryant. 1972) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของความสอดคล้องของคำพูดและการกระทำของตัวแบบต่อการทำตามกฎในเด็ก ผลปรากฏว่า ถ้าตัวแบบรักษากฎตามที่ตนเองกล่าวสนับสนุนไว้เด็กจะเลียนแบบและทำตามกฎมากที่สุด แต่ถ้าตัวแบบพูดและกระทำขัดแย้งกันแล้วเด็กจะทำตามกฎน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

ไวสเฟลด์ (Weisfeld. 1974) ได้ทำการศึกษาแบบการคิดเกี่ยวกับวินัยของบิดามารดาที่มีต่อเด็ก เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดความมีวินัยของเด็ก ซึ่งจะแสดงเป็นรูปภาพสถานการณ์ 36 ภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นบิดา 27 คน และมารดา 27 คน โดยสุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกจะเป็นกลุ่มที่มีเด็กเป็นเด็กปกติ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ และกลุ่มที่ 3 จะเป็นกลุ่มที่มีเด็กมีความเจริญทางสมองช้า โดยให้บิดามารดาของเด็กดูรูปภาพแล้วให้จัดอันดับความต้องการของตนเองที่ต้องการเกี่ยวกับการควบคุมวินัยของเด็กจากตัวเลือก 6 อันดับ ผลการทดลองพบว่า บิดามารดามีแนวโน้มในการควบคุมวินัยของเด็กมากขึ้นเมื่อเด็กโตมากขึ้นโดยไม่คำนึงถึงสภาพความสามารถทางสมองหรือความมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ระดับอายุมีความสัมพันธ์กับการวินัยในตนเองหรือระดับชั้นเรียนต่างกันอาจทำให้เด็กมีวินัยในตนเองต่างกัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปในเบื้องต้นได้ว่า เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาต้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูต้านพฤติกรรมการมีวินัย ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำตัวแปรดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อจะได้ทราบว่า มีกลุ่มตัวอย่างใดบ้างที่ควรได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองเป็นการเร่งด่วน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการศึกษาดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 2,886 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตจักรพงษ์ขุนารถ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ บพิตรพิมุข มหาเมฆ พาณิชยการพระนคร และเทคนิคกรุงเทพ

กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 692 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักศึกษาวิชาเอกการตลาด การบัญชี เลขานุการ และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งมีประชากรทั้งสิ้น 2,336 คน จากนั้นได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางประมาณจำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ. 2545 : 135) ที่ระดับความเชื่อมั่น 99% ความคลาดเคลื่อน(E)ของการประมาณค่าเฉลี่ย $\pm 10\%$ ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นชนิดสัดส่วน โดยเทียบตามสัดส่วนจำแนกตามกลุ่มวิชาและชั้นปี รายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

วิชาเอก : การตลาด													
ชั้น ปี	เพศ	วิทยาเขต										รวมทุก วิทยาเขต	
		จักรพงษ์ ภูวนารถ		จักรวรรดิ		มหาเมฆ		พระนคร		เทคนิค กรุงเทพ			
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	23	7	11	3	13	4	38	11	0	0	85	25
	หญิง	56	17	82	24	47	14	123	37	0	0	308	92
2	ชาย	25	7	17	5	14	4	57	17	1	0	114	33
	หญิง	60	18	72	21	53	16	155	46	22	7	362	108

วิชาเอก : การบัญชี													
ชั้น ปี	เพศ	วิทยาเขต										รวมทุก วิทยาเขต	
		จักรพงษ์ ภูวนารถ		จักรวรรดิ		มหาเมฆ		พระนคร		เทคนิค กรุงเทพ			
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	15	4	17	5	17	5	37	11	7	2	93	27
	หญิง	99	29	48	14	26	8	39	12	25	7	237	70
2	ชาย	11	3	26	8	9	3	35	10	8	2	89	26
	หญิง	96	28	44	13	25	7	40	12	19	6	224	66

วิชาเอก: เลขานุการ													
ชั้น ปี	เพศ	วิทยาเขต										รวมทุก วิทยาเขต	
		จักรพงษ์ ภูวนารถ		จักรวรรดิ		มหาเมฆ		พระนคร		เทคนิค กรุงเทพ			
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	2	1	1	0	3	1	3	1	1	0	10	3
	หญิง	27	8	11	3	21	6	25	8	23	7	107	32
2	ชาย	8	2	6	2	0	0	6	2	3	1	23	7
	หญิง	24	7	29	9	22	7	19	6	24	7	118	36

วิชาเอก : คอมพิวเตอร์ธุรกิจ													
ชั้น ปี	เพศ	วิทยาเขต										รวมทุก วิทยาเขต	
		จักรพงษ์ ภูวนารถ		จักรวรรดิ		มหาเมฆ		พระนคร		เทคนิค กรุงเทพ			
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	32	9	25	7	18	5	21	6	13	4	109	31
	หญิง	82	24	48	14	13	4	18	5	22	7	183	54
2	ชาย	10	3	32	9	12	4	20	6	12	4	86	26
	หญิง	92	27	36	11	26	8	17	5	17	5	188	56

ตาราง 1 (ต่อ)

วิชาเอก : ภาษาธุรกิจ													
ชั้น ปี	เพศ	วิทยาเขต										รวมทุก วิทยาเขต	
		จักรพงษ์ ภูวนารถ		จักรวรรดิ		มหาเมฆ		พระนคร		เทคนิค กรุงเทพ			
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	0	0	17	0	25	0	0	0	0	0	42	0
	หญิง	0	0	50	0	61	0	0	0	0	0	111	0
2	ชาย	0	0	3	0	15	0	0	0	0	0	18	0
	หญิง	0	0	60	0	66	0	0	0	0	0	126	0

วิชาเอก : การโรงแรม

		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	0	0	0	0	0	0	2	0	3	0	5	0
	หญิง	0	0	0	0	0	0	25	0	31	0	56	0
2	ชาย	0	0	0	0	0	0	6	0	3	0	9	0
	หญิง	0	0	0	0	0	0	22	0	23	0	45	0

วิชาเอก : การโฆษณา

		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	0	0	0	0	0	0	14	0	0	0	14	0
	หญิง	0	0	0	0	0	0	13	0	0	0	13	0
2	ชาย	0	0	0	0	0	0	20	0	0	0	20	0
	หญิง	0	0	0	0	0	0	14	0	0	0	14	0

วิชาเอก : การเงินและการธนาคาร

		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
1	ชาย	0	0	0	0	0	0	10	0	0	0	10	0
	หญิง	0	0	0	0	0	0	19	0	0	0	19	0
2	ชาย	0	0	0	0	0	0	5	0	1	0	6	0
	หญิง	0	0	0	0	0	0	20	0	22	0	42	0

ตาราง 1 (ต่อ)

รวมทุกวิชาเอก : จำแนกตามเพศ													
ชั้นปี	เพศ	วิทยาเขต										รวมทุกวิทยาเขต	
		จักรพงษ์ภูวนารถ		จักรวรรดิ		มหาเมฆ		พระนคร		เทคนิคกรุงเทพ			
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
	ชาย	126	36	155	39	126	26	274	64	52	13	733	178
	หญิง	536	158	480	109	360	70	549	131	228	46	2153	514
	รวม	662	194	635	148	486	96	823	195	280	59	2886	692

รวมทุกวิชาเอก : จำแนกตามชั้นปี													
		ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.	ป.	ก.
ปี 1		336	99	310	70	244	47	387	91	125	27	1402	334
ปี 2		326	95	325	78	242	49	436	104	155	32	1484	358
	รวม	662	194	635	148	486	96	823	195	280	59	2886	692

หมายเหตุ : ป. หมายถึง ประชากร ก. หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ สถาบันที่ศึกษา เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ฉบับ ได้แก่

1. แบบสอบถามวินัยในตนเอง
2. แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา
3. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา

ด้านพฤติกรรมการมีวินัย

4. แบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู

ด้านพฤติกรรมการมีวินัย

วิธีการสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถามมีวิธีการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

1. แบบสอบถามวินัยในตนเองเป็นแบบสอบถามวินัยในตนเอง ของ ฌ็องฌูพร สตาบรณ (2540) ซึ่งใช้กับนักเรียนนายร้อยโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าชั้นปีที่ 1-5 นิสิตนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) มีค่าอำนาจจำแนก (ค่า t) ระหว่าง 2.67 ถึง 8.74
2. แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาเป็นแบบสอบถามวัดการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของโรงเรียน ของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) ซึ่งใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนใน กรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ 2 คำตอบ คือ ทราบ และไม่ทราบ แบ่งเป็นการรับรู้กฎเกณฑ์ของโรงเรียน และการรับรู้ค่านิยมของโรงเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .69 และ .72 ตามลำดับ โดยผู้วิจัยได้ปรับข้อความให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
3. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยเป็นแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย ของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) ซึ่งใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ (มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด) มีค่าอำนาจจำแนก (ค่า t) ระหว่าง 3.15 ถึง 7.54 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .71 โดยผู้วิจัยได้ปรับข้อความให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
4. แบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรม การมีวินัยเป็นแบบสอบถามวัดการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้าน พฤติกรรมการมีวินัย ของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539) ซึ่งใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นแบบสอบถาม มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ (มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด) มีค่าอำนาจจำแนก (ค่า t) ระหว่าง 4.88

ถึง 8.84 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 โดยผู้วิจัยได้ปรับข้อความให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

5. นำแบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับ เสนอคณะกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโท ตรวจสอบความถูกต้อง

6. ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโท จากนั้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้อง ปรากฏว่าแบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับนั้นทุกข้อมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

7. จัดพิมพ์แบบสอบถามให้สมบูรณ์แล้วนำเสนอคณะกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

8. นำแบบสอบถามวินัยในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาตามพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย ไปทดลอง (Tryout) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน โดยเทียบตามสัดส่วนจำแนกตามกลุ่มวิชาและชั้นปี จากนั้นนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha coefficient : α) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9614 .8698 และ .8400 ตามลำดับ

9. นำแบบสอบถามเสนอคณะกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโทเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนน

1. แบบสอบถามวินัยในตนเอง

คำตอบ	คะแนน	
	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การแปลความหมายคะแนน

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง นักศึกษามีวินัยในตนเองระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง นักศึกษามีวินัยในตนเองระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง นักศึกษามีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง นักศึกษามีวินัยในตนเองระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง นักศึกษามีวินัยในตนเองระดับน้อยที่สุด

2. แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

คำตอบ	แทนค่าด้วย
ทราบ	1
ไม่ทราบ	0

การแปลความหมายคะแนน

นักศึกษาที่มีการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษากลุ่มสูง หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาเท่ากับหรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

นักศึกษาที่มีการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษากลุ่มต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาน้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

3. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา
ด้านพฤติกรรมการมีวินัย

คำตอบ	คะแนน	
	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
จริงมากที่สุด	4	1
จริงมาก	3	2
จริงน้อย	2	3
จริงน้อยที่สุด	1	4

การแปลความหมายคะแนน

นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยกลุ่มสูง หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยเท่ากับหรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย

นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยกลุ่มต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย

4. แบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย

คำตอบ	คะแนน	
	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
จริงมากที่สุด	4	1
จริงมาก	3	2
จริงน้อย	2	3
จริงน้อยที่สุด	1	4

การแปลความหมายคะแนน

นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยกลุ่มสูง หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยเท่ากับหรือมากกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย

นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยกลุ่มต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยอธิบายวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นให้แบ่งออกเป็น 2 ช่วงคือ ในช่วงแรกใช้เวลา 25 นาทีให้นักศึกษาทำแบบสอบถามวินัยในตนเอง จากนั้นให้นักศึกษาหยุดพัก 5 นาที จึงดำเนินการทำแบบสอบถามที่เหลือ
3. เจ้าหน้าที่ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลอธิบายให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายในการทำแบบสอบถามและอธิบายคำชี้แจงในการทำแบบสอบถามก่อนที่จะให้นักศึกษาทำแบบสอบถาม
4. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความถี่และร้อยละของตัวแปรต้นในแบบสอบถามตอนที่ 1
2. หาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย
3. นำคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยมาเป็นเกณฑ์เพื่อแบ่งนักศึกษาที่มี การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยใช้ t-test for independent samples

5. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance) ของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไปที่เป็นอิสระจากกัน เมื่อพบความแตกต่างทำการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple comparison test) โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (Scheffe')

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544 : 36)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ตัวกลางเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544 : 65)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยใช้สูตร

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249 ; อ้างอิงจาก Rowinelli and Hambleton, 1977)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_r^2} \right]$$

เมื่อ α แทน สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ

S_r^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของ
แบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ค่าสถิติ t-test for independent samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544 : 173-174)

กรณีความแปรปรวนเท่ากันใช้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

กรณีความแปรปรวนไม่เท่ากันใช้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{n_1^2 s_1^2}{n_1 - 1} + \frac{n_2^2 s_2^2}{n_2 - 1} \right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 1}}$$

$\bar{X}_1$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
$\bar{X}_2$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
n_1	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
S^2_1	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
S^2_2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

3.2 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance)

โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2544 : 236)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ MS_B แทน ความแปรปรวน (Mean square) ระหว่างกลุ่ม
 MS_W แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

หากพบความแตกต่างทำการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธีการของเซฟเฟ

(Scheffe') (ชูศรี วงศ์รัตน์ : 2544 : 248 ; อ้างอิงจาก Byrkit 2nd ed. 1975 : 276-277)

$$CV_d = \sqrt{(k-1)(F^*)(MS_{within})(2/n)}$$

เมื่อ k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 F^* แทน ค่า F ที่เปิดจากตาราง (critical value)
 MS_{within} แทน ค่า Mean square within group ที่คำนวณ

ไว้แล้วในการวิเคราะห์ความแปรปรวน

n แทน จำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเสนอผลการวิจัยดังนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติในการวิเคราะห์ด้วย t-test
F	แทน	ค่าสถิติในการวิเคราะห์ด้วย F-test
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
p	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาต้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูต้านพฤติกรรมการมีวินัย

ตอนที่ 2 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู ด้านพฤติกรรมการมีวินัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู ด้านพฤติกรรมการมีวินัย ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (f)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
1.1 ชาย	178	25.72
1.2 หญิง	514	74.28
รวม	692	100.00
2. ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง		
2.1 ปีที่ 1	334	48.27
2.2 ปีที่ 2	358	51.73
รวม	692	100.00
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
3.1 ต่ำ	192	27.75
3.2 ปานกลาง	257	37.14
3.3 ต่ำ	243	35.11
รวม	692	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (f)	ร้อยละ (%)
4. อาชีพของผู้ปกครอง		
4.1 ข้าราชการ และรัฐวิสาหกิจ	199	28.76
4.2 รับจ้าง	251	36.27
4.3 ค้าขาย	164	23.70
4.4 เกษตรกรรม	78	11.27
รวม	692	100.00
5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง		
5.1 ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	177	25.58
5.2 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	367	53.03
5.3 สูงกว่าปริญญาตรี	148	21.39
รวม	692	100.00
6. ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง		
6.1 ต่ำ	78	11.27
6.2 ปานกลาง	199	28.76
6.3 สูง	415	59.97
รวม	692	100.00
7. สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
7.1 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	489	70.67
7.2 บิดามารดาแยกกันอยู่	65	9.39
7.3 บิดามารดาหย่าร้างกัน	71	10.26
7.4 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม	67	9.68
รวม	692	100.00
8. การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา		
8.1 กลุ่มสูง	390	56.36
8.2 กลุ่มต่ำ	302	43.64
รวม	692	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (f)	ร้อยละ (%)
9. การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย		
9.1 กลุ่มสูง	355	51.30
9.2 กลุ่มต่ำ	337	48.70
รวม	692	100.00
10. การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย		
10.1 กลุ่มสูง	354	51.16
10.2 กลุ่มต่ำ	338	48.84
รวม	692	100.00

จากตาราง 2 พบว่าในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 692 คนนั้น ส่วนมากเป็นนักศึกษาหญิง กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ผู้ปกครองส่วนมากมีอาชีพรับจ้าง จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูง และบิดามารดาของนักศึกษาอยู่ร่วมกัน นักศึกษามีการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา มีการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดาและด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย และมีการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย อยู่ในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ

ตอนที่ 2 คະແນເຈສີ່ຍແລະຄວາມເບິ່ງເບນມາດຖານຂອງຄວາມມີວິນັຍໃນຕົນເອງ ຂອງນັກສຶກສາລະດັບປະກາດນິຍັດຣົວຊາຟຸ້ນສູງ ສາຂາວິຊາພຸດທະຍາສາດ ສັງຄັດສະຖາບັນ ເທຄໂນໂລຢີຣາຊມະຄລ ໃນເຂດກຸ່ມເກມພາກພື້ນ ໂດຍຮວມແລະຮາຍດ້ານ ຜົນການວິເຄາະ ພາກກຸ່ມຕັ້ງຕາມ 3 - 9

ตาราง 3 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้าน

ด้าน	$\bar{X}$	S	แปลผล
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	2.75	0.55	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.53	0.68	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	2.17	0.72	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
4. ความตั้งใจจริง	1.81	0.74	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
5. ความเป็นผู้นำ	2.88	0.83	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
6. ความอดทน	2.40	0.88	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
รวมทุกด้าน	2.44	0.60	มีวินัยในตนเองระดับน้อย

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า คะแนนเฉลี่ยของ
ความมีวินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง
และความเป็นผู้นำมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความมีวินัยในตนเอง
ด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง และความอดทนมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 4 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
1	ข้าพเจ้าคืนหนังสือห้องสมุดตรงตามกำหนดเวลาเสมอ	3.86	0.96	มีวินัยในตนเองระดับมาก
2	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานศึกษาโดยเคร่งครัด	2.11	1.05	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
3	เมื่อมีโอกาส ข้าพเจ้าจะแนะนำให้เพื่อน ๆ ทำตามกฎระเบียบของสถานศึกษา	2.59	0.49	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
4	ข้าพเจ้าข้ามถนนตรงทางม้าลายหรือสะพานลอย เพราะเป็นผลดีกับตัวข้าพเจ้าเอง	2.36	1.20	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
5	เมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิเพราะกระทำความผิด ข้าพเจ้าไม่เคยถือโทษผู้ตำหนิเลย	3.86	0.96	มีวินัยในตนเองระดับมาก
6	การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสถานศึกษา เป็นสิ่งที่ดีกับตัวข้าพเจ้าเอง	3.28	0.85	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
7	ข้าพเจ้าทิ้งขยะลงบนทางเท้า เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าเดียวเจ้าหน้าที่จะมาเก็บ	2.91	1.00	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
8	การรักษาความสะอาดเป็นเรื่องของทุกคนในสังคม	2.50	1.10	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
9	การปฏิบัติตามกฎจราจรช่วยลดปัญหาการจราจรได้มาก	2.11	1.05	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
10	ข้าพเจ้ารู้สึกอาย เมื่อแต่งกายถูกระเบียบของสถานศึกษาทุกประการ	1.95	1.15	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
รวม		2.75	0.55	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง

จากตาราง 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก 2 รายการคือการคืนหนังสือห้องสมุดตรงตามกำหนดเวลา และเมื่อถูกตำหนิเพราะกระทำผิดไม่เคยถือโทษผู้ตำหนิเลย คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 3 รายการคือเมื่อมีโอกาสจะแนะนำให้เพื่อน ๆ ทำตามกฎระเบียบของสถานศึกษา การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสถานศึกษาเป็นสิ่งที่ดี และการทิ้งขยะลงบนทางเท้า ส่วนรายการอื่น ๆ อีก 5 รายการนั้นคะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 5 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
11	ข้าพเจ้าเคยแต่งกายแปลก ๆ ตามเพื่อนทั้งที่ข้าพเจ้าไม่อยากแต่ง	2.43	1.03	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
12	ในขณะที่เรียนหนังสือ หากมีอาจารย์มายืนดูใกล้ ๆ ข้าพเจ้าจะประหม่าจนทำอะไรไม่ถูก	3.43	0.98	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
13	ข้าพเจ้าประหม่า เสียงสั่น เมื่อออกไปพูดหน้าชั้นเรียน	2.30	1.08	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
14	บางครั้งข้าพเจ้าทำตามเพื่อนไปโดยไม่ตั้งใจ	2.37	0.91	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
15	ข้าพเจ้ามีความลังเลที่จะทำบางอย่างเพราะไม่แน่ใจในผลที่จะเกิดขึ้น	2.06	0.95	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
16	ข้าพเจ้าไม่มั่นใจในการทำอะไรตามลำพัง	1.93	0.93	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
17	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดเมื่อต้องสนทนากับคนที่ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคย	2.60	1.19	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
18	ข้าพเจ้าตัดสินใจอะไรช้ากว่าคนอื่น	3.11	1.15	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
19	ข้าพเจ้าไม่กล้าถามปัญหาในห้องเรียน เพราะกลัวว่าจะถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียน	2.69	0.99	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
20	ข้าพเจ้าคล้อยตามเสียงส่วนใหญ่ในกลุ่ม ไม่ว่าความเห็นนั้นจะเป็นอย่างไร	2.42	1.03	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
รวม		2.53	0.68	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครด้านความเชื่อมั่นในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 4 รายการคือ ในขณะที่เรียนหนังสือ หากมีอาจารย์มายืนดูใกล้ ๆ จะประหม่าจนทำอะไรไม่ถูก รู้สึกอึดอัดเมื่อต้องสนทนากับคนที่ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคย ตัดสินใจอะไรช้ากว่าคนอื่น และไม่กล้าถามปัญหาในห้องเรียนเพราะกลัวว่าจะถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียน ส่วนรายการอื่น ๆ อีก 6 รายการนั้น คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 6 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความรับผิดชอบ

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
21	แม้ว่าจะได้เวลาเลิกเรียนแล้ว หากงานยังไม่เสร็จข้าพเจ้าจะทำต่อไป	1.89	0.98	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
22	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงเวลาเสมอ แม้ว่าอาจารย์ผู้สอนวิชานั้นจะไม่เรียกชื่อเลยก็ตาม	2.52	1.11	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
23	ข้าพเจ้ารับผิดชอบต่อผลการเรียนของตัวเอง	2.70	1.21	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
24	ข้าพเจ้าไม่กล้ายอมรับผิดชอบ เพราะว่ากลัวถูกลงโทษ	2.36	1.01	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
25	คำสัญญาของข้าพเจ้าเชื่อได้เสมอ	2.54	1.05	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
26	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่	1.86	0.96	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
27	ข้าพเจ้าช่วยเหลืองานบ้านโดยไม่ต้องให้ผู้ปกครองว่ากล่าว	2.52	1.21	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
28	ข้าพเจ้ามีความขยันมากขึ้น เมื่อรู้ว่าข้าพเจ้าได้คะแนนไม่ดีในวิชานั้น	1.81	1.15	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
29	ชั่วโมงใดที่ข้าพเจ้าขาดเรียน ข้าพเจ้าจะติดตามบทเรียนจากเพื่อน ๆ แทนที่	1.75	1.02	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
30	ข้าพเจ้าไม่ออกไปเที่ยวกับเพื่อน ถ้าข้าพเจ้ายังทำงานของข้าพเจ้าไม่เสร็จ	1.74	0.93	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
รวม		2.17	0.72	มีวินัยในตนเองระดับน้อย

จากตาราง 6 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครด้านความรับผิดชอบโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 4 รายการคือเข้าเรียนตรงเวลาเสมอแม้ว่าอาจารย์ผู้สอนวิชานั้นจะไม่เรียกชื่อเลยก็ตาม รับผิดชอบต่อผลการเรียนของตัวเอง คำสัญญาของนักศึกษาเชื่อได้เสมอ และช่วยเหลืองานบ้านโดยไม่ต้องให้ผู้ปกครองว่ากล่าว ส่วนรายการอื่น ๆ อีก 6 รายการนั้นคะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 7 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความตั้งใจจริง

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
31	ข้าพเจ้าจะพยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น	1.63	0.86	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
32	ข้าพเจ้าเคยตั้งใจจะทำอะไร แต่เมื่อถึงเวลากลับผลัดไว้ทำเวลาอื่น	1.62	0.82	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
33	ข้าพเจ้าพยายามทำงานให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด	1.52	0.77	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
34	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานต่าง ๆ ได้สำเร็จด้วยตนเองโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น	1.66	1.00	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
35	ข้าพเจ้ารวบรวมข้อมูลอย่างถี่ถ้วนถี่ ก่อนที่จะตัดสินใจลงมือทำ	2.79	1.20	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
36	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานล่วงหน้าก่อนลงมือทำงาน	1.96	1.12	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
37	เมื่อกระทำอะไรสำเร็จด้วยตัวเองข้าพเจ้าจะภาคภูมิใจมาก	1.67	1.03	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
38	แม้จะมีเสียงดังรบกวน ข้าพเจ้าก็ไม่สูญเสียสมาธิในการอ่านหนังสือ	1.64	0.95	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
รวม		1.81	0.74	มีวินัยในตนเองระดับน้อย

จากตาราง 7 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครด้านความตั้งใจจริงโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลางเพียง 1 รายการคือรวบรวมข้อมูลอย่างถี่ถ้วนก่อนที่จะตัดสินใจลงมือทำ ส่วนรายการอื่น ๆ อีก 7 รายการนั้นคะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 8 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความเป็นผู้นำ

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
39	หากข้าพเจ้าได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าข้าพเจ้าจะให้โอกาสผู้อื่นแสดงความคิดเห็นทุกเรื่อง	1.47	0.86	มีวินัยในตนเองระดับน้อยที่สุด
40	ข้าพเจ้านิยมชมชอบความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ	1.80	0.98	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
41	ความคิดเห็นของผู้อื่น มีความสำคัญเท่าเทียมกัน	2.87	1.29	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
42	ข้าพเจ้าไม่ถือโกรธ เมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิหรือวิพากษ์วิจารณ์	3.64	1.14	มีวินัยในตนเองระดับมาก
43	ข้าพเจ้าจะตำหนิใคร ก็ต่อเมื่อพบว่าคนนั้นกระทำความผิดจริงเท่านั้น	3.45	1.13	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
44	ข้าพเจ้าเบียดเบียนการทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.53	1.16	มีวินัยในตนเองระดับมาก
45	ข้าพเจ้าชอบฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	3.17	1.23	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
46	เมื่อความคิดเห็นของผู้อื่นที่ดีกว่า ข้าพเจ้าจะเลิกล้มความคิดเห็นของข้าพเจ้าทันที	3.02	1.21	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
47	ข้าพเจ้าปกป้องเพื่อนเต็มที่แม้ว่าเพื่อนของข้าพเจ้าจะผิดจริง	2.99	1.23	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
รวม		2.88	0.83	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง

จากตาราง 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครด้านความเป็นผู้นำโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อยที่สุด 1 รายการคือ หากได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าจะให้โอกาสผู้อื่นแสดงความคิดเห็นทุกเรื่อง คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย 1 รายการคือนิยมชมชอบความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก 2 รายการคือไม่ถือโกรธ เมื่อถูกตำหนิหรือวิพากษ์วิจารณ์ และเพื่อนำการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่วนรายการอื่น ๆ อีก 5 รายการนั้นคะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 9 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความอดทน

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
48	ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธเมื่อเพื่อนข้าพเจ้าผิดนัด	2.41	1.20	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
49	ข้าพเจ้าไม่ชอบรายวิชาที่ต้องไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	2.44	1.26	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
50	ข้าพเจ้าอยากทำงานที่ที่สามารถเดินทางไปได้อย่างสะดวก	1.84	1.08	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
51	ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จแม้ว่าข้าพเจ้าจะรู้สึกเบื่อหน่ายเพียงใดก็ตาม	2.75	1.27	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
52	เมื่อเกิดอุปสรรคระหว่างการทำงานข้าพเจ้าจะล้มเลิกงานนั้น	2.06	1.10	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
53	การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ	2.17	1.10	มีวินัยในตนเองระดับน้อย
54	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่อความลำบากใด ๆ	3.24	1.28	มีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
55	ข้าพเจ้ายืมเงินคนอื่นเมื่อต้องการสิ่งใด เพราะการเก็บออมใช้เวลานานมาก	2.13	1.17	มีวินัยในตนเองระดับน้อย

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S	แปลผล
56	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานที่ยากลำบาก ข้าพเจ้ามักหาข้อต่อรอง	2.75	1.27	มีวินัยในตนเองระดับ ปานกลาง
57	ยอมลำบากในการทำงานหนักดีกว่าดกงาน	2.17	1.10	มีวินัยในตนเองระดับ น้อย
รวม		2.40	0.88	มีวินัยในตนเองระดับ น้อย

จากตาราง 9 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครด้านความอดทนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาข้อ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 3 รายการคือ จะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จแม้ว่าข้าพเจ้าจะรู้สึกเบื่อหน่ายเพียงใดก็ตาม ไม่ย่อท้อต่อความลำบากใด ๆ และเมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานที่ยากลำบากมักหาข้อต่อรอง ส่วนรายการอื่น ๆ อีก 7 รายการนั้นคะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู ด้านพฤติกรรมการมีวินัย ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 10 - 24

ตาราง 10 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ

ความมีวินัยในตนเอง	ชาย (n = 178)		หญิง (n = 514)		t	p
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S		
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	2.83	.49	2.73	.57	2.130	.034
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.63	.66	2.50	.69	2.168	.030
3. ความรับผิดชอบ	2.28	.72	2.13	.72	2.367	.018
4. ความตั้งใจจริง	1.91	.77	1.78	.73	2.075	.038
5. ความเป็นผู้นำ	2.95	.75	2.86	.85	2.294	.017
6. ความอดทน	2.53	.87	2.35	.88	2.269	.024
รวมทุกด้าน	2.53	.59	2.40	.61	2.486	.013

จากตาราง 10 แสดงว่า นักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามชั้นปี

ความมีวินัยในตนเอง	ปวส. 1		ปวส. 2		t	p
	(n = 334)		(n = 358)			
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S		
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	2.72	.57	2.79	.54	1.670	.095
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.53	.69	2.54	.67	.272	.786
3. ความรับผิดชอบ	2.15	.72	2.18	.72	.573	.567
4. ความตั้งใจจริง	1.83	.73	1.80	.76	.510	.610
5. ความเป็นผู้นำ	2.84	.84	2.92	.82	1.213	.226
6. ความอดทน	2.39	.89	2.40	.88	.073	.942
รวมทุกด้าน	2.43	.62	2.45	.60	.634	.527

จากตาราง 11 แสดงว่า นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 12 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ควมมีวินัยในตนเอง		ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			รวม ทุกกลุ่ม
		ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของสังคม	$\bar{X}$	2.78	2.71	2.77	2.75
	S	0.60	0.55	0.52	0.55
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	$\bar{X}$	2.53	2.50	2.57	2.53
	S	0.73	0.68	0.64	0.68
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	$\bar{X}$	2.16	2.14	2.20	2.17
	S	0.76	0.70	0.71	0.72
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
4. ความตั้งใจจริง	$\bar{X}$	1.80	1.79	1.84	1.81
	S	0.75	0.76	0.72	0.74
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
5. ความเป็นผู้นำ	$\bar{X}$	2.94	2.82	2.91	2.88
	S	0.85	0.82	0.82	0.83
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ความอดทน	$\bar{X}$	2.41	2.37	2.42	2.40
	S	0.95	0.80	0.91	0.88
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
รวมทุกด้าน	$\bar{X}$	2.45	2.40	2.47	2.44
	S	0.65	0.59	0.59	0.60
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

จากตาราง 12 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลางและสูงนั้นอยู่ในระดับ น้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่น ในตนเองและความเป็นผู้นำของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลางและสูงนั้น อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริงและความอดทนของนักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลางและสูงนั้นอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ด้าน	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.641	0.321	1.048	0.351
	ภายในกลุ่ม	689	210.867	0.306		
	รวม	691	211.508			
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	0.606	0.303	0.651	0.522
	ภายในกลุ่ม	689	320.519	0.465		
	รวม	691	321.125			
3. ความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.445	0.222	0.428	0.652
	ภายในกลุ่ม	689	357.752	0.519		
	รวม	691	358.197			
4. ความตั้งใจจริง	ระหว่างกลุ่ม	2	0.313	0.156	0.282	0.754
	ภายในกลุ่ม	689	381.608	0.554		
	รวม	691	381.921			
5. ความเป็นผู้นำ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.807	0.904	1.32	0.268
	ภายในกลุ่ม	689	471.643	0.685		
	รวม	691	473.45			
6. ความอดทน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.392	0.196	0.252	0.777
	ภายในกลุ่ม	689	535.78	0.778		
	รวม	691	536.172			

ตาราง 13 (ต่อ)

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.541	0.27	0.739	0.478
	ภายในกลุ่ม	689	252.097	0.366		
	รวม	691	252.637			

จากตาราง 13 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 14 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

ความมีวินัยในตนเอง		อาชีพของผู้ปกครอง				รวม
		ข้าราชการ	รับจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกรรม	ทุกกลุ่ม
1. การปฏิบัติตาม กฎระเบียบของสังคม	$\bar{X}$	2.79	2.71	2.79	2.72	2.75
	S	0.60	0.55	0.48	0.58	0.55
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ความเชื่อมั่น ในตนเอง	$\bar{X}$	2.54	2.49	2.57	2.58	2.53
	S	0.73	0.68	0.62	0.70	0.76
	ระดับ	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	$\bar{X}$	2.16	2.13	2.21	2.21	2.17
	S	0.75	0.70	0.69	0.76	0.72
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
4. ความตั้งใจจริง	$\bar{X}$	1.82	1.79	1.87	1.76	1.81
	S	0.75	0.76	0.72	0.72	0.86
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

ตาราง 14 (ต่อ)

ความมีวินัยในตนเอง		อาชีพของผู้ปกครอง				รวม
		ข้าราชการ	รับจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกรรม	ทุกกลุ่ม
5. ความเป็นผู้นำ	$\bar{X}$	2.94	2.81	2.90	2.92	2.88
	S	0.85	0.82	0.80	0.86	0.93
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ความอดทน	$\bar{X}$	2.41	2.37	2.43	2.36	2.40
	S	0.95	0.80	0.88	0.93	0.63
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
รวมทุกด้าน	$\bar{X}$	2.46	2.40	2.48	2.44	2.44
	S	0.64	0.59	0.57	0.63	0.60
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

จากตาราง 14 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครองคือรับราชการ รับจ้าง ค้าขายและ เกษตรกรรมนั้นอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของสังคมและความเป็นผู้นำของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ รับจ้าง ค้าขายและ เกษตรกรรมนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริงและความอดทน ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ รับจ้าง ค้าขายและเกษตรกรรมนั้นอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ค้าขายและ เกษตรกรรมนั้นอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างเท่านั้นที่มี ความมีวินัยในตนเองด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 15 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

ด้าน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของสังคม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.095	0.365	1.193	0.312
	ภายในกลุ่ม	688	210.414	0.306		
	รวม	691	211.508			
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	0.905	0.302	0.648	0.584
	ภายในกลุ่ม	688	320.219	0.465		
	รวม	691	321.125			
3. ความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	3	0.724	0.241	0.464	0.707
	ภายในกลุ่ม	688	357.473	0.52		
	รวม	691	358.197			
4. ความตั้งใจจริง	ระหว่างกลุ่ม	3	0.836	0.279	0.503	0.68
	ภายในกลุ่ม	688	381.085	0.554		
	รวม	691	381.921			
5. ความเป็นผู้นำ	ระหว่างกลุ่ม	3	2.373	0.791	1.155	0.326
	ภายในกลุ่ม	688	471.077	0.685		
	รวม	691	473.45			
6. ความอดทน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.511	0.17	0.219	0.883
	ภายในกลุ่ม	688	535.661	0.779		
	รวม	691	536.172			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.749	0.25	0.682	0.563
	ภายในกลุ่ม	688	251.888	0.366		
	รวม	691	252.637			

จากตาราง 15 แสดงว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวม
และรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 16 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ความมีวินัยในตนเอง		ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง			รวม ทุกกลุ่ม
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี	
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของสังคม	$\bar{X}$	2.76	2.74	2.78	2.75
	S	0.60	0.55	0.52	0.55
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	$\bar{X}$	2.58	2.50	2.56	2.53
	S	0.70	0.69	0.64	0.68
	ระดับ	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	$\bar{X}$	2.18	2.15	2.20	2.17
	S	0.74	0.72	0.71	0.72
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
4. ความตั้งใจจริง	$\bar{X}$	1.79	1.80	1.88	1.81
	S	0.72	0.76	0.73	0.74
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
5. ความเป็นผู้นำ	$\bar{X}$	2.94	2.85	2.90	2.88
	S	0.85	0.82	0.82	0.83
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ความอดทน	$\bar{X}$	2.40	2.40	2.38	2.40
	S	0.95	0.84	0.89	0.88
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
รวมทุกด้าน	$\bar{X}$	2.46	2.42	2.46	2.44
	S	0.63	0.60	0.59	0.60
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

จากตาราง 16 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองคือต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีนั้นอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเป็นผู้นำของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริงและความอดทนของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีนั้นอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีนั้นอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรีเท่านั้นที่มีความมีวินัยในตนเองด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 17 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	<i>Df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.16	7.980	0.26	0.771
	ภายในกลุ่ม	689	211.349	0.307		
	รวม	691	211.508			
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	0.984	0.492	1.059	0.347
	ภายในกลุ่ม	689	320.141	0.465		
	รวม	691	321.125			
3. ความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.239	0.119	0.23	0.795
	ภายในกลุ่ม	689	357.958	0.52		
	รวม	691	358.197			
4. ความตั้งใจจริง	ระหว่างกลุ่ม	2	0.895	0.447	0.809	0.446
	ภายในกลุ่ม	689	381.026	0.553		
	รวม	691	381.921			

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
5. ความเป็นผู้นำ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.038	0.519	0.757	0.469
	ภายในกลุ่ม	689	472.412	0.686		
	รวม	691	473.45			
6. ความอดทน	ระหว่างกลุ่ม	2	3.630	1.820	0.023	0.977
	ภายในกลุ่ม	689	536.135	0.778		
	รวม	691	536.172			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.266	0.133	0.363	0.695
	ภายในกลุ่ม	689	252.371	0.366		
	รวม	691	252.637			

จากตาราง 17 แสดงว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 18 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ความมีวินัยในตนเอง		ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง			รวม ทุกกลุ่ม
		ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของสังคม	$\bar{X}$	2.72	2.79	2.74	2.75
	S	0.58	0.60	0.52	0.55
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	$\bar{X}$	2.58	2.54	2.52	2.53
	S	0.70	0.73	0.66	0.68
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	$\bar{X}$	2.21	2.16	2.16	2.17
	S	0.76	0.75	0.70	0.72
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
4. ความตั้งใจจริง	$\bar{X}$	1.76	1.82	1.82	1.81
	S	0.72	0.75	0.75	0.74
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
5. ความเป็นผู้นำ	$\bar{X}$	2.92	2.94	2.85	2.88
	S	0.86	0.85	0.81	0.83
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ความอดทน	$\bar{X}$	2.36	2.41	2.39	2.40
	S	0.93	0.95	0.84	0.88
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
รวมทุกด้าน	$\bar{X}$	2.44	2.46	2.43	2.44
	S	0.63	0.64	0.58	0.60
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

จากตาราง 18 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครจำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองคือต่ำ ปานกลางและสูงนั้นอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเองและความเป็นผู้นำของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะเศรษฐกิจต่ำ ปานกลางและสูงนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริงและความอดทนของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจทางสังคมต่ำ ปานกลางและสูงนั้นอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 19 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.423	0.212	0.691	0.501
	ภายในกลุ่ม	689	211.085	0.306		
	รวม	691	211.508			
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	0.223	0.112	0.239	0.787
	ภายในกลุ่ม	689	320.901	0.466		
	รวม	691	321.125			
3. ความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.128	6.390	0.123	0.884
	ภายในกลุ่ม	689	358.069	0.52		
	รวม	691	358.197			
4. ความตั้งใจจริง	ระหว่างกลุ่ม	2	0.267	0.133	0.241	0.786
	ภายในกลุ่ม	689	381.654	0.554		
	รวม	691	381.921			
5. ความเป็นผู้นำ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.444	0.722	1.054	0.349
	ภายในกลุ่ม	689	472.006	0.685		
	รวม	691	473.45			

ตาราง 19 (ต่อ)

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	<i>Df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
6. ความอดทน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.15	7.480	0.096	0.908
	ภายในกลุ่ม	689	536.022	0.778		
	รวม	691	536.172			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.129	6.430	0.176	0.839
	ภายในกลุ่ม	689	252.509	0.366		
	รวม	691	252.637			

จากตาราง 19 แสดงว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน มีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 20 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ควมมีวินัยในตนเอง		สถานภาพสมรสของบิดามารดา				รวม
		อยู่ร่วมกัน	แยกกันอยู่	หย่าร้าง	ถึงแก่กรรม	ทุกกลุ่ม
1. การปฏิบัติตาม กฎระเบียบของสังคม	$\bar{X}$	2.75	2.74	2.79	2.77	2.75
	S	0.56	0.61	0.58	0.45	0.55
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ความเชื่อมั่น ในตนเอง	$\bar{X}$	2.53	2.51	2.56	2.56	2.53
	S	0.67	0.75	0.76	0.65	0.65
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	$\bar{X}$	2.17	2.11	2.28	2.13	2.17
	S	0.72	0.73	0.76	0.65	0.58
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
4. ความตั้งใจจริง	$\bar{X}$	1.82	1.75	1.89	1.72	1.81
	S	0.76	0.74	0.78	0.58	0.76
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
5. ความเป็นผู้นำ	$\bar{X}$	2.89	2.85	2.79	2.97	2.88
	S	0.82	0.86	0.91	0.76	0.80
	ระดับ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ความอดทน	$\bar{X}$	2.41	2.45	2.29	2.39	2.40
	S	0.87	1.00	0.91	0.80	0.51
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย
รวมทุกด้าน	$\bar{X}$	2.44	2.41	2.45	2.44	2.44
	S	0.60	0.65	0.67	0.51	0.60
	ระดับ	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

จากตาราง 20 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา คือ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาหย่าร้างกัน และบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมนั้นอยู่ในระดับ น้อย เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่น ในตนเองและความเป็นผู้นำของนักศึกษาที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาหย่าร้างกัน และบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริงและความอดทนของนักศึกษาที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาหย่าร้างกัน และบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมนั้นอยู่ในระดับ น้อย

ตาราง 21 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ด้าน	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของสังคม	ระหว่างกลุ่ม	3	0.145	4.830	0.157	0.925
	ภายในกลุ่ม	688	211.363	0.307		
	รวม	691	211.508			
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	0.182	6.080	0.13	0.942
	ภายในกลุ่ม	688	320.942	0.466		
	รวม	691	321.125			
3. ความรับผิดชอบ	ระหว่างกลุ่ม	3	1.217	0.406	0.782	0.504
	ภายในกลุ่ม	688	356.98	0.519		
	รวม	691	358.197			
4. ความตั้งใจจริง	ระหว่างกลุ่ม	3	1.279	0.426	0.77	0.511
	ภายในกลุ่ม	688	380.643	0.553		
	รวม	691	381.921			
5. ความเป็นผู้นำ	ระหว่างกลุ่ม	3	1.264	0.421	0.614	0.606
	ภายในกลุ่ม	688	472.186	0.686		
	รวม	691	473.45			

ตาราง 21 (ต่อ)

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	<i>Df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
6. ความอดทน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.965	0.322	0.414	0.743
	ภายในกลุ่ม	688	535.207	0.778		
	รวม	691	536.172			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	4.130	1.380	0.038	0.99
	ภายในกลุ่ม	688	252.596	0.367		
	รวม	691	252.637			

จากตาราง 21 แสดงว่า นักศึกษาที่ติดตามตามีสถานภาพสมรสต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 22 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

ความมีวินัยในตนเอง	กลุ่มสูง (<i>n</i> = 390)		กลุ่มต่ำ (<i>n</i> = 302)		<i>t</i>	<i>p</i>
	$\bar{X}$	<i>S</i>	$\bar{X}$	<i>S</i>		
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	2.75	.53	2.75	.58	.053	.958
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.55	.67	2.51	.70	.712	.477
3. ความรับผิดชอบ	2.20	.72	2.13	.72	1.133	.258
4. ความตั้งใจจริง	1.82	.75	1.80	.73	.301	.763
5. ความเป็นผู้นำ	2.94	.82	2.81	.84	1.924	.055
6. ความอดทน	2.44	.90	2.33	.85	1.638	.102
รวมทุกด้าน	2.46	.60	2.40	.61	1.268	.205

จากตาราง 22 แสดงว่า นักศึกษาที่รับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาต่างกัน มีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 23 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัย

ความมีวินัยในตนเอง	กลุ่มสูง (n = 355)		กลุ่มต่ำ (n = 337)		t	p
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S		
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	2.75	.53	2.75	.58	.808	.936
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.55	.67	2.52	.70	.562	.574
3. ความรับผิดชอบ	2.20	.72	2.13	.72	1.282	.200
4. ความตั้งใจจริง	1.81	.75	1.81	.74	.020	.984
5. ความเป็นผู้นำ	2.93	.81	2.83	.84	1.723	.085
6. ความอดทน	2.45	.90	2.34	.86	1.630	.104
รวมทุกด้าน	2.46	.60	2.41	.61	1.183	.237

จากตาราง 23 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 24 การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู
ด้านพฤติกรรมความมีวินัย

ความมีวินัยในตนเอง	กลุ่มสูง (n = 354)		กลุ่มต่ำ (n = 338)		t	p
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S		
1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของ สังคม	2.76	.53	2.74	.58	.321	.748
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง	2.55	.67	2.52	.70	.410	.682
3. ความรับผิดชอบ	2.19	.72	2.14	.72	.993	.321
4. ความตั้งใจจริง	1.81	.74	1.82	.75	.216	.829
5. ความเป็นผู้นำ	2.93	.81	2.83	.84	1.702	.089
6. ความอดทน	2.45	.90	2.34	.86	1.627	.104
รวมทุกด้าน	2.46	.60	2.41	.61	1.086	.278

จากตาราง 24 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่าง
ของครูด้านพฤติกรรมความมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้ กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมความมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้าน พฤติกรรมความมีวินัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 2,886 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ บพิตรพิมุข มหาเมฆ พาณิชยการพระนคร และ เทคนิครุงเทพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 692 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักศึกษากลุ่มวิชาการตลาด การบัญชี เลขานุการ และ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งมีประชากรทั้งสิ้น 2,336 คน จากนั้นได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจาก ตารางประมาณจำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ. 2545 : 135) ที่ระดับ ความเชื่อมั่น 99% ความคลาดเคลื่อน(E)ของการประมาณค่าเฉลี่ย $\pm 10\%$ ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นชนิดสัดส่วน โดยเทียบตามสัดส่วนจำแนกตามกลุ่มวิชาและชั้นปี

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่รับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
9. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
10. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ สถาบันที่ศึกษา เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ฉบับ ได้แก่

1. แบบสอบถามวินัยในตนเอง
2. แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา
3. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย

4. แบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้าน พฤติกรรมการมีวินัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยอธิบายวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นให้แบ่งออกเป็น 2 ช่วงคือ ในช่วงแรกใช้เวลา 25 นาทีให้นักศึกษาทำแบบสอบถามวินัยในตนเอง จากนั้นให้นักศึกษาหยุดพัก 5 นาที จึงดำเนินการทำแบบสอบถามที่เหลือ
3. เจ้าหน้าที่ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลอธิบายให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายในการทำแบบสอบถามและอธิบายคำชี้แจงในการทำแบบสอบถามก่อนที่จะให้นักศึกษาทำแบบสอบถาม
4. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความถี่และร้อยละของตัวแปรต้นในแบบสอบถามตอนที่ 1
2. หาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย
3. นำคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยมาเป็นเกณฑ์เพื่อแบ่งนักศึกษาที่มี การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยใช้ t-test for independent samples

5. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance) ของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไปที่เป็นอิสระจากกัน เมื่อพบความแตกต่างทำการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple comparison test) โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe')

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษามีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เพื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษามีวินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง และความเป็นผู้นำอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรับผิดชอบ ความตั้งใจจริง และความอดทนอยู่ในระดับน้อย
2. นักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
7. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
8. นักศึกษาที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
9. นักศึกษาที่รับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
10. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
11. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. นักศึกษามีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สีนินาฏ สุทธจินดา (2543 : 98 – 99) ที่ได้ศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนวิชาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพัฒนศึกษา สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่มีพฤติกรรมการแข่งขันในทางวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษมณฑ์ วัฒนาณรงค์ และคณะ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนศึกษาระบบของสถานศึกษาวิชาชีพเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า มีความตั้งใจเรียน ชอบพูดคุยในชั้นเรียนบ้าง เข้าห้องสมุดค้นคว้าเมื่อต้องทำรายงาน มาเข้าเรียนสาย และแต่งกายผิดระเบียบบ้างบางเวลา ไม่ชอบร่วมกิจกรรมถ้าไม่บังคับ ไม่นิยมทำงานนอกเวลาเรียน ไม่ใช่สิทธิ์เลือกตั้งและร่วมกิจกรรมทางการเมือง และชอบใช้เวลาว่างในการนอน เนื่องจากการเรียนสาขาวิชาชีพไม่มีพฤติกรรมการแข่งขันในทางวิชาการ นักศึกษาจึงไม่มีการเรียนพิเศษ การใช้จ่ายส่วนมากเป็นค่าอาหารและของใช้ส่วนตัว

2. นักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีวินัยในตนเองสูงกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สีนินาฏ สุทธจินดา (2543 : 98 – 99) ที่ได้ศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชายทุกด้าน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพัฒนศึกษา สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร นั้นมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับนักศึกษาหญิง จึงทำให้พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายแตกต่างกัน ดังที่ อารีย์ พันธมณี (ม.ป.ป. : 38 – 39) ได้กล่าวไว้ว่า บางวัฒนธรรมถือว่าชายเป็นช้างเท้าหน้าหญิงเป็นช้างเท้าหลัง หรือชายเป็นผู้นำหญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่าผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทนอ่อนแอไม่ได้ ผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในระดับสูง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สีนินาฏ สุทธจินดา (2543 :

98 – 99) ที่ได้ศึกษาวิวนัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 ปีที่ 3 มีวิวนัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้รับประสบการณ์ด้านความมีวิวนัยในตนเองจากสถานศึกษาไม่ต่างกัน จึงทำให้มีวิวนัยในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งความมีวิวนัยในตนเองนั้นถือว่าเป็นจริยธรรม เป็นความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ สำหรับการประเมินความถูกต้องของพฤติกรรมและกฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น เป็นการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ฟังคำบอกเล่าและอ่านจากบันทึก ซึ่ง แบนดูรา (Bandura. 1977 : 16 – 22) ได้กล่าวไว้ว่า คนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางสังคมต่างกันย่อมมีความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้แตกต่างกัน เด็กสามารถเรียนรู้ได้เฉพาะสิ่งที่ง่ายใกล้ตัว มีลักษณะเป็นรูปธรรม ในขณะที่ผู้ใหญ่สามารถพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่าและเป็นนามธรรมกว่า ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาที่เรียนระดับชั้นต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิ้นนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 98 – 99) ที่ได้ศึกษาวิวนัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับที่ต่างกันมีวิวนัยในตนเองแตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ตั้งใจเรียน มีผลการเรียนดี เป็นบุคคลที่มีวิวนัยในตนเองมากกว่านักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียน และมีผลการเรียนในระดับไม่ดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนสาขาวิชาที่ไม่ใช่พฤติกรรมการแข่งขันในทางวิชาการ จึงทำให้นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

8. นักศึกษาที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกันมีวิวนัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากข้อ 5 – 8 นั้นสามารถอภิปรายได้ดังนี้ นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน และนักศึกษาที่บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกัน มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราพร อรุณพลทรัพย์ (2541 : 106) ที่ได้ศึกษาพบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางครอบครัว จึงอาจกล่าวได้ว่าความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่ได้เกิดจากความแตกต่างของครอบครัว วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน อาชีพของบิดามารดาที่แตกต่างกัน ฐานะเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน

9. นักศึกษาที่รับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาต่างกัันมีวินัยในตนเอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 99 – 104) ที่ได้ศึกษาพบว่า การรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า วินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา ตามที่ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539 : 23) ได้กล่าวว่า การที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใดก็ตาม สาเหตุประการหนึ่งน่าจะมาจากการที่บุคคลนั้นได้รับรู้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ หรือไม่มากนักน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพราะการรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลตีความต่อสิ่งที่ได้ยิน ได้เห็นสิ่งที่ได้รับรู้จาก ประสบการณ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่อย่างไรก็ตามการรับรู้้นอาจมีความสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะพฤติกรรมการมีวินัยก็เช่นกัน บุคคลจะมีพฤติกรรมการมีวินัยหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รับรู้เกี่ยวกับการมีวินัยหรือได้เคยฝึกอบรมเกี่ยวกับการมีวินัยมากน้อยเพียงใด ซึ่งบทบาทหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถานศึกษาที่นอกเหนือจากการให้ความรู้ทางวิชาการก็คือ การอบรมให้ผู้เรียนได้รู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยของการดำเนินชีวิตในสังคม พัฒนาบุคลิกภาพของสมาชิกทั้งการอบรมให้สมาชิกของสังคมด้วย การปลูกฝังลักษณะนิสัยเฉพาะตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของสังคมนั้น ๆ รวมทั้งการอบรมให้สมาชิกของสังคมมีความคิด ทศนคติ ค่านิยม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ด้วย สถานศึกษาจึงเปรียบเสมือนเป็นสังคมจำลองที่มีลักษณะใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกับสภาพสังคมที่เป็นจริง เพราะสถานศึกษาประกอบด้วยกลุ่มบุคคลหลายกลุ่ม เช่น ผู้บริหาร ครู เจ้าหน้าที่ รวมทั้งนักเรียน ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์และมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้นโรงเรียนจึงต้องมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ค่านิยมต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกให้นักเรียนได้รู้และปฏิบัติตนเพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขในสังคมของสถานศึกษานั้น โดยที่

การฝึกนั้นมีทั้งการฝึกอบรมทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้บางครั้งอาจทำให้นักเรียนเกิดการรับรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาแตกต่างกันไป ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาแตกต่างกันไปได้เช่นกัน ดังนั้นการรับรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษาจึงอาจทำให้พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาแตกต่างกัน

10. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 99 – 104) ที่ได้ศึกษาพบว่า การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า วินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยกรรม สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย ตามที่ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539 : 23) ได้กล่าวไว้ว่า การอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัยนั้น เป็นพฤติกรรมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบและกิจวัตรประจำวันให้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม และช่วยเสริมสร้างความมีวินัยแก่เด็กอย่างสม่ำเสมอ โดยการทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี ชมเชยหรือให้กำลังใจเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และฝึกให้เด็กพิจารณาแก้ปัญหาและสร้างข้อตกลงเพื่อปฏิบัติตาม ทั้งนี้ต้องเน้นในเรื่องของการใช้เหตุผล การช่วยเหลือและ การเสียสละเพื่อส่วนรวม การควบคุมตนเอง การไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น และการร่วมมือกับผู้อื่น แต่ทั้งนี้ผู้ปกครองควรส่งเสริมให้เด็กมีวินัยในตนเองโดยให้ความรัก ความอบอุ่น ให้อิสระในการแสดงความคิดเห็น การให้เด็กมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา การอธิบายด้วยเหตุผลและการรับฟังความคิดเห็นของเด็กรวมทั้งการเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเด็กที่จะเลียนแบบ

11. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัยต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 99 – 104) ที่ได้ศึกษาพบว่า การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า วินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยกรรม สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย แต่อย่างไรก็ตามครูผู้สอนควรอบรมสั่งสอนและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา ดังที่ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539 : 23) ได้กล่าวไว้ว่า

การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูในด้านพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนควรเกิดจากความรัก ความอบอุ่นที่มีให้แก่ นักเรียน การให้อิสระในการแสดงความคิดเห็น การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา การอธิบายด้วยเหตุผล และการรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน รวมทั้งการเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กเลียนแบบในด้านพฤติกรรมการมีวินัยที่พึงปรารถนาได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีวินัยในตนเองในระดับน้อยและนักศึกษาที่เพศต่างกันมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง ควรร่วมมือการเสริมสร้างนักศึกษาให้มีวินัยในตนเอง โดยให้ความสำคัญกับนักศึกษาหญิงเป็นพิเศษเนื่องจากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาหญิงนั้นมีวินัยในตนเองน้อยกว่านักศึกษาชาย การเสริมสร้างวินัยในตนเองนั้นควรดำเนินการดังนี้

ผู้บริหารควรให้การสนับสนุนครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือโครงการต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นคนมีวินัยในตนเอง

ครูผู้สอนควรอบรมสั่งสอน ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา เช่น การเข้าสอนตรงเวลา แต่งกายเรียบร้อย พุดจาสุภาพ ตลอดจนสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองไว้ในกิจกรรมการเรียนรู้ทุกรายวิชา เช่น มีการมอบหมายงานให้นักศึกษาได้ปฏิบัติร่วมกันเป็นกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ตั้งกฎ ระเบียบหรือข้อปฏิบัติในการเรียนในแต่ละรายวิชา เป็นต้น

ผู้ปกครองควรอบรมสั่งสอนและประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี เช่น พุดจาไพเราะ ปฏิบัติตามกฎหมาย ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้บริหารควรมีการวิจัยเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาด้านความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
2. ครูผู้สอนควรมีการวิจัยและพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาโดยเน้นที่กลุ่มของนักศึกษาหญิง
3. ครูผู้สอนควรมีการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบหรือวิธีการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของผู้เรียนแก่ครูผู้สอนในแต่ละรายวิชา

บรรณานุกรม

.

บรรณานุกรม

- กฤษมันต์ วัฒนางรงค์ และคณะ. (2541, สิงหาคม). "พฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาพาณิชยกรรม ของสถานศึกษาวิชาชีพเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร," **วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ**. 8(4) : 44 - 49.
- กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. (2544, มกราคม). "วินัยนักเรียน," **สารานุกรมศึกษาศาสตร์**. 9(22) : 7 - 13.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542, เมษายน). "การฝึกวินัยเด็ก," **วารสารการศึกษาปฐมวัย**. 3(2) : 61.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2537). **การเสริมสร้างวินัย : คู่มือแนะแนวทางปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จิราพร อรุณพลทรัพย์. (2541). **การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัย ในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ สส.ม.(การจัดโครงการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ห้วเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉันทนา ภาคบงกช, และ คนอื่นๆ. (2539). **รายงานการวิจัยฉบับที่ 56 : การสำรวจ คุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ณัฐพร สดาภรณ์. (2540). **การศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนทหาร และพลเรือน**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2527, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). "จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน," **วารสารแนะแนว**. 6(91) : 58 - 71.
- _____. (2529). **ประมวลบทความทางวิชาการตอน 1**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ถวิล จันทรสว่าง. (2545). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร**. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เทคโนโลยีราชมงคล, สถาบัน. (2543). **หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (หลักสูตร 2 ปี) (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2543)**. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- ประภาพรรณ เอี่ยมสุภานิจ. (2532). "การเตรียมความพร้อมด้านลักษณะนิสัย," **เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. หน่วยที่ 11 – 15. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.**
- ปรีชา ธรรมา. (2545, เมษายน). "วินัยแห่งตน," **สารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 3(26) : 33 - 38.**
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ ปยุตโต). (2538, 25 มกราคม). "วินัยของคนในชาติ : ความหมายและการปลูกฝัง," **ปาฐกถา ณ ห้องประชุมศาสตราจารย์ ดร.สุมังคลาจารย์ เหล่าสุนทร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.**
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร, และ คนอื่นๆ. (2539). **รายงานการวิจัย ฉบับที่ 60 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิจัยทางการศึกษา, กอง ,กรมวิชาการ. (2540). **การศึกษาศักยภาพของเด็กไทย ระยะที่ 1 (พ.ศ.2540)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2543). **รายงานการวิจัยเรื่องรูปแบบหรือแนวการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างคุณลักษณะ ดี เก่ง มีสุข ระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2542). **พลังการเรียนรู้ : ในกระบวนการทัศน์ใหม่**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : SR PRINTING LIMITED PARTNERSHIP.

- ศิริชัย กาญจนวาสี, และ คณะ. (2538). *สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สบสันต์ อุดกฤษฎ์. (2538, กุมภาพันธ์). "การเรียนการสอนทางอาชีวศึกษา ในยุคโลกาภิวัตน์,"
วารสารพัฒนาเทคนิคศึกษา. 2(13) : 14.
- สินีนาง สุทธจินดา. (2543). *การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพลศึกษา
โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรรณ พานิชปฐมพงศ์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรม
ด้านความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินทิพนิพนธ์
กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารี พันธุ์มณี. (ม.ป.ป.). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- Ausubel, David P. (1968). *Educational Psychology : A Cognitive View*. New York :
Holt, Rinehart and Winston.
- Bandura, A. , Ross, D., & Ross, S.A. (1963, March). "Imitation of Film Mediated
Aggressive Models," *Journal of Abnormal and Social Psychology*. 4(66) :
3 - 11.
- Baruch, Dorothy Walter. (1949). *New ways in Discipline : and Your Child Today*.
New York : Whittlesey House.
- Drever, James. Ed. (1972). *A Dictionary of Psychology*. Middlesex : Penguin Books.
- English, H.B. and English, A.C.ed. (1958). *A Comprehensive Dictionary of Psychology
and Psychoanalytical Terms*. New York : Davis McKay.

- Gluock, Sheldon. and Eleanor. (1950). ***Unraveling Juvenile Delinquency***. New York : Davis McKay.
- Good, Carter V. (1973). ***Dictionary of Education***. New York : McGraw Hill.
- Hick, D.J. (1965, June). "Imitation and Relation of Film Aggressive Peer and Adult Models," ***Journal of Personality and Social Psychology***. 13(2) : 197 - 200.
- Stein, G.M. and J.H. Bryant. (1972, August). "The Effects of a televised Model Upon Rule Adoption Behavior of Children," ***Child Development***. 4(43) : 268 - 278.
- Vincent, Elizabeth Lee. (1961). ***Human Psychological Development***. New York : The Ronald Press.
- Weisfeld, David. (1974, December). "Cognitive Styles of Discipline," ***Dissertation Abstracts International***. 3(35) : 1930 – B.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รศ.ดร.ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ	สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง	สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ดร.พาสณา จุลรัตน์	ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย ซึ่งต้องการนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ในฐานะที่ท่านเป็นนักศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว จึงได้รับเกียรติให้มีส่วนช่วยเหลือในการตอบแบบสอบถามนี้ และโปรดตอบให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง เพื่อจะได้นำผลไปใช้ประโยชน์ดังกล่าว ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลที่ท่านตอบให้ทั้งหมดจะถือเป็นความลับและจะนำเสนอผลการวิจัยในลักษณะรวม ๆ เท่านั้น

2. แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามวินัยในตนเอง จำนวน 57 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

จำนวน 20 ข้อ

ฉบับที่ 3 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นตัวอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 4 แบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย จำนวน 10 ข้อ

แบบสอบถามตอนที่ 2 ลักษณะของข้อความแต่ละข้อจะมีคำตอบให้นักศึกษาเลือก โดยให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทางขวามือของข้อความในแต่ละข้อ เพียงช่องเดียวที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นอย่างดียิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(นายคิวงพงศ์ ไชยพร)

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

1. วิทยาเขตที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่

☐ จักรพงษ์นารถ
☐ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
☐ บพิตรพิมุข มหาเมฆ

☐ พณิชยการพระนคร
☐ เทคนิครุงเทพ
2. วิชาเอก

☐ การตลาด
☐ การบัญชี
☐ เลขานุการ
☐ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ
3. เพศ

☐ ชาย
☐ หญิง
4. ชั้นปี

☐ ปวส. 1
☐ ปวส. 2
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

☐ ต่ำกว่า 2.00
☐ 2.01 – 2.99
☐ 3.00 – 4.00
6. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้าง

☐ ค้าขาย
☐ เกษตรกรรม
7. วุฒิการศึกษาของผู้ปกครอง

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี
☐ ปริญญาตรี

☐ สูงกว่าปริญญาตรี
8. ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

☐ 10,000 บาทต่อเดือน
☐ 10,001 – 20,000 บาทต่อเดือน

☐ มากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน
9. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
☐ บิดามารดาแยกกันอยู่

☐ บิดามารดาหย่าร้างกัน
☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามวินัยในตนเอง

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ข้าพเจ้าคืนหนังสือห้องสมุดตรงตามกำหนดเวลาเสมอ					
2	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานศึกษาโดยเคร่งครัด					
3	เมื่อมีโอกาส ข้าพเจ้าจะแนะนำให้เพื่อน ๆ ทำตามกฎระเบียบของสถานศึกษา					
4	ข้าพเจ้าข้ามถนนตรงทางม้าลายหรือสะพานลอย เพราะเป็นผลดีกับตัวข้าพเจ้าเอง					
5	เมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิเพราะกระทำความผิด ข้าพเจ้าไม่เคยถือโทษผู้ตำหนิเลย					
6	การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสถานศึกษาเป็นสิ่งที่ดีกับตัวข้าพเจ้าเอง					
7	ข้าพเจ้าทิ้งขยะลงบนทางเท้า เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าเดี่ยวเจ้าหน้าที่จะมาเก็บ					
8	การรักษาความสะอาดเป็นเรื่องของทุกคนในสังคม					
9	การปฏิบัติตามกฎจราจรช่วยลดปัญหาการจราจรได้มาก					
10	ข้าพเจ้ารู้สึกอาย เมื่อแต่งกายถูกระเบียบของสถานศึกษาทุกประการ					
11	ข้าพเจ้าเคยแต่งกายแปลก ๆ ตามเพื่อนทั้งที่ข้าพเจ้าไม่อยากแต่ง					
12	ในขณะที่เรียนหนังสือ หากมีอาจารย์มายืนดูใกล้ ๆ ข้าพเจ้าจะประหม่าจนทำอะไรไม่ถูก					
13	ข้าพเจ้าประหม่า เสียงสัน เมื่อออกไปพูดหน้าชั้นเรียน					
14	บางครั้งข้าพเจ้าทำตามเพื่อนไปโดยไม่ตั้งใจ					
15	ข้าพเจ้ามีความลังเลที่จะทำบางอย่างเพราะไม่แน่ใจในผลที่จะเกิดขึ้น					
16	ข้าพเจ้าไม่มั่นใจในการทำอะไรตามลำพัง					

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
17	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดเมื่อต้องสนทนากับคนที่ข้าพเจ้า ไม่คุ้นเคย					
18	ข้าพเจ้าตัดสินใจอะไรช้ากว่าคนอื่น					
19	ข้าพเจ้าไม่กล้าถามปัญหาในห้องเรียน เพราะกลัวว่า จะถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียน					
20	ข้าพเจ้าคล้อยตามเสียงส่วนใหญ่ในกลุ่ม ไม่ว่า ความเห็นนั้นจะเป็นอย่างไร					
21	แม้ว่าจะได้เวลาเลิกเรียนแล้ว หากงานยังไม่เสร็จ ข้าพเจ้าจะทำต่อไป					
22	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงเวลาเสมอ แม้ว่าอาจารย์ผู้สอน วิชานั้นจะไม่เรียกชื่อเลยก็ตาม					
23	ข้าพเจ้ารับผิดชอบผลการเรียนของตนเอง					
24	ข้าพเจ้าไม่กล้ายอมรับผิดชอบ เพราะกลัวถูกลงโทษ					
25	คำสัญญาของข้าพเจ้าเชื่อได้เสมอ					
26	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่					
27	ข้าพเจ้าช่วยเหลืองานบ้านโดยไม่ต้องให้ผู้ปกครอง ว่ากล่าว					
28	ข้าพเจ้ามีความขยันมากขึ้น เมื่อรู้ว่าข้าพเจ้าได้คะแนน ไม่ดีในวิชานั้น					
29	ชั่วโมงใดที่ข้าพเจ้าขาดเรียน ข้าพเจ้าจะติดตาม บทเรียนจากเพื่อน ๆ ทันที					
30	ข้าพเจ้าไม่ออกไปเที่ยวกับเพื่อน ถ้าข้าพเจ้ายังทำงาน ของข้าพเจ้าไม่เสร็จ					
31	ข้าพเจ้าจะพยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น					
32	ข้าพเจ้าเคยตั้งใจจะทำอะไร แต่เมื่อถึงเวลากลับผลัดไว้ ทำเวลาอื่น					

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
33	ข้าพเจ้าพยายามทำงานให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ ไม่ว่า จะยากลำบากเพียงใด					
34	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานต่าง ๆ ได้สำเร็จด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น					
35	ข้าพเจ้ารวบรวมข้อมูลอย่างถี่ถ้วนถี่ ก่อนที่จะตัดสินใจ ลงมือทำ					
36	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานล่วงหน้าก่อนลงมือทำงาน					
37	เมื่อกระทำอะไรสำเร็จด้วยตัวเองข้าพเจ้าจะภาคภูมิใจ มาก					
38	แม้จะมีเสียงดังรบกวน ข้าพเจ้าก็ไม่สูญเสียสมาธิ ในการอ่านหนังสือ					
39	หากข้าพเจ้าได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าข้าพเจ้าจะให้ โอกาสผู้อื่นแสดงความคิดเห็นทุกเรื่อง					
40	ข้าพเจ้านิยมชมชอบความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ					
41	ความคิดเห็นของผู้อื่น มีความสำคัญเท่าเทียมกัน					
42	ข้าพเจ้าไม่ถือโกรธ เมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิหรือวิพากษ์ วิจารณ์					
43	ข้าพเจ้าจะตำหนิใคร ก็ต่อเมื่อพบว่าคนนั้นกระทำ ความผิดจริงเท่านั้น					
44	ข้าพเจ้าเปิดหน้าการทำงานร่วมกับผู้อื่น					
45	ข้าพเจ้าชอบฟังความคิดเห็นของผู้อื่น					
46	เมื่อความคิดเห็นของผู้อื่นที่ดีกว่า ข้าพเจ้าจะเลิกล้ม ความคิดเห็นของข้าพเจ้าทันที					
47	ข้าพเจ้าปกป้องเพื่อนเต็มที่แม้ว่าเพื่อนของข้าพเจ้าจะ ผิดจริง					
48	ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธเมื่อเพื่อนข้าพเจ้าผิดนัด					

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามวินัยในตนเอง (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
49	ข้าพเจ้าไม่ชอบรายวิชาที่ต้องไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง					
50	ข้าพเจ้าอยากทำงานที่สามารถเดินทางไปได้อย่างสะดวก					
51	ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ แม้ว่าข้าพเจ้าจะรู้สึกเบื่อหน่ายเพียงใดก็ตาม					
52	เมื่อเกิดอุปสรรคระหว่างการทำงานข้าพเจ้าจะล้มเลิกงานนั้น					
53	การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่น่าเบื่อสำหรับข้าพเจ้า					
54	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่อความลำบากใด ๆ					
55	ข้าพเจ้ายืมเงินคนอื่นเมื่อต้องการสิ่งใด เพราะการเก็บออมใช้เวลานานมาก					
56	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานที่ยากลำบาก ข้าพเจ้ามักหาข้ออ้าง					
57	ข้าพเจ้ายอมลำบากในการทำงานหนัก ดีกว่าตกงาน					

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	ทราบ	ไม่ทราบ
	นักศึกษาทราบหรือไม่ว่า นักศึกษาควร		
1	แต่งกายให้ถูกระเบียบของสถานศึกษา		
2	ทำเวร		
3	ไม่ส่งเสียงดังในห้องสมุด		
4	ส่งใบลาทุกครั้งที่ขาดเรียน		
5	ไม่นำอาหารมารับประทานในห้องเรียน		
6	มาเรียนให้ทันเวลา		
7	ไม่ทุจริตในการสอบ		
8	รักษาทรัพย์สินของสถานศึกษา		
9	ไม่คุย ไม่เล่นกันในขณะที่อาจารย์สอน		
10	เข้าเรียนไม่น้อยกว่า 80% ของเวลาเรียนทั้งหมด		
11	ช่วยอาจารย์ถือของ		
12	ช่วยเก็บขยะ		
13	ช่วยงานห้องสมุด		
14	ช่วยกันพัฒนาสถานศึกษา		
15	ขออนุญาตก่อนหยิบของผู้อื่นไปใช้		
16	พูดจาสุภาพ		
17	เข้าแถวซื้อของ		
18	ช่วยเพื่อนในเรื่องการเรียน		
19	ช่วยจัดสถานที่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ		
20	เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของสถานศึกษา		

**ฉบับที่ 3 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา
ด้านพฤติกรรมการณ์วินัย**

ข้อที่	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองตำหนิข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าหยิบเงินไปใช้ โดยไม่ได้ขออนุญาต				
2	ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับ ผู้อื่น				
3	ผู้ปกครองและข้าพเจ้าร่วมกันคิดหาทางช่วยเหลือสัตว์ที่ เดือดร้อน				
4	ผู้ปกครองหาขนมอร่อยมาเลี้ยง เมื่อข้าพเจ้ากับพี่น้อง ช่วยกันทำความสะอาดบ้านในวันหยุด				
5	ผู้ปกครองกับข้าพเจ้าช่วยกันคิดเตรียมตัวที่จะ เดินทางไปเที่ยวต่างจังหวัด				
6	ผู้ปกครองชมข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าใช้เงินอย่างประหยัด				
7	ผู้ปกครองไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเด็ดดอกไม้จากสวนสาธารณะ หรือหน้าบ้านของผู้อื่น				
8	เมื่อมีปัญหา ผู้ปกครองช่วยข้าพเจ้าหาวิธีแก้ไขโดยช่วยกัน สร้างข้อตกลงที่มีเหตุผลสมควร				
9	ผู้ปกครองชมเชยเมื่อข้าพเจ้าสอนการบ้านให้น้องหรือคนอื่น				
10	ผู้ปกครองของข้าพเจ้าพูดจริงทำจริงโดยอธิบายถึง ความสำคัญของการมีสัจจะด้วย				

ฉบับที่ 4 แบบสอบถามการอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างของครู
ด้านพฤติกรรมการณ์วินัย

ข้อที่	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	อาจารย์ตำหนินักศึกษาที่เอาหนังสือหรือของของเพื่อนไปใช้โดยมิได้ขออนุญาต				
2	อาจารย์ส่งเสริมให้ปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อื่น				
3	อาจารย์และนักศึกษาร่วมกันคิดหาทางช่วยเหลือสัตว์ที่เดือดร้อน				
4	อาจารย์หาขนมอร่อยมาเลี้ยงเมื่อนักศึกษามาช่วยอาจารย์ทำงาน				
5	อาจารย์ให้นักศึกษาช่วยกันคิดกิจกรรมในการจัดงานวันสำคัญต่าง ๆ				
6	อาจารย์ชื่นชมผู้ที่ไม่ลอกการบ้านจากเพื่อน				
7	อาจารย์กวาดชั้นไม่ให้นักศึกษาหยิบสิ่งของของผู้อื่นมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต				
8	เมื่อนักศึกษามีปัญหาอาจารย์ช่วยนักศึกษาหาวิธีแก้โดยสร้างข้อตกลงที่มีเหตุผลสมควร				
9	อาจารย์ชมเชยนักศึกษาที่ช่วยอธิบายการบ้านให้เพื่อนฟัง				
10	อาจารย์รักความยุติธรรมและอธิบายความสำคัญของความยุติธรรมให้นักศึกษาเข้าใจ				

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ชาย	178	25.7	25.7	25.7
	หญิง	514	74.3	74.3	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

ชั้นปี

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ปวศ 1	334	48.3	48.3	48.3
	ปวศ 2	358	51.7	51.7	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ต่ำ	192	27.7	27.7	27.7
	ปานกลาง	257	37.1	37.1	64.9
	สูง	243	35.1	35.1	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

อาชีพของผู้ปกครอง

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ราชการ	199	28.8	28.8	28.8
	รับจ้าง	251	36.3	36.3	65.0
	ค้าขาย	164	23.7	23.7	88.7
	เกษตร	78	11.3	11.3	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ต่ำกว่า ป.ตรี	177	25.6	25.6	25.6
	ป.ตรี	367	53.0	53.0	78.6
	สูงกว่า ป.ตรี	148	21.4	21.4	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ต่ำ	78	11.3	11.3	11.3
	ปานกลาง	199	28.8	28.8	40.0
	สูง	415	60.0	60.0	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

สถานภาพสมรสของบิดามารดา

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อยู่ร่วมกัน	489	70.7	70.7	70.7
	แยกกันอยู่	65	9.4	9.4	80.1
	หย่าร้าง	71	10.3	10.3	90.3
	ถึงแก่กรรม	67	9.7	9.7	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

การรับรู้กฎหมาย

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	กลุ่มสูง	390	56.4	56.4	56.4
	กลุ่มต่ำ	302	43.6	43.6	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

การอบรมเลี้ยงดู

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	กลุ่มสูง	355	51.3	51.3	51.3
	กลุ่มต่ำ	337	48.7	48.7	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

การอบรมสั่งสอน

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	กลุ่มสูง	354	51.2	51.2	51.2
	กลุ่มต่ำ	338	48.8	48.8	100.0
	Total	692	100.0	100.0	

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
DEPEN1	692	1.50	4.50	2.7516	.5533
DEPEN2	692	1.00	5.00	2.5345	.6817
DEPEN3	692	1.00	4.70	2.1684	.7200
DEPEN4	692	1.00	4.50	1.8114	.7434
DEPEN5	692	1.00	4.78	2.8821	.8277
DEPEN6	692	1.00	5.00	2.3965	.8809
DEPEN	692	1.09	4.67	2.4376	.6047
Valid N (listwise)	692				

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ด้าน1

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
A01	692	1	5	3.86	.96
A02	692	1	5	2.11	1.05
A03	692	2	3	2.59	.49
A04	692	1	4	2.36	1.20
A05	692	1	5	3.86	.96
A06	692	1	5	3.28	.85
A07	692	1	5	2.91	1.00
A08	692	1	5	2.50	1.10
A09	692	1	5	2.11	1.05
A10	692	1	5	1.95	1.15
DEPEN1	692	1.50	4.50	2.7516	.5533
Valid N (listwise)	692				

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเอง ด้าน2

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
A11	692	1	5	2.43	1.03
A12	692	1	5	3.43	.98
A13	692	1	5	2.30	1.08
A14	692	1	5	2.37	.91
A15	692	1	5	2.06	.95
A16	692	1	5	1.93	.93
A17	692	1	5	2.60	1.19
A18	692	1	5	3.11	1.15
A19	692	1	5	2.69	.99
A20	692	1	5	2.42	1.03
DEPEN2	692	1.00	5.00	2.5345	.6817
Valid N (listwise)	692				

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความมีวินัยในตนเอง ด้าน3

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
A21	692	1	5	1.89	.98
A22	692	1	5	2.52	1.11
A23	692	1	5	2.70	1.21
A24	692	1	5	2.36	1.01
A25	692	1	5	2.54	1.05
A26	692	1	5	1.86	.96
A27	692	1	5	2.52	1.21
A28	692	1	5	1.81	1.15
A29	692	1	5	1.75	1.02
A30	692	1	5	1.74	.93
DEPEN3	692	1.00	4.70	2.1684	.7200
Valid N (listwise)	692				

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความมีวินัยในตนเอง ด้าน4

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
A31	692	1	4	1.63	.86
A32	692	1	4	1.62	.82
A33	692	1	4	1.52	.77
A34	692	1	5	1.66	1.00
A35	692	1	5	2.79	1.20
A36	692	1	5	1.96	1.12
A37	692	1	5	1.67	1.03
A38	692	1	5	1.64	.95
DEPEN4	692	1.00	4.50	1.8114	.7434
Valid N (listwise)	692				

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้วินัยในตนเอง ด้าน 5

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
A39	692	1	5	1.47	.86
A40	692	1	5	1.80	.98
A41	692	1	5	2.87	1.29
A42	692	1	5	3.64	1.14
A43	692	1	5	3.45	1.13
A44	692	1	5	3.53	1.16
A45	692	1	5	3.17	1.23
A46	692	1	5	3.02	1.21
A47	692	1	5	2.99	1.23
DEPEN5	692	1.00	4.78	2.8821	.8277
Valid N (listwise)	692				

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้วินัยในตนเอง ด้าน 6

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
A48	692	1	5	2.41	1.20
A49	692	1	5	2.44	1.26
A50	692	1	5	1.84	1.08
A51	692	1	5	2.75	1.27
A52	692	1	5	2.06	1.10
A53	692	1	5	2.17	1.10
A54	692	1	5	3.24	1.28
A55	692	1	5	2.13	1.17
A56	692	1	5	2.75	1.27
A57	692	1	5	2.17	1.10
DEPEN6	692	1.00	5.00	2.3965	.8809
Valid N (listwise)	692				

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองจำแนกตามเพศ

Group Statistics

	SEX	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
DEPEN1	ชาย	178	2.8275	.4879	3.657E-02
	หญิง	514	2.7253	.5722	2.524E-02
DEPEN2	ชาย	178	2.6298	.6628	4.968E-02
	หญิง	514	2.5016	.6857	3.024E-02
DEPEN3	ชาย	178	2.2781	.7243	5.429E-02
	หญิง	514	2.1304	.7153	3.155E-02
DEPEN4	ชาย	178	1.9108	.7711	5.780E-02
	หญิง	514	1.7770	.7312	3.225E-02
DEPEN5	ชาย	178	2.9513	.7522	5.638E-02
	หญิง	514	2.8582	.8517	3.757E-02
DEPEN6	ชาย	178	2.5253	.8668	6.497E-02
	หญิง	514	2.3519	.8822	3.891E-02
DEPEN	ชาย	178	2.5343	.5874	4.403E-02
	หญิง	514	2.4041	.6075	2.680E-02

การเปรียบเทียบความถี่ในตนเองจำแนกตามเพศ

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
								Lower	Upper
DEPEN1	3.411	.065	2.130	690	.034	.1022	4.799E-02	8.007E-03	.1965
			2.301	357.792	.022	.1022	4.443E-02	1.485E-02	.1896
DEPEN2	.045	.832	2.168	690	.030	.1282	5.913E-02	1.212E-02	.2443
			2.205	317.482	.028	.1282	5.816E-02	1.379E-02	.2426
DEPEN3	.477	.490	2.367	690	.018	.1477	6.241E-02	2.521E-02	.2703
			2.353	304.770	.019	.1477	6.279E-02	2.419E-02	.2713
DEPEN4	.678	.410	2.075	690	.038	.1338	6.450E-02	7.177E-03	.2605
			2.022	294.536	.044	.1338	6.619E-02	3.556E-03	.2641
DEPEN5	2.200	.138	1.294	690	.196	9.312E-02	7.195E-02	-4.8155E-02	.2344
			1.374	345.574	.170	9.312E-02	6.775E-02	-4.0136E-02	.2264
DEPEN6	.042	.838	2.269	690	.024	.1733	7.638E-02	2.337E-02	.3233
			2.289	312.872	.023	.1733	7.573E-02	2.434E-02	.3223
DEPEN	.087	.768	2.486	690	.013	.1302	5.239E-02	2.738E-02	.2331
			2.527	317.366	.012	.1302	5.154E-02	2.884E-02	.2317

การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในตนเองจำแนกตามชั้นปี

Group Statistics

LEVEL	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
DEPEN1 ปวศ 1	334	2.7153	.5656	3.095E-02
ปวศ 2	358	2.7855	.5401	2.854E-02
DEPEN2 ปวศ 1	334	2.5272	.6930	3.792E-02
ปวศ 2	358	2.5413	.6719	3.551E-02
DEPEN3 ปวศ 1	334	2.1521	.7208	3.944E-02
ปวศ 2	358	2.1835	.7199	3.805E-02
DEPEN4 ปวศ 1	334	1.8263	.7312	4.001E-02
ปวศ 2	358	1.7975	.7555	3.993E-02
DEPEN5 ปวศ 1	334	2.8426	.8360	4.574E-02
ปวศ 2	358	2.9190	.8195	4.331E-02
DEPEN6 ปวศ 1	334	2.3940	.8863	4.850E-02
ปวศ 2	358	2.3989	.8770	4.635E-02
DEPEN ปวศ 1	334	2.4225	.6130	3.354E-02
ปวศ 2	358	2.4516	.5973	3.157E-02

การเปรียบเทียบความถี่ในตนเองจำแนกตามชั้นปี

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						95% Confidence Interval of the Difference	
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference		Lower	Upper
DEPEN1 Equal variances assumed	.301	.583	-1.670	690	.095	-7.0203E-02	4.2031E-02		-.1527	1.533E-02
Equal variances not assumed			-1.668	680.901	.096	-7.0203E-02	4.2100E-02		-.1529	1.546E-02
DEPEN2 Equal variances assumed	.381	.537	-.272	690	.786	-1.4093E-02	5.1900E-02		-.1160	8.780E-02
Equal variances not assumed			-.271	683.119	.786	-1.4093E-02	5.1952E-02		-.1161	8.791E-02
DEPEN3 Equal variances assumed	.000	.999	-.573	690	.567	-3.1424E-02	5.4800E-02		-.1390	7.617E-02
Equal variances not assumed			-.573	686.572	.567	-3.1424E-02	5.4800E-02		-.1390	7.617E-02
DEPEN4 Equal variances assumed	.129	.719	.510	690	.610	2.886E-02	5.659E-02		-8.2243E-02	.1400
Equal variances not assumed			.511	689.067	.610	2.886E-02	5.652E-02		-8.2117E-02	.1398
DEPEN5 Equal variances assumed	.067	.795	-1.213	690	.226	-7.6346E-02	6.295E-02		-.1999	4.723E-02
Equal variances not assumed			-1.212	684.530	.226	-7.6346E-02	6.299E-02		-.2000	4.714E-02
DEPEN6 Equal variances assumed	.038	.845	-.073	690	.942	-4.8707E-03	6.706E-02		-.1365	.1568
Equal variances not assumed			-.073	685.606	.942	-4.8707E-03	6.708E-02		-.1366	.1568
DEPEN Equal variances assumed	.072	.788	-.634	690	.527	-2.9161E-02	4.602E-02		-.1195	6.119E-02
Equal variances not assumed			-.633	683.770	.527	-2.9161E-02	4.606E-02		-.1196	6.128E-02

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองจำแนกตามการรับรู้กฎเกณฑ์และค่านิยมของสถานศึกษา

Group Statistics

REC	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
DEPEN1 กลุ่มสูง	390	2.7526	.5339	2.703E-02
กลุ่มต่ำ	302	2.7503	.5782	3.327E-02
DEPEN2 กลุ่มสูง	390	2.5508	.6674	3.380E-02
กลุ่มต่ำ	302	2.5136	.7002	4.029E-02
DEPEN3 กลุ่มสูง	390	2.1956	.7195	3.643E-02
กลุ่มต่ำ	302	2.1331	.7203	4.145E-02
DEPEN4 กลุ่มสูง	390	1.8189	.7518	3.807E-02
กลุ่มต่ำ	302	1.8017	.7337	4.222E-02
DEPEN5 กลุ่มสูง	390	2.9353	.8175	4.139E-02
กลุ่มต่ำ	302	2.8135	.8372	4.817E-02
DEPEN6 กลุ่มสูง	390	2.4444	.9025	4.570E-02
กลุ่มต่ำ	302	2.3348	.8496	4.889E-02
DEPEN กลุ่มสูง	390	2.4632	.6027	3.052E-02
กลุ่มต่ำ	302	2.4044	.6066	3.491E-02

การเปรียบเทียบความมีวิสัยทัศน์ตนเองด้านกตตามการรับรู้คุณนซ์และค่านิยมของสถานศึกษา

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t	df	Sig. (2-tailed)	t-test for Equality of Means			
	F	Sig.				Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
DEPEN1	Equal variances assumed	1.395	.238	.053	.958	2.233E-03	4.244E-02	-8.1090E-02	8.556E-02
	Equal variances not assumed			.052	.958	2.233E-03	4.287E-02	-8.1956E-02	8.642E-02
DEPEN2	Equal variances assumed	1.205	.273	.712	.477	3.719E-02	5.227E-02	-6.5438E-02	.1398
	Equal variances not assumed			.707	.480	3.719E-02	5.259E-02	-6.6084E-02	.1405
DEPEN3	Equal variances assumed	.308	.579	1.133	.258	6.253E-02	5.518E-02	-4.5804E-02	.1709
	Equal variances not assumed			1.133	.258	6.253E-02	5.518E-02	-4.5831E-02	.1709
DEPEN4	Equal variances assumed	.002	.966	.301	.763	1.717E-02	5.702E-02	-9.4788E-02	.1291
	Equal variances not assumed			.302	.763	1.717E-02	5.685E-02	-9.4451E-02	.1288
DEPEN5	Equal variances assumed	.229	.632	1.924	.055	.1219	6.332E-02	-2.4687E-03	.2462
	Equal variances not assumed			1.919	.055	.1219	6.352E-02	-2.8634E-03	.2466
DEPEN6	Equal variances assumed	4.132	.042	1.625	.105	.1096	6.744E-02	-2.2821E-02	.2430
	Equal variances not assumed			1.638	.102	.1096	6.692E-02	-2.1817E-02	.2410
DEPEN	Equal variances assumed	.021	.886	1.268	.205	5.876E-02	4.633E-02	-3.2194E-02	.1497
	Equal variances not assumed			1.267	.205	5.876E-02	4.637E-02	-3.2281E-02	.1498

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูฯ

Group Statistics

TRAIN	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
DEPEN1 กลุ่มสูง	355	2.7532	.5281	2.803E-02
กลุ่มต่ำ	337	2.7499	.5794	3.156E-02
DEPEN2 กลุ่มสูง	355	2.5487	.6667	3.538E-02
กลุ่มต่ำ	337	2.5196	.6979	3.801E-02
DEPEN3 กลุ่มสูง	355	2.2025	.7223	3.834E-02
กลุ่มต่ำ	337	2.1323	.7168	3.905E-02
DEPEN4 กลุ่มสูง	355	1.8120	.7488	3.974E-02
กลุ่มต่ำ	337	1.8108	.7389	4.025E-02
DEPEN5 กลุ่มสูง	355	2.9349	.8130	4.315E-02
กลุ่มต่ำ	337	2.8266	.8406	4.579E-02
DEPEN6 กลุ่มสูง	355	2.4496	.9019	4.787E-02
กลุ่มต่ำ	337	2.3407	.8559	4.662E-02
DEPEN กลุ่มสูง	355	2.4640	.6025	3.198E-02
กลุ่มต่ำ	337	2.4097	.6066	3.304E-02

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

Independent Samples Test

Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means								
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference		
								Lower	Upper	
DEPEN1	Equal variances assumed	2.151	.143	.080	690	.936	3.388E-03	4.211E-02	-7.9287E-02	8.606E-02
	Equal variances not assumed			.080	675.933	.936	3.388E-03	4.221E-02	-7.9489E-02	8.626E-02
DEPEN2	Equal variances assumed	1.812	.179	.562	690	.574	2.915E-02	5.187E-02	-7.2699E-02	.1310
	Equal variances not assumed			.561	683.478	.575	2.915E-02	5.193E-02	-7.2822E-02	.1311
DEPEN3	Equal variances assumed	.352	.553	1.282	690	.200	7.019E-02	5.473E-02	-3.7271E-02	.1777
	Equal variances not assumed			1.283	688.634	.200	7.019E-02	5.472E-02	-3.7250E-02	.1776
DEPEN4	Equal variances assumed	.028	.866	.020	690	.984	1.141E-03	5.658E-02	-.1100	.1122
	Equal variances not assumed			.020	688.962	.984	1.141E-03	5.656E-02	-.1099	.1122
DEPEN5	Equal variances assumed	.708	.400	1.723	690	.085	.1083	6.286E-02	-1.5104E-02	.2318
	Equal variances not assumed			1.722	684.991	.086	.1083	6.292E-02	-1.5213E-02	.2319
DEPEN6	Equal variances assumed	3.991	.046	1.628	690	.104	.1089	6.691E-02	-2.2455E-02	.2403
	Equal variances not assumed			1.630	690.000	.104	.1089	6.682E-02	-2.2277E-02	.2401
DEPEN	Equal variances assumed	.011	.918	1.183	690	.237	5.440E-02	4.597E-02	-3.5869E-02	.1447
	Equal variances not assumed			1.183	687.616	.237	5.440E-02	4.598E-02	-3.5886E-02	.1447

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองจำแนกตามการอบรมสั่งสอน

Group Statistics

TEACH	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
DEPEN1 กลุ่มสูง	354	2.7582	.5265	2.798E-02
กลุ่มต่ำ	338	2.7447	.5807	3.159E-02
DEPEN2 กลุ่มสูง	354	2.5449	.6659	3.539E-02
กลุ่มต่ำ	338	2.5237	.6987	3.800E-02
DEPEN3 กลุ่มสูง	354	2.1949	.7164	3.808E-02
กลุ่มต่ำ	338	2.1405	.7237	3.936E-02
DEPEN4 กลุ่มสูง	354	1.8054	.7420	3.944E-02
กลุ่มต่ำ	338	1.8177	.7460	4.058E-02
DEPEN5 กลุ่มสูง	354	2.9344	.8109	4.310E-02
กลุ่มต่ำ	338	2.8274	.8427	4.584E-02
DEPEN6 กลุ่มสูง	354	2.4497	.9028	4.798E-02
กลุ่มต่ำ	338	2.3408	.8551	4.651E-02
DEPEN กลุ่มสูง	354	2.4619	.5965	3.170E-02
กลุ่มต่ำ	338	2.4120	.6129	3.334E-02

คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมีวินัยในตนเองจำแนกตามตัวแปรต้น

จำนวนตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

GPA		DEPEN1	DEPEN2	DEPEN3	DEPEN4
ต่ำ	Mean	2.7776	2.5297	2.1615	1.8034
	N	192	192	192	192
	Std. Deviation	.5953	.7324	.7601	.7513
ปานกลาง	Mean	2.7121	2.5027	2.1424	1.7909
	N	257	257	257	257
	Std. Deviation	.5522	.6804	.7034	.7588
สูง	Mean	2.7728	2.5720	2.2012	1.8395
	N	243	243	243	243
	Std. Deviation	.5187	.6414	.7063	.7228
Total	Mean	2.7516	2.5345	2.1684	1.8114
	N	692	692	692	692
	Std. Deviation	.5533	.6817	.7200	.7434

จำนวนตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

GPA		DEPEN5	DEPEN6	DEPEN
ต่ำ	Mean	2.9375	2.4109	2.4502
	N	192	192	192
	Std. Deviation	.8474	.9480	.6473
ปานกลาง	Mean	2.8176	2.3658	2.4020
	N	257	257	257
	Std. Deviation	.8214	.7999	.5858
สูง	Mean	2.9067	2.4177	2.4652
	N	243	243	243
	Std. Deviation	.8176	.9098	.5899
Total	Mean	2.8821	2.3965	2.4376
	N	692	692	692
	Std. Deviation	.8277	.8809	.6047

จำนวนตามอาชีพของผู้ปกครอง

OCC		DEPEN1	DEPEN2	DEPEN3	DEPEN4
ราชการ	Mean	2.7894	2.5427	2.1623	1.8166
	N	199	199	199	199
	Std. Deviation	.5984	.7292	.7519	.7469
รับจ้าง	Mean	2.7068	2.4896	2.1335	1.7893
	N	251	251	251	251
	Std. Deviation	.5480	.6758	.7018	.7632
ค้าขาย	Mean	2.7890	2.5726	2.2110	1.8651
	N	164	164	164	164
	Std. Deviation	.4844	.6224	.6914	.7224
เกษตร	Mean	2.7205	2.5782	2.2064	1.7564
	N	78	78	78	78
	Std. Deviation	.5832	.6987	.7601	.7202
Total	Mean	2.7516	2.5345	2.1684	1.8114
	N	692	692	692	692
	Std. Deviation	.5533	.6817	.7200	.7434

จำนวนตามอาชีพของผู้ปกครอง

OCC		DEPEN5	DEPEN6	DEPEN
ราชการ	Mean	2.9442	2.4146	2.4583
	N	199	199	199
	Std. Deviation	.8477	.9541	.6432
รับจ้าง	Mean	2.8070	2.3701	2.3961
	N	251	251	251
	Std. Deviation	.8211	.8043	.5872
ค้าขาย	Mean	2.9038	2.4305	2.4752
	N	164	164	164
	Std. Deviation	.7985	.8829	.5720
เกษตร	Mean	2.9202	2.3641	2.4390
	N	78	78	78
	Std. Deviation	.8550	.9306	.6290
Total	Mean	2.8821	2.3965	2.4376
	N	692	692	692
	Std. Deviation	.8277	.8809	.6047

จำนวนตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

DEGREE		DEPEN1	DEPEN2	DEPEN3	DEPEN4
ต่ำกว่า ป.ตรี	Mean	2.7599	2.5836	2.1808	1.7874
	N	177	177	177	177
	Std. Deviation	.5959	.7028	.7401	.7236
ป.ตรี	Mean	2.7381	2.4997	2.1515	1.7953
	N	367	367	367	367
	Std. Deviation	.5458	.6873	.7175	.7586
สูงกว่า ป.ตรี	Mean	2.7750	2.5622	2.1953	1.8801
	N	148	148	148	148
	Std. Deviation	.5204	.6405	.7055	.7296
Total	Mean	2.7516	2.5345	2.1684	1.8114
	N	692	692	692	692
	Std. Deviation	.5533	.6817	.7200	.7434

จำนวนค่าระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

DEGREE		DEPEN5	DEPEN6	DEPEN
ต่ำกว่าป.ตรี	Mean	2.9360	2.3972	2.4551
	N	177	177	177
	Std. Deviation	.8505	.9458	.6280
ป.ตรี	Mean	2.8471	2.4016	2.4192
	N	367	367	367
	Std. Deviation	.8187	.8446	.6002
สูงกว่าป.ตรี	Mean	2.9047	2.3831	2.4621
	N	148	148	148
	Std. Deviation	.8240	.8945	.5897
Total	Mean	2.8821	2.3965	2.4376
	N	692	692	692
	Std. Deviation	.8277	.8809	.6047

จำนวนค่าฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

INCOM		DEPEN1	DEPEN2	DEPEN3	DEPEN4
ต่ำ	Mean	2.7205	2.5782	2.2064	1.7564
	N	78	78	78	78
	Std. Deviation	.5832	.6987	.7601	.7202
ปานกลาง	Mean	2.7894	2.5427	2.1623	1.8166
	N	199	199	199	199
	Std. Deviation	.5984	.7292	.7519	.7469
สูง	Mean	2.7393	2.5224	2.1641	1.8193
	N	415	415	415	415
	Std. Deviation	.5247	.6557	.6979	.7474
Total	Mean	2.7516	2.5345	2.1684	1.8114
	N	692	692	692	692
	Std. Deviation	.5533	.6817	.7200	.7434

จำนวนตามฐานเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

INCOM		DEPEN5	DEPEN6	DEPEN
ต่ำ	Mean	2.9202	2.3641	2.4390
	N	78	78	78
	Std. Deviation	.8550	.9306	.6290
ปานกลาง	Mean	2.9442	2.4146	2.4583
	N	199	199	199
	Std. Deviation	.8477	.9541	.6432
สูง	Mean	2.8452	2.3940	2.4274
	N	415	415	415
	Std. Deviation	.8127	.8357	.5818
Total	Mean	2.8821	2.3965	2.4376
	N	692	692	692
	Std. Deviation	.8277	.8809	.6047

จำนวนตามสถานภาพสมรสของผู้ปกครอง

STATUS		DEPEN1	DEPEN2	DEPEN3	DEPEN4
อยู่ร่วมกัน	Mean	2.7454	2.5297	2.1652	1.8200
	N	489	489	489	489
	Std. Deviation	.5550	.6661	.7219	.7594
แยกกันอยู่	Mean	2.7400	2.5077	2.1108	1.7481
	N	65	65	65	65
	Std. Deviation	.6126	.7511	.7315	.7384
หย่าร้าง	Mean	2.7887	2.5648	2.2803	1.8926
	N	71	71	71	71
	Std. Deviation	.5783	.7603	.7639	.7767
ถึงแก่กรรม	Mean	2.7687	2.5642	2.1284	1.7239
	N	67	67	67	67
	Std. Deviation	.4547	.6499	.6464	.5788
Total	Mean	2.7516	2.5345	2.1684	1.8114
	N	692	692	692	692
	Std. Deviation	.5533	.6817	.7200	.7434

จำแนกตามสถานภาพสมรสของผู้ปกครอง

STATUS		DEPEN5	DEPEN6	DEPEN
อยู่ร่วมกัน	Mean	2.8887	2.4057	2.4389
	N	489	489	489
	Std. Deviation	.8212	.8713	.6026
แยกกันอยู่	Mean	2.8462	2.4462	2.4148
	N	65	65	65
	Std. Deviation	.8561	1.0038	.6516
หย่าร้าง	Mean	2.7872	2.2930	2.4472
	N	71	71	71
	Std. Deviation	.9145	.9065	.6651
ถึงแก่กรรม	Mean	2.9701	2.3910	2.4394
	N	67	67	67
	Std. Deviation	.7552	.8047	.5109
Total	Mean	2.8821	2.3965	2.4376
	N	692	692	692
	Std. Deviation	.8277	.8809	.6047

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ด้านความผลสัมฤทธิ์ของงานเขียน

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
DEPEN1	Between Groups	.641	2	.321	1.048	.351
	Within Groups	210.867	689	.306		
	Total	211.508	691			
DEPEN2	Between Groups	.606	2	.303	.651	.522
	Within Groups	320.519	689	.465		
	Total	321.125	691			
DEPEN3	Between Groups	.445	2	.222	.428	.652
	Within Groups	357.752	689	.519		
	Total	358.197	691			
DEPEN4	Between Groups	.313	2	.156	.282	.754
	Within Groups	381.608	689	.554		
	Total	381.921	691			
DEPEN5	Between Groups	1.807	2	.904	1.320	.268
	Within Groups	471.643	689	.685		
	Total	473.450	691			
DEPEN6	Between Groups	.392	2	.196	.252	.777
	Within Groups	535.780	689	.778		
	Total	536.172	691			
DEPEN	Between Groups	.541	2	.270	.739	.478
	Within Groups	252.097	689	.366		
	Total	252.637	691			

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
DEPEN1	Between Groups	1.095	3	.365	1.193	.312
	Within Groups	210.414	688	.306		
	Total	211.508	691			
DEPEN2	Between Groups	.905	3	.302	.648	.584
	Within Groups	320.219	688	.465		
	Total	321.125	691			
DEPEN3	Between Groups	.724	3	.241	.464	.707
	Within Groups	357.473	688	.520		
	Total	358.197	691			
DEPEN4	Between Groups	.836	3	.279	.503	.680
	Within Groups	381.085	688	.554		
	Total	381.921	691			
DEPEN5	Between Groups	2.373	3	.791	1.155	.326
	Within Groups	471.077	688	.685		
	Total	473.450	691			
DEPEN6	Between Groups	.511	3	.170	.219	.883
	Within Groups	535.661	688	.779		
	Total	536.172	691			
DEPEN	Between Groups	.749	3	.250	.682	.563
	Within Groups	251.888	688	.366		
	Total	252.637	691			

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
DEPEN1	Between Groups	.160	2	7.981E-02	.260	.771
	Within Groups	211.349	689	.307		
	Total	211.508	691			
DEPEN2	Between Groups	.984	2	.492	1.059	.347
	Within Groups	320.141	689	.465		
	Total	321.125	691			
DEPEN3	Between Groups	.239	2	.119	.230	.795
	Within Groups	357.958	689	.520		
	Total	358.197	691			
DEPEN4	Between Groups	.895	2	.447	.809	.446
	Within Groups	381.026	689	.553		
	Total	381.921	691			
DEPEN5	Between Groups	1.038	2	.519	.757	.469
	Within Groups	472.412	689	.686		
	Total	473.450	691			
DEPEN6	Between Groups	3.630E-02	2	1.815E-02	.023	.977
	Within Groups	536.135	689	.778		
	Total	536.172	691			
DEPEN	Between Groups	.266	2	.133	.363	.695
	Within Groups	252.371	689	.366		
	Total	252.637	691			

การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
DEPEN1	Between Groups	.423	2	.212	.691	.501
	Within Groups	211.085	689	.306		
	Total	211.508	691			
DEPEN2	Between Groups	.223	2	.112	.239	.787
	Within Groups	320.901	689	.466		
	Total	321.125	691			
DEPEN3	Between Groups	.128	2	6.388E-02	.123	.884
	Within Groups	358.069	689	.520		
	Total	358.197	691			
DEPEN4	Between Groups	.267	2	.133	.241	.786
	Within Groups	381.654	689	.554		
	Total	381.921	691			
DEPEN5	Between Groups	1.444	2	.722	1.054	.349
	Within Groups	472.006	689	.685		
	Total	473.450	691			
DEPEN6	Between Groups	.150	2	7.476E-02	.096	.908
	Within Groups	536.022	689	.778		
	Total	536.172	691			
DEPEN	Between Groups	.129	2	6.433E-02	.176	.839
	Within Groups	252.509	689	.366		
	Total	252.637	691			

การเปรียบเทียบความถี่วินัยในตนเอง จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
DEPEN1	Between Groups	.145	3	4.831E-02	.157	.925
	Within Groups	211.363	688	.307		
	Total	211.508	691			
DEPEN2	Between Groups	.182	3	6.079E-02	.130	.942
	Within Groups	320.942	688	.466		
	Total	321.125	691			
DEPEN3	Between Groups	1.217	3	.406	.782	.504
	Within Groups	356.980	688	.519		
	Total	358.197	691			
DEPEN4	Between Groups	1.279	3	.426	.770	.511
	Within Groups	380.643	688	.553		
	Total	381.921	691			
DEPEN5	Between Groups	1.264	3	.421	.614	.606
	Within Groups	472.186	688	.686		
	Total	473.450	691			
DEPEN6	Between Groups	.965	3	.322	.414	.743
	Within Groups	535.207	688	.778		
	Total	536.172	691			
DEPEN	Between Groups	4.132E-02	3	1.377E-02	.038	.990
	Within Groups	252.596	688	.367		
	Total	252.637	691			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายศิวพงศ์ ไชยพร
วันเดือนปีเกิด	29 มิถุนายน พ.ศ. 2521
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	5 ถนนรามคำแหง 42 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240 โทร. 0-1808-5661
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	เจ้าของกิจการร้านเพชรไชยพร ชั้น 1 ศูนย์การค้าเซ็นทรัลพลาซ่า สาขาพระราม 2 128 หมู่ 6 ถนนพระราม 2 แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร 10150 โทร. 0-2872-4542
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2543	นิเทศศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (ธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร